

Giới thiệu Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em

Thể loại: ngôn tình thanh mai trúc mã, sport, ngọt sủng sâu răng.

Editor: Dâu Tây - Dưa Hấu

Beta: Dâu Tây

Bia: Pun-ni

Hình xăm đầu tiên của Carlos là vào năm cậu được mười bốn tuổi với dòng chữ "Te amo, Tô Thanh Gia" (Tô Thanh Gia, anh yêu em)

Đến khi cậu được mười tám tuổi thì xuất hiện thêm hình xăm thứ hai "Te casaras conmigo, Tô Thanh Gia (Tô Thanh Gia, gả cho anh nhé)

Và hình xăm thứ ba được xăm vào năm hai mươi hai tuổi của Carlos là Yo nací para quererte, Tô Thanh Gia (Tô Thanh Gia, anh sinh ra để yêu em)

Đối với người hâm mộ mà nói, mới mười sáu tuổi đã được tham gia giải đấu U19 châu Âu, Carlos quả thực chính là món quà Chúa trời ban tặng cho Barca [*]. Đặc biệt động tác ăn mừng của anh lại khiến người hâm mộ vô cùng "hóng mắt" - vì anh luôn làm hình trái tim đặt trước ngực.

[*] Barca: là tên thân mật của F.C Barcelona - câu lạc bộ thể thao giàu thành tích ở Barcelona của Tây Ban Nha.

Đối với Tô Thanh Gia mà nói, gặp Carlos là điều bất ngờ tuyệt vời nhất trên con đường sống lại của mình.

Còn với Carlos mà nói, gặp được Tô Thanh Gia là lúc cuộc đời anh mới thực sự bắt đầu.

Trích dẫn siêu ngọt ngào:

"Lời tỏ tình lãng mạn nhất thế kỷ - Anh yêu em, là đầu thơ tình bắt đầu của tuổi trẻ và trải dài suốt thanh xuân." - Time Magazine

"Carlos mang về giải thưởng Quả bóng vàng, hướng người vợ xinh đẹp của mình bày tỏ tình cảm." - New York Time

"Carlos có một cơ thể hoàn mỹ. Vì vậy trong mắt mọi người phụ nữ, hình xăm trên ngực anh chính là nét bút hồng, trừ vợ anh." - Tạp chí Playboy

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Dâu Tây ☐

“Giải thưởng nam vận động viên xuất sắc nhất do Liên đoàn bóng đá thế giới (FIFA) [*] bầu chọn, hay còn được gọi là “Quả bóng vàng”, là giải thưởng cao quý nhất trong lòng tất cả vận động viên trên sân cỏ.

Năm 2015, ngôi sao người Argentina – Lionel Messi lại một lần nữa mang về giải thưởng Quả bóng vàng, đây là lần thứ năm anh giành được giải thưởng danh giá này....”

[*] FIFA là từ viết tắt của cụm từ Liên đoàn bóng đá thế giới, là tổ chức điều hành và quản lý các hoạt động bóng đá trên thế giới. FIFA được thành lập 21/05/1904, có trụ sở đặt tại thành phố Zurich, Thụy Sĩ.

Tô Thanh Gia đối chiếu bản ghi chú rồi gõ đoạn văn này vào máy tính. Cô dựa vào thành ghế duỗi người một cái, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại, trắng nõn dưới lớp áo ngủ bằng lụa đỏ.

Tin tức siêu sao của Barca - Lionel Messi năm lần giành giải “Quả bóng vàng” đã bùng nổ trên phạm vi toàn thế giới, đặc biệt là fan hâm mộ Barca hay Lionel Messi, họ điên cuồng chia sẻ mọi thông tin về anh. Trên wechat, blog và cả trên INS (Instagram), tất cả đều là tin tức "siêu hot" này.

Tuy không phải là một fan hâm mộ cuồng nhiệt nhưng trong lòng Tô Thanh Gia vẫn rất vui mừng. Chỉ có điều, chút hân hoan ấy không thể nào bù đắp

được nổi đau khổ bị biên tập dùng “đoạt mệnh liên hoàn” gọi dậy khỏi chăn ấm, suốt đêm gấp rút viết bản thảo của cô.

Biên tập viên đã truyền đạt rất rõ ràng cho cô ý kiến của chủ biên: Từ mọi góc độ ca ngợi vị "Ngũ Quan Vương" này một chút, nếu có thể thì viết một bài viết hoàn chỉnh và ấn tượng nhất tổng kết hết cuộc sống tốt đẹp của anh ta.

Tô Thanh Gia suy đi nghĩ lại một lúc, sau đó mở chuỗi tin tức chưa đọc lên. "Ồ! có nội dung để viết rồi". Làm một nhà báo tự do, phần lớn thời gian Tô Thanh Gia đều cực kỳ nhàn rỗi, ngoại trừ đêm nay.

Sở trường của cô là kết hợp kiến thức của nhiều lĩnh vực lại với nhau. Cô có thể sáng tác một bài văn, viết du ký, viết về chuyên mục tình cảm, cũng có thể viết tùy bút, đôi khi bình luận hay giới thiệu một chút ẩm thực, đương nhiên thỉnh thoảng cũng viết mấy bài tiểu sử của một ngôi sao nổi tiếng nào đó.

Thật ra cái gì Tô Thanh Gia cũng biết một chút nhưng lại chẳng hề hiểu sâu về chúng. Mỗi lĩnh vực viết một ít là bởi vì cô chỉ biết chút ít, may mắn là viết đúng vấn đề đang được quan tâm và nằm trong vùng hiểu biết.

Hiện giờ mọi người đều thích trang B, loại tin tức viết một chút rồi dùng này cực kỳ thỏa mãn lòng hư vinh của nhóm người zhuangbility [*], đem ra khoe khoang hai ba câu với người bên cạnh cũng rất tốt.

[*]: zhuangbility là khả năng tự thể hiện bản thân của một người nào đó, hoặc cố ý phóng đại cảm xúc của mình. Hay còn gọi là những người luôn cố tỏ ra mình nguy hiểm

Vì thế người viết mấy trang bản thảo cũng bắt đầu phát hỏa lên, sau đó biên tập tìm tới, ký kết hợp đồng đơn giản, liền bắt đầu mở đầu chuyên mục.

Tô Thanh Gia sinh ra trong một gia đình làm nghề ngoại giao, cha mẹ quanh năm ở nước ngoài. Vì trước đây thường xuyên theo họ ra nước ngoài du lịch, trải qua cuộc sống như vậy nên kiến thức của cô cũng được bồi đắp rất nhiều.

Nhưng chính bởi hồi nhỏ đã trải qua cuộc sống đó, nên Tô Thanh Gia càng muốn một sống một cuộc sống nhàn nhã không màng danh lợi. Sau khi tốt nghiệp đại học Cambridge, Tô Thanh Gia không tiếp tục ở lại nước ngoài phát triển, mà quay trở về Hàng Châu sinh sống.

Mười hai giờ đêm, Tô Thanh Gia gõ xong bản thảo, chuẩn bị gửi cho biên tập, cô gõ phím Enter một cái thật vang, như thể xả hơi, phát tiết.

Gỡ mắt kính xuống, cô đứng lên vươn vai rồi đi vào phòng vệ sinh.

Dùng nước ấm rửa mặt, Tô Thanh Gia nhìn ngắm cô gái trong gương. Khuôn mặt của cô từ nhỏ đã rất xinh đẹp, khiến ai nhìn cũng phải khen một câu "đúng là mỹ nhân".

Mặc dù là người châu Á, nhưng vì có một phần tư huyết thống Tây Ban Nha nên chiếc mũi của cô rất cao thẳng và thanh tú, từ sống mũi đến cánh mũi, các đường cong đều cực kỳ hoàn mỹ, khuôn mặt trái xoan toát ra vẻ tao nhã cổ điển, đôi môi đỏ tươi điểm trên làn da trắng nõn, có một sự quyến rũ mê hoặc không nói thành lời.

Thứ Tô Thanh Gia hài lòng nhất chính là đôi mắt của mình, mặc dù hốc mắt không sâu như người châu Âu nhưng lông mi dày cong vút, con ngươi trong suốt màu hổ phách, bởi vì cận thị cho nên nhìn qua giống như có một tầng hơi nước mờ mờ.

Vỗ vỗ gương mặt căng tràn nhựa sống, không hề giống một cô gái hai mươi sáu tuổi chút nào.

Lấy dây buộc tóc đáng yêu màu hồng phấn buộc gọn mái tóc dài óng ả lên, sau đó Tô Thanh Gia xé mặt nạ ra đắp mặt.

Phụ nữ mà, vẫn phải dựa vào bảo dưỡng thôi, mấy mình tinh hơn bốn mươi vẫn giữ dáng non nớt kia, có ai mà không tiếm chích mấy thứ phụ trợ cơ đâu?

Nằm trên giường, Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát rồi mở di động ra đặt vé máy bay đến Bắc Kinh, rồi lại đặt vé đến Barcelona. Viết một trang chuyên mục khiến cô có chút nhớ bờ biển hoàng kim ở Barca rồi.

Sau khi nhận được tin nhắn nhắc nhở số dư trong ngân hàng, lại nghịch điện thoại một lúc, Tô Thanh Gia gỡ mặt nạ xuống, không bao lâu sau thì chìm vào giấc ngủ.

Hàng Châu, chín giờ, ánh mặt trời xuyên qua tấm màn cửa màu tím nhạt, bụi bặm trong không khí bay là tả như bột phấn.

Kể cũng lạ, một người không bao giờ nằm mơ như cô đêm qua lại mơ về Barcelona, đúng là ngày nghỉ sao đêm mơ vậy, Tô Thanh Gia vỗ đầu mình, đó đều là những chuyện trước lúc cô mười tuổi.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, ngồi trên đệm tập vài lần 12 động tác yoga quen thuộc xong, cô bước vào nhà bếp, rót một cốc sữa nóng và một miếng bánh mì nướng.

Tương Blueberry [*] ngon không thể chê tí nào.

[*] nước tương được làm từ quả mâm xôi.

Ăn sáng xong, Tô Thanh Gia kiểm tra máy tính một chút, có một mail mới, thật bất hạnh, bản thảo của cô bị trả lại. Biên tập ghi chú rõ những điều phải sửa lại, bài vừa rồi không đủ sâu sắc, rập khuôn, ý tưởng không mới, trước hai giờ chiều nay phải nộp bản mới, cần phải sửa lại thật tốt.

Tô Thanh Gia chau miệng thổi một hơi, vén lọn tóc trên trán lên.

Cô nghĩ thầm, đây không phải là những gì ông yêu cầu sao? Cái gì mà tổng kết thành tựu của Messi, người ta giờ đâu còn ai mua tạp chí để đọc đâu, xem trên mạng là được.

Giờ thì không đi được nữa rồi.

“Bờ biển hoàng kim của tôi, bikini của tôi, suối nước nóng của tôi, đàn ông Tây Ban Nha, họ còn chưa kịp nhìn thấy thì đã mất đi một đại mỹ nhân rồi.”

Tô Thanh Gia dùng ngón tay chạm vào app, xác nhận trả vé.

Buồn bực muốn cắn móng tay, nhưng vừa đưa lên miệng thì phát hiện bộ móng tay mới làm mấy hôm trước vẫn chưa tẩy đi: “Đúng là khó chịu o(╯
╰)o”

Dù ngoài miệng than thở nhưng cô vẫn đeo kính lên, bắt đầu viết bản thảo.

Lần này, Tô Thanh Gia viết ra từng phương pháp huấn luyện của các cầu lạc bộ, sau đó sửa lại những phương pháp rèn luyện thể năng mà mọi người vẫn thường tập sai.

Dùng Wechat gửi bản thảo đã sửa sơ qua cho biên tập.

Trong lúc chờ đợi, Tô Thanh Gia gặm một trái táo đỏ cho hả giận.

Wechat báo có tin nhắn mới.

“Biên Biên: Như vậy cũng không khác lúc đầu lắm, cô hãy tô đậm thêm mấy pha ghi bàn truyền kỳ của Messi vào, tất cả mọi đều thích xem điều này.”

“Tô Thanh Gia: ...”

Ai đã nói phải có ý tưởng mới, không thể theo một khuôn vậy?!

Sau khi sửa chữa xong, Tô Thanh Gia vào bếp làm sườn kho, tôm luộc, rồi múc món chân gà hầm đậu nành còn sót lại hôm qua ra tự khao mình một bữa.

Ăn uống no nê, Tô Thanh Gia bò lên giường bắt đầu ngủ trưa, mặc dù đã trả vé, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục giấc mơ còn dang dở tối qua.

“Barcelona, hẹn gặp lại trong mơ nhé.”

Giấc ngủ này dường như hơi dài.

Tô Thanh Gia nghĩ thầm, bởi vì cô cảm nhận được sự choáng váng do ngủ quá lâu.

“Hình như mình đã ngủ rất lâu rồi thì phải, đầu đau quá.” xoa xoa huyệt thái dương, trong lòng cô hơi nao nao – dường như có chỗ nào đó không đúng lắm?

“Bella, bảo bố của mẹ, tới giờ dậy con.”

Minh Linh mở cửa phòng, đi đến: “Ôi, bảo bố làm sao vậy, sao con vẫn ngồi yên trên giường thế? Hôm nay có bánh kem con thích đấy. Mau mặc quần áo vào đi.”

Minh Linh lấy một chiếc váy lụa màu xanh lam từ tủ quần áo của cô, phần eo có đai lưng nhỏ màu trắng, chân váy dáng suông, dưới làn váy là những bông hoa nhỏ li ti.

Tô Thanh Gia chớp chớp mắt rồi chuyển tầm mắt qua cái váy, cảm thấy có chút mơ hồ.

Cái váy này rất đẹp, nhưng không phải là kích cỡ của cô.

Đó là quần áo trẻ em, quần áo trẻ em đó. Cô đã là một phụ nữ gần ba mươi tuổi rồi. Mẹ yêu của cô rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?

Đợi chút, mẹ cô... Tại sao, lại trẻ thế này?

Không phải là do đánh nhiều axit hyaluronic [*] quá đấy chứ, nhưng cũng không thể biến một quý bà hơn năm mươi gần sáu mươi tuổi thành một thiếu phụ chứ?

[*] Hyaluronic Acid (HA), còn được gọi là hyaluronan, là một cái tên được nhắc khá nhiều gần đây trong thế giới mỹ phẩm, được biết đến như một

đường chất giúp đường ẩm và chống lão hoá hữu hiệu.

Minh Linh là con lai giữa hai dòng máu Trung Quốc và Tây Ban Nha, ngũ quan thanh tú sắc sảo, đáng người yếu điệu thướt tha, lại còn có khí chất tao nhã do nhiều năm chơi dương cầm tạo ra.

Tô Thanh Gia cảm thấy đầu óc có chút choáng váng: “Quý bà xinh đẹp, con có thể mạo muội hỏi tuổi của người được không?”

Minh Linh che miệng cười khanh khách, khuôn mặt rực rỡ như đóa hoa càng khiến Tô Thanh Gia thêm chóng mặt.

“Cảm ơn Bella đã khích lệ, tuổi của phụ nữ là bí mật, nhưng mẹ cũng không ngại nói cho con biết đâu, mẹ 32 tuổi, bảo bối của mẹ thì tám tuổi rồi.” Bà vỗ vỗ mép giường: “Bảo bối mau đứng dậy mặc quần áo đi, mẹ ra ngoài trước đây, con mau xuống nhé, mẹ chờ con dưới lầu”

Trong khi Tô Thanh Gia vẫn còn choáng váng, thì Minh Linh đã đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó đóng cửa lại xuống lầu.

Nghे tiếng bước chân của mẫu hậu đại nhân xa dần, Tô Thanh Gia vén chăn nhảy xuống giường, chạy vọt vào phòng vệ sinh.

Sau đó cô đứng ngốc mắt ba phút để tiếp nhận sự thật này. Cô năm nay tám tuổi, cùng cha mẹ sinh sống ở Barcelona, Tây Ban Nha, đây không phải là mơ, bởi vì... Cô chỉ cao hơn bốn nửa cái đầu.

“Trời ạ, đây không phải là một giấc mộng sao, quả thật đã về Barcelona rồi, chẳng lẽ vị thần nào đó đã nghe thấy lời kêu gọi của cô? Đúng là mộng lung quá.”

Tô Thanh Gia chuyển một cái ghế nhỏ sang, rồi trèo lên đánh răng rửa mặt. Cuối cùng, cô soi gương rồi tự hôn mình “chụt” một cái.

Oa! đúng là đáng yêu quá đi mất, chỉ nhìn thôi đã không thể nhịn được rồi.

Thì ra từ nhỏ đến lớn cô đều là mỹ nhân đó nha, còn muốn cho người khác sống nữa không đây.

Tô Thanh Gia ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng vô cùng đắc ý.

Đến khi dịch chuyển ánh mắt về phía giường, Tô Thanh Gia mới tỉnh táo lại từ trong sắc đẹp của mình, cuộc sống của cô lại bắt đầu lại lần nữa? Nhưng mà...

Nhà của cô, xe của cô, tiền của cô, đều đã bay mất rồi?

Còn có bộ móng mới làm của cô, nồi canh mới nấu trong bếp của cô?

Cả iphone 6plus nữa?

Tất cả đều mất hết?

Mọi thứ đều quay lại từ đầu ư? Quả là thật đáng sợ!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Dâu Tây □

Nhân lúc mặc quần áo, Tô Thanh Gia tranh thủ sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình.

Thứ nhất, cô tên là Tô Thanh Gia, hiện giờ cô tám tuổi. Điều này Không cần chứng minh.

Thứ hai, ba cô tên là Tô Tĩnh Khang, là người gốc Trung, hiện đang làm việc tại văn phòng lãnh sự quán Trung Quốc ở Barcelona Tây Ban Nha.

Còn chức vụ, tha cho cô đi, cô không thể nhớ rõ chuyện khi còn nhỏ.

Thứ ba, mẹ cô tên Minh Linh, là “đại mỹ nhân” mang trong mình hai dòng máu Trung Quốc và Tây Ban Nha, là bậc thầy về đàn dương cầm, tên tiếng anh là Ana, bà chính là người cô vừa gặp.

Đi xuống lầu, Tô Thanh Gia nhìn một vòng quanh ngôi biệt thự nhỏ. Đây là kiểu kiến trúc điển hình của Tây Ban Nha, vừa lãng mạn lại mang theo nét tinh tế, nhất là mái nhà với bức bích họa và vườn hoa nhỏ căng tràn nhựa sống.

“Thanh Gia, mau tới ăn sáng đi.” Tô Tĩnh Khang cầm tờ báo, công việc ở nước ngoài yêu cầu ông phải có sự hiểu biết nhất định về tin tức địa phương.

Tô tiểu mỹ nữ dùng hai tay nhấc mép váy, làm ra một lễ nghi cực kỳ thực nữ:

“Sdias, Tô tiên sinh đẹp trai” (Buổi sáng tốt lành, Tô tiên sinh đẹp trai)

Tô Tĩnh Khang làm động tác ngả mũ đáp lại, mặc dù, ông ấy không có mũ. Nhưng điều đó không ảnh hưởng, bởi ông ấy vẫn rất đẹp.

“Sdias!” (Buổi sáng tốt lành)

Tô tiên sinh cười rộ lên vui vẻ, Minh Linh ở một bên nhìn si mê đến ngây người.

Đội Tô Thanh Gia ngồi xuống ghế, nói: “Ba mẹ, sao lại không có phản ứng gì vậy?.” Thì Minh Linh mới kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng như đóa hoa hồng đỏ bung cánh trong vườn.

Tô Tĩnh Khang mặt không biến sắc nhìn sang, nhưng ý cười nơi đáy mắt lại bán đứng nhà ngoại giao trẻ tuổi này, xem ra mị lực của ông vẫn chưa hề giảm xuống.

Tô Thanh Gia yên lặng ăn nhanh một chút, cố gắng không phát ra tiếng để tránh chọc vỡ bong bóng hường phấn bên cạnh.

Chọc chọc cái đĩa bánh ngọt trà xanh, nhìn phần bánh nhỏ trước mắt, cô miễn cưỡng chấp nhận sự thật vậy.

Đương nhiên, nếu bây giờ có thể thoát khỏi cảnh phải làm bóng đèn thì sẽ tốt hơn.

Nhìn cha mẹ "mất đi mây lại", bầu không khí ngọt ngào đến phát ngán, cô đâu còn là một đứa trẻ mà chịu được cảnh tượng khiến người khác ghen tị đến đỏ mặt này chứ.

Càng nhìn, càng nghĩ Tô Thanh Gia lại mê man.

Tô Tĩnh Khang ra ngoài làm việc.

Barcelona là thành phố lớn thứ hai Tây Ban Nha, nằm ở phía Đông Bắc của bán đảo Iberian, giáp biển Địa Trung Hải, khí hậu ôn hòa, thoải mái, được đánh giá là “đóa hoa Châu Âu”, dân số khá đông, phần lớn là dân di cư đến từ nhiều quốc gia khác nhau, người Trung quốc cũng chiếm một phần trong số đó. Vì vậy, công việc ở lãnh sự quán chẳng hề nhàn nhã chút nào.

Mẹ Minh Linh sinh ra ở Madrid. Bà ngoại cô là Sonia, mang vẻ đẹp điển hình của người phụ nữ Tây Ban Nha, là người say mê nhảy múa theo điệu nhạc Flamenco, đối với tình yêu thì nồng cháy cuồng nhiệt như lửa.

Trong một lần gặp gỡ, Sonia gặp Minh Úc – một người đàn ông phương Đông thần bí, hai người rơi vào bể tình, không thể vãn hồi. Sonia sinh ra trong xã hội thượng lưu, là đóa hồng Tây Ban Nha được mọi người theo đuổi thành hàng, cũng may Minh Úc đủ ưu tú, Sonia lại là con một, không gả ra ngoài, nếu không, có lẽ chuyện tình của bọn họ đã trở thành một vở kịch cầu huyết như Rose & Jack [*] rồi.

[*] Rose & Jack là nhân vật chính của bộ phim nổi tiếng Titanic.

Minh Linh mang dòng máu lai, vừa vui vẻ nhiệt tình rực rỡ như ánh mặt trời nơi Địa Trung Hải, vừa có vẻ e thẹn kín đáo của người phụ nữ phương Đông, trên lại có hai anh trai nên Minh Linh trong gia tộc cũng không bị áp lực.

Bà từng là thành viên trong một dàn nhạc rất nổi tiếng ở Tây Ban Nha, trong buổi lưu diễn ở Trung Quốc đã phải lòng cán bộ ngoại giao Tô Tĩnh Khang. Về điểm này, Minh Linh hoàn toàn được di truyền từ người mẹ Tây Ban Nha của mình, theo đuổi gắt gao, cuối cùng cũng hái được đóa hoa lạnh lùng cao ngạo đó xuống. Vì sự nghiệp của chồng, Minh Linh từ bỏ công việc tại dàn nhạc, đi theo Tô Tĩnh Khang đến sống và làm việc ở các quốc gia khác nhau trên thế giới.

Nửa năm trước, Tô Tĩnh Khang xin được điều đến Lãnh Sự Quán Trung Quốc tại Barcelona Tây Ban Nha, Minh Linh vừa biết đã vui vẻ không thôi, lập tức khoe ông xã nhà mình một trận.

Còn chuyện khoe thế nào, khuy khuy, đó là việc riêng trong nhà, việc riêng trong nhà... (điều quan trọng cần nhấn mạnh 2 lần)

Trở lại bán đảo Iberian quen thuộc, Minh Linh đảm nhiệm vị trí giáo viên âm nhạc ở một trường trung học gần đó.

Gia đình Tô Thanh Gia chuyển từ Trung Quốc đến Tây Ban Nha từ nửa năm trước. Để thích nghi với hoàn cảnh mới, người nhà quyết định cho cô nghỉ học một năm, hơn nữa khi Tô Thanh Gia còn ở Trung Quốc đã hoàn thành bậc tiểu học, chỉ cần theo kịp ngoại ngữ thì việc theo học tại đây không còn là vấn đề nữa.

Buổi sáng là thời gian Tô Thanh Gia tập đàn dương cầm, Minh Linh là người phụ trách dạy những bài học vỡ lòng về dương cầm cho cô từ lúc ba tuổi, vì vậy bây giờ Tô tiểu mỹ nhân đã có thể đánh được không ít bản nhạc.

Chọn một điệu Valse ngắn, thấy Minh Linh gật đầu, Tô Thanh Gia bắt đầu đàn.

Cô còn nhỏ, ngón tay vẫn chưa phát triển hết nhưng lại rất thon dài, trơn bóng trắng nõn, độ mở lớn, có năng khiếu bẩm sinh.

Điệu nhạc này rất sống động thanh thoát, giống như một chú cún nhỏ đang chạy theo cái đuôi của mình, không ngừng quay vòng ở một chỗ, có chút hoang mang chán nản.

Điệu nhạc rất đơn giản, nhưng vừa đánh đàn, Tô Thanh Gia đã bắt đầu thất thần.

Minh Linh cầm hoa ở bên cạnh, bà dùng kéo cắt bỏ cành cây một chút, vót nhọn, sau đó tìm chỗ cắm vào, động tác tao nhã hết sức.

Tại của một chuyên gia chơi nhạc thực thụ lúc nào cũng có thể bắt được những cảm xúc nhỏ nhất, tuy Minh Linh chưa trở thành chuyên gia, nhưng bà vẫn có thể cảm nhận được tiếng đàn ẩn chứa sự hoang mang bối rối và vô số những cảm xúc phức tạp mà bà không phân biệt được.

Rõ ràng là một điệu nhạc rất đơn giản, tại sao Bella lại có nhiều cảm xúc đến thế?

Minh Linh không hề quấy rầy Tô Thanh Gia, nhưng ánh mắt thì cực kỳ quan tâm.

Tô Thanh Gia nhớ về kiếp trước của mình, ba mươi năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Cho dù là ai thì cũng đều rất khó chấp nhận chuyện bản thân trở lại cuộc sống lúc lúc nhỏ. Dù cho Tô Thanh Gia thuộc trường phái vô tư vui vẻ, dẫu có gặp khó khăn cũng giữ vững tâm trạng “Thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng”, nhưng cũng chẳng thể xóa sạch những ký ức ba mươi năm qua còn sót lại trong trí nhớ.

Tựa như vết mực đã thấm đẫm trên giấy tuyên thành...

Có thể đậm, có thể nhạt, cũng có thể đẹp để vui tươi hay đơn giản chỉ là vài nét chấm phá.

Nhưng lại là dấu vết không bao giờ có thể xóa nhòa.

Đời người trôi qua, ít nhiều gì cũng có sầu muộn cùng oán hận.

Trong vô thức, điệu nhạc đã được đánh xong.

Tô Thanh Gia ngừng tay bưng tỉnh, cô ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt của Minh Linh, ánh mắt hiền lành triu mến nhất của người mẹ.

Ngừng lại một chút, Tô Thanh Gia nở nụ cười rạng rỡ như mặt trời lúc bình minh nhìn mẹ mình.

Cho dù thế nào, cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục, bây giờ chúng ta lấy từ trong hộp ra một viên chocolate không biết là tốt hay xấu nhất, nhưng ít ra nó rất ngọt ngào.

Nói không chừng, sau này, mỗi một viên ta lấy ra cũng đều sẽ ngọt như vậy.

Cuộc sống ra sao đều do con người quyết định.

Minh Linh không biết con gái mình đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, bà cảm thấy Tô Thanh Gia như đã trưởng thành, ánh mắt con bé trong suốt, khí chất trở nên ưu nhã thanh tao, giống hệt một con người khôn ngoan thấu hiểu hết đạo lý, sinh tử của cuộc đời.

Tiếng đàn vừa rồi, biến hóa hình như cũng khá tốt, từng nốt được đánh nên cháy theo tâm tình người nghệ sĩ.

Minh Linh hơi nhượng mảy, ung dung xoay xoay lăng hoa, có vẻ bên này còn thiếu một nhánh thủy tiên.

Tô Thanh Gia nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh mới, và cô nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng

Hình như bởi vì nhỏ đi, cô bắt đầu trở nên thực non nớt.

Quả thật không thể ngờ được đúng không?

Chao ôi, bạn đã gặp một gái ế gần ba mươi tuổi cả ngày ngồi xem phim hoạt hình rồi cười ngây ngô chưa? Bạn đã gặp một gái ế gần ba mươi tuổi suốt ngày chờ ba mẹ khen ngợi chưa?

Làm thế nào đây, một phần từ trí thức như cô sao có thể ngây thơ như vậy chứ?

“Chữ viết của Thanh Gia hôm nay vô cùng thanh thoát, ông nội nhất định sẽ khen ngợi con” Tô Tĩnh Khang hôn một cái lên trán con gái, sau đó thì xoa xoa cái đầu nhỏ bé.

Chờ Tô Tĩnh Khang đi xa, cô vẫn chưa kịp phản ứng lại, đáy lòng điên cuồng gào thét: Thật là đẹp trai, thật là đẹp trai, thật là đẹp trai mà!!

Tô Thanh Gia dùng sức xoa xoa khuôn mặt non nớt đỏ bừng, nếu hôm nào cũng được Tô đại soái ca và Minh đại mỹ nữ hôn thể này, thì ngày thơ một chút cũng có sao đâu. Đây là phúc lợi ít ai có được đó nha. Sung sướng quá đi mất, phải thật hưởng thụ mới được.

Đến con tim cũng trở nên nhộn nhạo rồi.

Minh Linh thấy con gái vui vẻ thì cũng vui vẻ theo. Thật là đáng yêu, bà không nhịn được thom một cái lên mặt cô.

Tô Thanh Gia về phòng, cảm thấy cả người như đang bay bổng.

Nụ hôn của mẹ mang theo cả hương hoa hồng.

Cho nên mới nói thế giới của những người nhan khổng [*] bạn vĩnh viễn không hiểu được đâu.

[*] nhan khổng cũng như bệnh thê khổng, chân khổng hay miệng khổng. Chỉ sự say mê với cái đẹp.

Rửa mặt xong, Tô Thanh Gia nhìn chăm chăm mình trong gương thật lâu, cân nhắc về chuyện quan trọng trong đời mình.

Là con lai, mặc dù lai khá ít nhưng cô vẫn khá may mắn có diện mạo xuất sắc, như vậy cô sẽ không làm Tô soái ca và Minh mỹ nhân mất mặt được đâu.

Theo như đời trước, ngày tháng trôi qua không làm nhan sắc của cô không bị phai tàn, nhưng đời này thì sao...

Tô Thanh Gia đau lòng đến mức xót xa, nghĩ đến lỡ như có ngày tàn phai thì hậu quả sẽ như thế nào, chắc chắn rất nghiêm trọng. Cô không chịu được cảnh tượng đó, cô muốn giữ mãi nhan sắc ở tuổi xuân xanh như mấy nữ nhân trong phim cơ.

Không ổn, muốn trở thành mỹ nữ thì phải bồi dưỡng từ nhỏ.

Việc đầu tiên phải làm chính là, bảo vệ thị lực.

Mặc dù rất nhiều người khen cô có đôi mắt to lung linh mờ ảo như làn hơi nước, cô cũng khá hài lòng, nhưng CMN [*], chẳng lẽ cô không muốn tốt toàn diện sao, tất cả đều là do cận thị hại cả. Nếu có thể, cô thích mắt hổ phách to trong suốt không thấy đáy cơ.

[*] CMN: Một câu chửi thề

Bây giờ mọi thứ quay lại từ đầu, chuyện đó hình như có thể làm được.

Tô Thanh Gia chạy về giường, sau đó rút từ đầu giường ra một cuốn sổ mặt mã tinh xảo: “Đầu tiên là phải bảo vệ thị lực, tiếp theo là tăng cường chiều cao, mục tiêu trên 1m68...”

“Còn cái gì nữa nh?” Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát rồi đưa bàn tay mập ra xoa xoa ngực: “Ngực phải lớn...”

Tinh nghĩa ngàn vàng không bằng bộ ngực bốn lạng. Ngực không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá một mỹ nữ, nhưng ngực lại là tiêu chuẩn cần thiết để trở thành một mỹ nữ.

Viết xong một dãy mục tiêu, Tô Thanh Gia lại suy nghĩ một lúc, sau đó viết mấy bài thuốc thần bí học được ở kiếp trước vào sổ, không vì gì cả, cô chỉ sợ quên thôi.

Hơn nữa, bây giờ cô còn nhỏ, mấy phương thuốc này có thể thử dài dài.

Viết xong mấy điều này, Tô Thanh Gia đắc ý cất kỹ quyển sổ, nằm trên cười ngây ngô.

“Puedo entrar” (Mẹ vào nhé?) Minh Linh gõ cửa.

“Vale.” (Vâng ạ!) Tô Thanh Gia trở mình ngồi dậy, nhận lấy cốc sữa Minh Linh bưng tới

“Gracias.” (Cảm ơn)

“Đừng khách sáo, bảo bối của mẹ, tối nay ba con muốn nói với con một chuyện, có được không?” Minh Linh lớn lên từ nền giáo dục phương Tây, nên lúc ở cùng con gái trông giống hai chị em vậy.

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt màu hổ phách giống hệt Minh Linh, hàng mi dày dặn như chiếc bàn chải nhỏ:

“Có thể ạ, có chuyện gì vậy mẹ?”

Minh Linh véo nhẹ chóp mũi con gái: “Đợi ba lên con sẽ biết” bà nháy mắt trái một cái: “Sẽ vui lắm đấy.”

Tô Thanh Gia chui vào lòng mẹ cười lớn, nhân tiện ăn luôn đậu hũ của đại nhân nhà mình.

“Buenas noches. Công chúa nhỏ của ba.” (Buổi tối tốt lành)

Tô Tĩnh Khang nhận lấy cốc thủy tinh từ tay con gái: “Ngày mai ba và mấy chú sẽ đến cô nhi viện gần đây thăm các bạn nhỏ, Thanh Gia có muốn đi cùng ba không?”

“Có làm phiền ba làm việc không?” Tô Thanh Gia ngược đầu, đôi mắt màu hổ phách mở to khiến lòng Tô Tĩnh Khang mềm như nước.

“Không đâu” Tô Tĩnh Khang ôm lấy Thanh Gia, dịu dàng nói:

“Thanh Gia của ba đáng yêu thế này, sao có thể quấy rầy ba được chứ? Ba dẫn con đến làm quen với các bạn, con có đồng ý không?”

Tô Thanh Gia đảo mắt suy tư một lát: “Nếu ba đã nói như vậy, thì ngày mai nhớ đưa Thanh Gia theo nha...”

Tô Tĩnh Khang đưa ngón út ra: “Ngó tay.”

“Ngó tay.”

“Vậy hôm nay bảo bố ngủ sớm đi nhé.” Minh Linh để Tô Tĩnh Khang ôm con gái lên giường, đắp kín chăn cho cô:

“Ngủ ngon.”

“Ba mẹ ngủ ngon ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Dâu Tây □

Một ngày mới tốt đẹp bắt đầu bằng bữa sáng.

Minh Linh làm Pan con Tomate [*], bà cố ý bỏ thêm nhiều phô mai và chân giò hun khói, pha một ly sữa tươi ngọt ngào, lọ hoa trên bàn được cắm thêm vài bông hồng tươi mới, sương sớm trong suốt khiến tâm trạng ngào ngạt hương thơm.

[*] Pan con Tomate: Là món ăn sáng của người dân Tây Ban Nha. Gồm cà chua, bánh mì và một số nguyên liệu khác.

“Quý bà xinh đẹp ơi, xin thứ lỗi cho con nói thẳng, nếu hôm nay là ngày 23 tháng 4, con sẽ không nhìn được tặng cho quý bà đóa hoa hồng xinh đẹp nhất.”

Minh Linh che miệng cười khanh khách, xoay đầu vuốt chóp mũi xinh đẹp của Tô Thanh Gia một cái.

"Thật là lời khích lệ đầy thú vị, nhưng hoa hồng nên để ba con tặng, mẹ nghĩ mẹ sẽ rất thích hành động lãng mạn hiếm có của ông ấy, đồng thời sau đó tặng cho anh ấy một quyển sách ý nghĩa.”

“Được rồi, nhìn mẹ thích như vậy con đành nể mặt để cho ba con một cơ hội biểu hiện.” Tô Thanh Gia mở tay ra, nhún nhún vai.

Cô mặc một chiếc váy trắng, bên hông buộc dải lụa rộng cỡ bàn tay, vì để nó trở nên nổi bật cô còn cố tình buộc nó thành hình đóa hoa, đầu đội mũ, mái tóc dài mềm mại xõa trên vai, tóc mái cắt ngang chân mày, Minh Linh nhìn con gái xinh xắn như búp bê mà có chút lo lắng, ngồi xõm xuống khuyên cô:

“Về sau Bella nhất định sẽ là một cô gái đẹp như tiên nữ, nếu đến ngày 24 tháng 3 [*], bảo bố của mẹ nhất định sẽ nhận được rất nhiều hoa hồng từ các bé trai, mẹ thật không nở mả.”

[*] Ngày 24 tháng 3: Ngày 23/4 là ngày kỷ niệm Thánh George (Tây Ban Nha), cũng là lễ tình nhân truyền thống của địa phương, theo phong tục, đàn ông sẽ tặng hoa hồng cho bạn gái hoặc vợ của mình, ngược lại bạn gái hoặc vợ sẽ tặng lại sách như đáp lễ.

“Hôm đó nhất định anh sẽ không để Thanh Gia ra khỏi nhà.” Tô Tĩnh Khang vút cho cô ánh mắt "em cứ yên tâm", lại rút một cành hồng từ trong bình hoa trên bàn

"Không phải lễ tình nhân nhưng em vẫn sẽ nhận được hoa hồng.”

Minh Linh nắm cành hoa, đáng về e lệ ngượng ngùng làm trái tim Tô Tĩnh Khang nhận nhạo không yên.

Nếu không phải có con gái ở đây thì ông nhất định sẽ cho bà một cái hôn sâu.

Tô Thanh Gia cầm chiếc túi lụa màu xanh da trời, bên trong có đựng chút tiền lẻ. Chiếc túi này là do bà nội cô làm, đường may khéo léo tỉ mỉ, hoa văn cũng rất xinh đẹp, Tô Thanh Gia được bà tặng khi đến Tây Ban Nha.

Lúc cô mười tuổi thì đánh mất chiếc túi này, lúc ấy cô đã đau lòng một thời gian dài, bà nội làm lại cái khác cũng không thể khiến cô vui vẻ lên được, bây giờ được cầm lại chiếc túi đó, lòng cô vô cùng vui sướng.

Chờ đoàn người lãnh sự quán sắp xếp đồ chơi, sách vở, quần áo, đoàn người từ từ đi đến cô nhi viện.

Trên xe còn bốn đứa trẻ khác, bình thường Tô Thanh Gia không thích ra khỏi nhà nên đối với mấy đứa trẻ này, cô không có ấn tượng gì cả.

Tô Thanh Gia liếc mắt một cái, hai bé gái, một cô thoát nhìn tầm mười một mười hai tuổi, ngẩng đầu cao như một con thiên nga trắng.

Cô bé còn lại có lẽ chắc cũng tầm tuổi cô, có chút nhát gan, rụt rè, người nhỏ nhỏ gầy gầy.

Hai cậu bé thì ra sức lấy lòng cô bạn thiên nga trắng, thiên nga trắng có chút không kiên nhẫn.

Tô Thanh Gia xoa xoa huyết thái dương, mối tình đầu khiến bất cứ ai đều không kiềm chế nổi, có đôi chút khờ dại ngây ngô.

Im lặng một lát, Tô Thanh Gia quyết định tiến lên giao lưu với cô bạn cùng lứa một chút

“Chào cậu, tớ là Tô Thanh Gia năm nay tám tuổi, tớ có thể làm bạn với cậu không?”

Rõ ràng cô bé có chút sợ hãi, nhưng nhớ tới lời ba dặn đã lúc trước, vẫn vươn tay ra bắt lấy tay đối phương “Chào... Chào cậu... Tớ là Lưu Mộng Nhã, năm nay...năm nay tám tuổi.”

Tô Thanh Gia là "bà di quái dị", dĩ nhiên không để bụng sự áp a áp úng của Lưu Mộng Nhã, cô cố ý dẫn dắt cô bé nói chuyện với mình.

Cảm giác “đùa giỡn” người bạn nhỏ rất tốt, nếu như thiên nga trắng có thể dừng nhìn chăm chăm cô với ánh mắt ngạo mạn mang hàm ý “Mi sẽ hối hận” thì nhất định sẽ càng vui vẻ hơn.

Tình cảm của những người bạn nhỏ bao giờ cũng được bắt đầu nhanh chóng, Lưu Mộng Nhã đã xem Tô Thanh Gia như một người bạn tốt, lúc xuống xe còn nắm lấy tay Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia: ☺ __ ☺

Hôm nay bọn họ tới thăm hỏi những người bạn nhỏ ở cô nhi viện, thiên nga trắng có vẻ rất hiểu biết, dẫn cả nhóm bọn họ đi phát đồ vật cho các bạn.

Mỗi lần Tô Thanh Gia chuẩn bị phát đồ vật cho một bạn nhỏ thì lại bị thiên nga trắng đoạt lấy đưa cho người khác, còn ném lại cho cô ánh mắt khinh thường như muốn nói “Đồ ngu ngốc”.

Liên tiếp ba bốn lần, Tô Thanh Gia cũng mất hứng thú, nhưng một người "dị" dĩ nhiên sẽ không chấp nhặt với cô gái nhỏ mắc bệnh công chúa này.

Sau khi được cha đồng ý, Tô Thanh Gia một mình đi dạo trong cô nhi viện.

Cô nhi viện này được cải tạo từ một trường học cũ, bên trong còn có một sân thể dục nhỏ, Tô Thanh Gia hơi choáng váng, đành dựa vào dưới tàng cây nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mặt trời tươi sáng cùng khí hậu vùng Địa Trung Hải, gió thổi ẩm ướt, cộng thêm không có thiên nga trắng thật là không còn gì tốt hơn.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng sột soạt, Barcelona vào mùa này khắp nơi xinh đẹp như một bức họa.

Không giống với hàng xóm Italia thận trọng mấy ngàn năm, Tây Ban Nha hoang dã khiến thần trí người ta điên cuồng hướng về.

Tất cả mâu thuẫn ở đây đều tồn tại một cách hợp lý, di tích cổ điển to lớn sừng sững cùng công trình kiến trúc hiện đại, ánh mặt trời Địa Trung Hải chiếu sáng trên đỉnh núi tuyết Pyrenees [*], vũ điệu Flamenco nóng bỏng cùng những quán bar nhỏ trong bóng đêm khiến người khác say mê.

[*] Pyrenees: là dãy núi phía tây nam châu Âu tạo thành đường biên giới tự nhiên giữa Pháp và Tây Ban Nha.

Với tư cách là “Đóa hoa châu Âu”, Barcelona tự biến mình thành mảnh đất xinh đẹp, mang màu sắc riêng, là minh chứng cho vùng đất sử thi.

Tô Thanh Gia nhắm hai mắt hưởng thụ, nhưng cô đột nhiên phát hiện, ngoại trừ tiếng soàn soạt của lá cây thì dường như nơi này còn có tiếng thờ đóc nặng nề.

Bản tính con người đều rất hiếu kỳ, dù cho lòng hiếu kỳ có thể giết chết chính mình.

Tô Thanh Gia đi theo tiếng động, vòng qua từng lùm cây nhỏ.

Ánh mặt trời sau trưa chiếu xuống có chút rát da, Tô Thanh Gia cẩn thận đi dưới chỗ có bóng râm.

Nơi này là sân thể dục nhỏ, chỉ lớn bằng 1/4 sân cô vừa nhìn thấy, trên đường chạy có một cậu bé tóc vàng đang hí hục chạy bộ.

Dường như cậu ấy đã chạy rất lâu, mặc dù cách thật xa nhưng Tô Thanh Gia cũng có thể thấy được quần áo của cậu ướt đầm.

Tiếp tục chạy thêm gần mười phút nữa cậu bé mới ngừng lại, ngồi khoanh chân dưới bóng cây, cầm bình nước lên uống. Khoảng năm phút sau cậu bé lại đứng lên.

Bấy giờ Tô Thanh Gia mới phát hiện cuối đường chạy có chiếc lưới được kết thành từ những nhánh cây đơn sơ, cậu bé chạy tới đặt cái lon rồi chạy về đá bóng vào nó.

Chạy tới chạy lui hơn hai mươi lần, cậu bé cũng đá trúng cái lon, tuy rằng khoảng cách không phải rất xa.

Hiển nhiên cậu bé tóc vàng không hài lòng với thành tích này, ảo não đá vài cái trên mặt đất. Sau khi ngẩng đầu lên cậu ta liền nhìn thấy Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia nhìn trộm “tiểu thịt tươi” lâu như vậy, bị người ta phát hiện cũng có chút ngượng ngùng, bèn chủ động đứng dậy.

Đi tới gần đó cô mới phát hiện ra mồ hôi trên người cậu bé ướt đầm như vừa mới tắm rửa xong, tóc vàng bết mồ hôi lộn xộn cuộn vào nhau, bộ quần áo Barca trên người cậu thoát nhìn giống như được chính phủ tặng miễn phí.

Nhưng điều khiến Tô Thanh Gia giật mình là trên đùi cậu bé đang trôi hai cái túi được đan khá thô sơ, được dùng tương tự bao cát, bình nước màu lam trên tay cậu đã cũ nhưng vẫn có thể sử dụng tốt.

Trong ngực cậu đang ôm một quả bóng có lẽ cũng được sử dụng từ lâu rồi, chiếc lon vừa bị đá trúng đang xoay lông lốc trên mặt đất.

Nhưng, cậu bé này rất xinh đẹp, đôi mắt màu xanh thăm thẳm chút xám tro, rất kỳ lạ nhưng cũng thực mê hoặc. Sóng mũi cao thẳng của người phương Tây, lông mi dày rậm, mày kiếm cương nghị. Cậu bé chính là con lai.

Ngôn ngữ chính của Barcelona là tiếng Tây Ban Nha, ngoài ra còn có thêm tiếng Catalan, đời trước Tô Thanh Gia đã sống ở đây nhiều năm nên dĩ nhiên cô có thể sử dụng lưu loát.

Có điều sống lại lần nữa, ở trong mắt ba mẹ cô chỉ có thể đôi thoại tiếng Tây Ban Nha đơn giản.

Tô Thanh Gia: 囧

Làm một người hâm mộ thầm lặng, cũng đã từng viết mấy bài báo về bóng đá, cũng tự mình thăm hỏi một số câu lạc bộ nên đối với huấn luyện bóng đá, Tô Thanh Gia cũng biết một vài điều.

Cậu bé này muốn dùng cách buộc bao cát để rèn luyện thể chất và sức bền, người bình thường nên như vậy nhưng trong huấn luyện bóng đá, làm như vậy sẽ không có hiệu quả gì lớn.

Không mời mà tới, lại còn nhìn người ta lâu như vậy, đẹp trai như vậy, Tô Thanh Gia muốn giúp cậu bé này một tay.

Ở quốc gia này, trái bóng là món đồ chơi mà đứa trẻ nào cũng có thể chơi, những anh chàng đẹp trai đến từ hai câu lạc bộ lớn [*] đã khiến thế giới say đắm đến điên đảo.

[*] Ở đây chỉ 2 CLB Real Madrid và Barcelona.

“Chào anh.” Tô Thanh Gia dùng tiếng Tây Ban Nha để chào hỏi cậu.

“Em thấy anh đá bóng rất tuyệt.” Cậu bé không để ý đến Tô Thanh Gia, chỉ cúi đầu ôm chặt quả bóng, Tô Thanh Gia chỉ có thể nhìn thấy tóc vàng của cậu càng thêm sáng chói dưới ánh mặt trời.

Cô thầm khen một câu trong lòng, màu sắc ấy thực sự rất thuần khiết.

“Anh thích đá bóng lắm à? Em xem anh tập được một lúc lâu rồi. Anh đang rèn luyện thể năng sao?”

“.....”

“Em tên là Bella, anh tên gì?”

“.....”

“Năm nay em tám tuổi, còn anh thì sao?”

“.....”

“Em cũng thích bóng đá, chúng ta có thể cùng đá bóng không?”

“.....”

Tô Thanh Gia vắt hết óc tìm đề tài để nói, nhưng cậu bé này lại quá lạnh lùng, nhất quyết không nói lời nào.

Suy nghĩ một chút, Tô Thanh Gia lại tiếp tục độc thoại.

“Anh biết không? Phương pháp luyện tập buộc bao cát trên chân không có tác dụng lớn đối với cầu thủ đá bóng đâu.” Cố tình kéo dài âm cuối, giọng nói mềm mại, Tô Thanh Gia cẩn thận quan sát phản ứng cậu bé.

Quả nhiên, lần này cậu bé không yên lặng đứng đó như tượng gỗ nữa mà lơ tai bên phải của cậu giật giật, góc độ này của Tô Thanh Gia vừa vặn nhìn thấy rất rõ ràng.

Đáng yêu quá đi ^*(--)*^

Sau khi tìm được chủ đề phù hợp, Tô Thanh Gia tiếp tục nói “Sức bền không chỉ là đơn giản ‘sức chịu đựng’, đúng là chạy đều theo nhịp có thể nâng cao khả năng chạy bộ, nhưng lại không cách nào nâng cao thể năng trong lúc thi đấu. Huống chi, anh cột bao cát như thế chỉ có thể khiến anh không cao thêm mà thôi.”

Lần này, cuối cùng cậu bé cũng ngẩng đầu lên, Tô Thanh Gia lại thấy đôi mắt cậu lần nữa.

Thật đẹp, giống như một đại dương sâu thẳm, mang theo chút u buồn ẩn núp dưới hàng lông mi dài mà cong vút.

"Một giọt nước mắt của em là một ngôi sao trên bầu trời."

Tô Thanh Gia đột nhiên nghĩ tới những lời này.

Chìm đắm một hồi, trước khi cậu bé gục đầu xuống Tô Thanh Gia vội bổ sung thêm

“Anh phải biết rằng bóng đá là một môn thể thao, bao gồm trong đó rất nhiều động tác chạy nước rút và nín thở cường độ cao, xen kẽ là những động tác cường độ thấp để bổ sung lượng khí oxi vừa mất, nhằm chuẩn bị sẵn sàng cho đợt vận động với cường độ cao tiếp theo.”

Tô Thanh Gia nói một hồi dài, suy nghĩ lại một chút cảm thấy có lẽ cậu bé nghe sẽ không hiểu lắm nên bèn cân nhắc nên giải thích như thế nào cho cậu hiểu.

Đột nhiên một giọng nói khàn khàn khô khốc vang lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính lên sân, là đại soái ca, đại soái ca, đại soái ca, mặc dù bây giờ cậu ấy vẫn còn nhỏ tuổi.

Tô Thanh Gia: Đóa hoa hồng này là do mẹ tự mình hái từ vườn hoa nhà, thật khiến tinh thần người ta nhộn nhạo mà.

Minh Linh:...

Tô Tinh Khang: Ba đẹp trai là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Editor: Dâu Tây □

"Anh tên Carlos, mười tuổi."

Có lẽ vì vận động quá lâu nên giọng cậu bé hơi khàn khàn.

Tô Thanh Gia kích động không thôi. Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi. Tuy rằng giọng hơi khàn nhưng rất êm tai, Tô Thanh Gia vô cùng hưng phấn, nhưng nhận ra con gái nên thùy mị, rụt rè một chút, cô hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng: “Anh tin lời em nói ạ?”

Carlos cúi đầu, chuyển quả bóng qua lại trên người mình: “Ừ, có một huấn luyện viên dạy bóng đá từng nói như vậy, nhưng anh nghe không hiểu.”

Cậu cúi đầu xuống thấp, Tô Thanh Gia lại lần nữa chỉ có thể nhìn thấy gáy cậu.

"Kỹ thuật chơi bóng của anh tốt lắm, rất có năng khiếu, sao huấn luyện viên không gửi anh đến mấy trường học để dạy?" Mấy trường dạy đá bóng hay chọn học sinh có tài năng thiên bẩm, Carlos là người cực kỳ phù hợp.

"Đó là lần đầu tiên anh thực sự chạm chân vào bóng, trước kia, anh chỉ dùng nilong quấn lại làm bóng thôi." Giọng nói của Carlos khá nhỏ nhưng Tô Thanh Gia vẫn nghe rõ.

Bóng tự chế và bóng theo tiêu chuẩn có sự khác biệt rất lớn, khác về cường độ, độ lớn và cả sự thông dụng.

Giống như việc bạn viết bằng bút máy, đến lúc thi tốt nghiệp lại phải làm bằng bút lông vậy.

Tuy rằng cả 2 đều là bút.

Trường học dạy bóng đá sẽ kiểm tra cơ thể bạn có đạt tiêu chuẩn hay không, có ý thức hợp tác cùng đồng đội hay không, có kỹ thuật chơi bóng không, có cảm xúc với bóng hay không.

Ba cái chỉ tiêu đầu hết sức cứng nhắc, chỉ tiêu thứ tư có chút sâu xa. Đây là một kiểu cảm giác nói không nên lời, nhưng nó lại là tiêu chuẩn để trở thành một siêu sao. Giống như mỹ nữ cần phải có ngực.

Tô Thanh Gia nhìn cậu bé này, thoát nhìn hơi gầy, cũng không cường tráng gì, nhưng cậu còn nhỏ, chỉ cần có chế độ ăn uống phù hợp là có thể cải thiện. Mặc dù bây giờ, cậu không hề cao ráo như một đứa trẻ Tây Ban Nha mười tuổi bình thường, nhưng bắp chân rất dài, sau này trưởng thành sẽ rất cao.

Bởi vì không phải cậu bé mắc chứng Dwarfism [*] nào cũng có thể gặp Tournini [*], không phải Câu lạc bộ nào cũng đồng ý bỏ ra số tiền 900 đô la Mỹ mỗi tháng để trị bệnh cho một cậu bé hoàn toàn không rõ tương lai, càng không phải ai chạy trên sân cỏ cũng có thể trở thành Messi [*].

[*] Hội chứng Dwarfism: Là hội chứng khiến cơ thể không phát triển hoặc phát triển ít.

[*] Tournini: Là người chuyên tìm kiếm tài năng trẻ cho Barcelona. Ông đã phát hiện ra tài năng của Messi.

[*] Messi: Lionel Messi, là cầu thủ bóng đá người Argentina hiện đang chơi ở vị trí tiền đạo cho câu lạc bộ Barcelona và đội tuyển bóng đá quốc gia Argentina.

Ý thức hợp tác đồng đội ư? Trong Carlos có vẻ lảm lì, không thích gần gũi người khác.

Mà giảng cho một đứa con nít nghe về cảm xúc bóng quả là phức tạp.

Còn kỹ thuật chơi bóng - thậm chí trước kia cậu còn chưa từng chạm vào quả bóng.

Tô Thanh Gia đột nhiên cảm thấy đau lòng, cậu sinh ra ở một đất nước với nền bóng đá phát triển, nhưng những giọt mồ hôi, nước mắt chảy trên thảm cỏ và tiếng hò hét lại không thuộc về cậu.

Liếc thấy chiếc lon bên kia đã ngừng lăn, Tô Thanh Gia quay sang nhìn cậu: “Em có thể giải thích, anh muốn nghe không?”

Carlos ngẩng đầu nhìn cô thật lâu, trong ánh mắt có kích động, có vui sướng lẫn cảm tạ. Cậu nói:

“Cảm ơn em”

"Anh uống chút nước đi, bây giờ anh ra nhiều mồ hôi lắm rồi." Tô Thanh Gia đau lòng thay cho cậu bé chịu khó này.

"Nói một cách đơn giản, trong trận bóng sẽ có những động tác như nhảy lên, sút bóng vào khung thành, xoạc bóng, cắt bóng đúng không?" Thấy cậu gật đầu, Tô Thanh Gia nói tiếp.

"Đây là những động tác cường độ cao, khi thực hiện yêu cầu phải điều chỉnh hơi thở cho tốt." Cô tìm một cành cây, vẽ lên nền đất: "Thứ em vẽ là ATP, là tên viết tắt của Adenosine Triphosphate, anh không hiểu cũng không sao, chúng nó có nghĩa là năng lượng. Được sinh ra cùng lúc với nó là axit lactic." Tô Thanh Gia viết mấy chữ ATP và Axit lactic trên mặt đất và hỏi tiếp:

"Sau khi vận động xong có phải anh sẽ cảm thấy cơ bắp đau nhức không?"

Carlos gật đầu.

"Đó là do tác dụng của Axit lactic, nó khiến anh cảm thấy mệt mỏi." Tô Thanh Gia bổ sung thêm.

"Khi hoạt động với cường độ cao, cơ thể của anh phải tiêu hao ATP, sau đó tận dụng glucose cung cấp cho cơ bắp để tiếp tục hoạt động. Anh tiến hành vận động với cường độ thấp, ví dụ như đi bộ, chạy chậm, đứng thẳng, cơ thể anh sẽ bắt đầu tiến hành hồi phục, như vậy thì ATP mới được bổ sung, đồng thời Axit lactic bị phân giải."

"Axit lactic sẽ gây ra phản ứng Oxi hóa khử." Cô nhìn cậu một cách nghiêm túc: "Đây là lý do vì sao khi anh vận động mạnh hoặc dừng lại đột ngột thì hô hấp lại tăng nhanh, bởi vì anh phải hít vào nhiều oxi để cung cấp cho các hoạt động hô hấp củ mình. Em nói vậy, anh nghe có hiểu không?"

Carlos mấp máy môi, gật đầu nói: "Vậy là sau khi vận động mạnh cần phải nghỉ ngơi để cơ thể được hồi phục, đúng không?"

"Bingo. Anh thông minh lắm." Tô Thanh Gia nhìn khắp bốn phía một lát. "Chúng ta qua bên kia ngồi nghỉ một tí được không anh?"

Carlos không trả lời, nhưng cậu đã chống tay đứng dậy.

Tô Thanh Gia tìm chỗ mát mẻ, cũng khá sạch sẽ. Hai người ngồi xuống tiếp tục nói:

"Cho nên khoảng thời gian nghỉ ngơi sau khi một cầu thủ vận động với cường độ cao quyết định tốc độ bổ sung ATP trong cơ thể, tốc độ thay thế Axit lactic. Hoạt động hít thở mà mà em vừa mới nói chính là một quá trình hồi phục. Tốc độ hồi phục càng nhanh, tần suất chạy hết tốc độ càng nhanh."

"Vì vậy, nếu tiến hành trận đấu với trạng thái tốt nhất mà không cảm thấy mệt mỏi, thời gian sẽ kéo dài hơn, vậy nên trong môn thể thao đá bóng, thể năng chúng ta thường nói không đơn giản là sức chạy bền trong thời gian dài, mà còn là năng lực hồi phục nhanh chóng của anh."

"Đá bóng không phải chạy đua marathon, anh không cần phải chạy liên tục trong một khoảng thời gian dài. Anh tập luyện như thế, ngược lại sẽ bắt cơ thể hoàn động trong trạng thái thiếu oxi, hoạt động này không tốt đâu. Nếu cơ thể anh không thể hồi phục lại, vậy thì anh khó mà kiên trì trong một trận đấu lắm, sẽ dễ cảm thấy mệt mỏi."

"Cho nên, anh phải biết là mình rèn luyện như vậy cũng không tăng thể năng được, bởi vì kiểu rèn luyện đó không giúp anh hồi phục năng lượng trong cơ thể."

"Em nói vậy, anh nghe có hiểu không?" Tô Thanh Gia nói một hơi dài, đây đều là bí mật về đá bóng mà các nhà khoa học sau này phát hiện, được nhiều Câu lạc bộ tán thành, từ đó có thể kích thích năng lực tiềm ẩn của các cầu thủ.

"Cảm ơn. Tuy không hiểu lắm nhưng cũng khá rõ rồi." Khóe miệng Carlos giật giật vài cái, vẻ mặt hơi kỳ lạ, cậu thử tiếp mấy lần nhưng không thành công.

Ngắn ra một lúc, Tô Thanh Gia mới nhận ra cậu bé này muốn cười với cô.

Tô Thanh Gia mỉm cười vươn tay ra, Carlos lùi về sau một bước.

"Anh đừng cử động, em dạy cho anh."

Tô Thanh Gia không để ý hành động đó, cô lại gần cậu bé Tây Ban Nha xinh đẹp, dùng ngón trỏ gi nhẹ lên môi cậu: "Giống em nè, nhếch môi lên phía trên, lộ răng ra nào."

Thử vài lần, cuối cùng cô cũng thấy nụ cười ngượng ngùng của cậu bé, nụ cười ấy tựa như ánh mặt trời Địa Trung Hải, bên má trái của cậu còn có một lúm đồng tiền nho nhỏ.

Làn da mịn thật đấy.

Tô Thanh Gia nhìn không được mà tiến lên ôm cậu.

Hai người cao ngang nhau, cậu bé trong lòng cô cứng đờ một hồi lâu, lâu đến khi buông ra, cô mới cảm thấy cậu dần thả lỏng.

Lúc này Carlos ôm lại cô.

"Tô Thanh Gia"

"Tô Thanh Gia" Là tiếng của Lưu Mộng Nhã.

Không ngờ cô ở trong này đã lâu như vậy, cô bày ra vẻ mặt tiếc nuối nói với cậu:

"Xin lỗi nha Carlos, bạn em tới tìm, em phải đi đây, hẹn gặp anh lần sau nha."

Carlos buông tay, cậu có vẻ hụt hẫng.

"Mộng Nhã, mình tới đây." Tô Thanh Gia kêu lên, mày khẽ nhủ lại khi thấy soái ca nhỏ có vẻ không vui: "Carlos, anh có muốn xem những món quà

được đưa tới vào hôm nay không, nhất định sẽ có thứ anh thích cho xem.”

Carlos nhặt bóng dưới đất lên, đi ra đường ngoài, dừng cái lon đúng vị trí rồi bắt đầu luyện bóng.

"Tô Thanh Gia, sao cậu lại ra đây một mình vậy? Mình muốn tìm cậu chơi cùng mà chẳng thấy cậu đâu." Lưu Mộ Ngã khẽ oán trách.

Trong thế giới của mấy đứa nhỏ, bạn bè phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Về điểm này thì thế giới người lớn lại quá phức tạp.

Nhìn Carlos đi xa, Tô Thanh Gia mới thu ánh mắt lại, xin lỗi "cô bạn nhỏ" mới quen biết này: "Thật ngại quá, nhưng mình cũng không biết vì sao lại lạc tới đây nữa. Chúng mình chơi búp bê Barbie mới mua của cậu đi."

"Được thôi, mình nói cho cậu biết, Barbie của mình cực kỳ xinh đẹp, đó là quà do ba mang về từ Anh quốc đó." Cô bé tám tuổi không biết có chiều đánh lạc hướng này.

Thứ ngôn ngữ xa lạ truyền đến một cách mơ hồ khiến Carlos hiểu rõ: Bọn họ không phải là người cùng một thế giới.

Cô có mái tóc đen xinh đẹp giống như búp bê mà cậu từng nhìn thấy trên đại lộ Brent. Khi ấy cậu muốn mua một cô búp bê để nói chuyện với mình, nhưng cậu không có tiền.

Cô mặc chiếc váy màu trắng rất đẹp, thắt lưng cùng màu với màu sân cỏ cậu luôn hướng đến.

Làn da trắng như tuyết, giống như bánh kem mà cậu từng ăn trong một dịp sinh nhật bạn. Cả hai đều thơm và ngọt ngào như machiato.

Ánh mắt cô sáng ngời như những người phụ nữ đến nhận nuôi trẻ mồ côi.

Tóc của cô như tơ lụa màu đen, rất mềm mại, còn tóc cậu thì rối bù.

Cô đội mũ đẹp, cầm túi nhỏ xinh xinh, còn cậu chỉ có một chai nước đã cũ và một quả bóng sắp hỏng.

Lúc cô nói chuyện với cậu, giọng cô hết như chim sẻ ban mai mà chỉ dạy cho cậu vậy.

Kiến thức của cô rất phong phú, những gì cô nói là những thứ lần đầu cậu nghe được.

Khi cô ôm lấy cậu, người cậu đầy mồ hôi và bụi bặm, cậu sợ làm bẩn váy cô.

Lúc cô rời đi, cậu không dám nói hẹn gặp lại.

Sơ Rosa nói với cậu, con người phải biết hi vọng và chờ đợi.

Cậu cảm thấy điểm này, sơ Rosa hiền lành nói không đúng chút nào.

Khác với những cậu bé cường tráng được ăn thịt bò, uống sữa lớn lên, cậu ăn khoai tây và cà rốt để lớn, cũng chỉ được uống những món canh không có vị rồi tập đá bóng.

Thế nhưng cho tới bây giờ, cậu chưa từng nói với ai rằng ngay cả đi tuyển chọn tham gia đá bóng, cậu cũng phải lén khỏi trường học để tham gia.

Chỉ là đến lúc nhận lấy bóng, cậu đã biết mình sẽ không được chọn.

Đất nước này có không ít cậu bé có tài năng thiên phú, còn cậu ngay cả việc sút vào khung thành cũng không làm được.

Áo chơi bóng trên người cậu và cả quả bóng trên tay là thứ được phát miễn phí năm Barcelona đạt được giải quán quân. Sau khi nhận được áo cậu ôm bóng chạy một mạch đến sân huấn luyện Barcelona, kêu lớn tiếng: "Một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ tập luyện đá bóng ở đây" Sau đó, cậu bị một đám nhóc khác chạy tới giành đồ, đánh tới mức đi đường không nổi.

Bọn nó đánh xong rồi bỏ đi vui vẻ, bóng lưng lẩn khuất vào trong đám người ăn mừng chiến thắng.

Carlos ngừng suy nghĩ đã đi quá xa, tiếp tục đá bóng.

Quả bóng này đã được dùng hai năm, đã mấy lần được người có lòng tốt giúp cậu sửa lại.

Cậu định đến nhà hàng của bác bụng béo ở đầu đường rửa chén để kiếm ít tiền, thực sự những việc mà cậu làm được không nhiều lắm.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Các thiên thần bé nhỏ à! Nếu các nàng đã kiên nhẫn đọc tới những dòng này, xin hãy tiếp tục đọc nhé, tui nhất định sẽ mang tới cho các bạn một cậu bé ngọt ngào nhất có thể, giống như mật ong tươi mới nhất, cả câu chuyện sẽ viết về nhiệt huyết và ước mơ, về một cậu bé nỗ lực phấn đấu, cháy hết mình

trên sân cỏ và theo đuổi tình yêu của đời mình.

Kiến thức về bóng đá của tui không phong phú cho lắm, có những chỗ khác với thực tế, hãy nhắm mắt bỏ qua nhé.

Hi vọng câu chuyện âm áp này sẽ mang đến cho bạn niềm vui và hạnh phúc. Hãy tự tin tiến bước về phía trước mọi may mắn sẽ đến.

Lời editor: Nhân tiện cũng muốn nói trước đây là một câu chuyện siêu ngọt ngào và dễ thương. Những ai F.A tránh xa hồ ra kéo bị mật đường dè chết =>) À còn rất thích hợp cho những bạn nào yêu thích môn thể thao vua và luôn mơ ước có được tình yêu nơi sân cỏ. Chúng mình sẽ cố gắng edit ra những chương truyện mượt nhất gửi tới bạn đọc. Hãy đồng hành cùng chúng mình trên hành trình này nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

“Carlos...”

Giọng nói đột nhiên vang lên nhưng không hề ảnh hưởng đến việc đá bóng của Carlos, cậu tiếp tục đá đồ lon. Đợi đến khi cậu quay đầu lại thì búp bê tóc đen đã xuất hiện trước mặt cậu.

Cậu có chút căng thẳng nên hơi ngáy người ra.

"Tặng cho anh, cảm ơn anh hôm nay đã nói chuyện với em" Tô Thanh Gia đưa đồ vật đang cầm trên tay cho Carlos, đương nhiên cô sẽ không vạch trần sự căng thẳng trong cậu.

Tâm hồn của trẻ con lúc nào cũng rất yếu ớt, cô phải bảo vệ sự thiện lương hồn nhiên của họ.

Tô Thanh Gia cô tìm một lí do để tặng quà cho Carlos, mặc dù hầu như là cậu im lặng không nói gì, để mình có lý do thuyết phục.

Carlos muốn từ chối nhưng cậu không thể mở miệng được.

Đó là một quả bóng và một bình nước mới. Hai thứ đều màu trắng, trên mặt là lá cờ màu đỏ với mấy ngôi sao, là quốc kì, nhưng Carlos không nhận ra đó là quốc kì của đất nước nào.

"Em phải đi rồi, lần sau gặp lại nhé." Tô Thanh Gia không đợi Carlos từ chối đã đẩy hai thứ đó vào ngực Carlos, bởi vì ba ba đẹp trai vẫn còn đang đợi cô ngoài kia.

Lúc này, Carlos không vội quay lại tập bóng mà cúi người xuống, gỡ bao cát ra.

Hôm nay là lần đầu tiên có người nói với cậu: "Anh đá bóng rất tuyệt, rất có thiên phú, hãy tin em"

Tiếng nói tự nhiên đến lạ nhưng mà là âm thanh hay nhất trên đời cậu từng được nghe.

Nữ tu sĩ Rosa đứng nói chuyện với Tô Tĩnh Khang. Hiện giờ Tô Tĩnh Khang là người đứng đầu lãnh sự quán, hoạt động lần này là do ông tổ chức, vì thế nữ tu sĩ Rosa bày tỏ sự cảm ơn với ông.

Tô Thanh Gia đi tới.

"Chào sơ" Cô gái nhỏ chào hỏi nữ tu sĩ, còn Tô Tĩnh Khang thì đứng giữa giới thiệu.

"Đây là nữ tu sĩ Rosa, còn đây là con gái tôi – Bella."

Vì nữ tu sĩ đã lớn tuổi, nếp nhăn khắc sâu trên mặt không làm mờ đi sự cơ trí: "Oh, Vicente, con gái của cậu xinh quá, nhìn như một thiên sứ vậy."

Tô Thanh Gia nở nụ cười ngọt ngào, giống như lớp đường phủ ngoài bánh mì "Cảm ơn bà đã khen, cháu là thiên sứ nhỏ của ba cháu đấy."

Nếu có thể, bây giờ Tô Tĩnh Khang chắc chắn sẽ cười đắc ý, nhưng giờ không được, ông chỉ có thể bế con gái mình lên thôi.

Nói chuyện một lúc, Tô Thanh Gia bắt đầu nói rõ mục đích đến đây.

"Bà Rosa ơi, Carlos là người ở đây à?"

Nữ tu sĩ Rosa hơi kinh ngạc: “Đúng vậy, thiên sứ nhỏ, cháu nhìn thấy thằng bé sao?”

“Vâng ạ, cháu còn tặng anh ấy quả bóng và bình nước nữa.” Tô Thanh Gia cố gắng làm cho giọng mình nghe thoải mái hơn. “Sơ có thể nói cho cháu nghe một số chuyện về anh ấy được không? Cháu muốn làm bạn với anh ấy.”

Ngôn ngữ là một loại kỹ xảo, lúc này Tô Thanh Gia đang sử dụng khá tốt.

“Tất nhiên rồi, thiên sứ nhỏ, thằng bé cần một người bạn.” Nữ tu sĩ Rosa nghĩ ngợi một lúc rồi nói

“Để bà nhớ lại xem nào, thằng bé đến đây lúc bốn tuổi, ba mẹ nó qua đời vì tai nạn giao thông, lại không có thân nhân nào liên lạc với cảnh sát nhận về nên bị đưa đến đây. Lúc đó thằng bé rất đáng yêu như cháu bây giờ vậy.”

Nữ tu sĩ chìm trong dòng hồi tưởng, ánh mắt khi sáng khi tối, bà nói: “Lúc đó, rất nhiều người muốn nhận nuôi thằng bé nhưng nó không muốn, về sau càng ngày càng lớn không thích hợp để nhận nuôi nữa. Thằng bé...”

“Tính cách thằng bé hơi lầm lì nhưng rất mạnh mẽ, mấy bạn nhỏ khác thấy nó đáng yêu lại không thích nói chuyện nên suốt ngày trêu chọc...” Nữ tu sĩ Rosa đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Tô Thanh Gia.

“Thật ra thằng bé rất tốt, rất lương thiện, cháu chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt của nó.”

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt trong suốt, dò hỏi: “Vậy cháu có thể đến đây thường xuyên không?”

“Tất nhiên rồi”

Tô Thanh Gia lại nghiêng đầu dùng ánh mắt hỏi Tô Tĩnh Khang.

Tô Tĩnh Khang bị ánh mắt của cô làm cho mềm nhũn. Nếu ở đời sau, ông sẽ biết cái này gọi là “Moe” [*]

[*] Moe: người ta hay nói là đáng yêu

Ba Tô bị sự dễ thương của con gái mê hoặc đến mức không có thời gian hoạt động bộ não của nhà ngoại giao, thế nên gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Tô Thanh Gia biết phải báo đáp, lập tức “Bẹp” một cái lên má ông, “Ba là tốt nhất.”

Đội chút, hình như đó là một bé trai??

Tô Tĩnh Khang: Ba muốn đổi ý rồi, phải làm sao đây? Còn kịp nữa không.

Tô Thanh Gia vừa về nhà đã báo cáo thành quả hôm nay cho mẹ. Kể cả chuyện kết bạn với Lưu Mộ Dung Nhã, tại bây giờ cô chỉ mới có tám tuổi mà.

Tất nhiên là có cả chuyện của Carlos nữa.

Minh Linh không có ý kiến gì về cậu bạn của Tô Thanh Gia, từ nhỏ con bé đã dạn dĩ ít nói, nói chính xác là suốt ngày chỉ ở nhà. Vì vậy, nếu tìm được cơ hội để con gái ra khỏi nhà hằng ngày, Minh Linh cảm thấy thật sự rất tốt.

Vậy là từ sau hôm nay công việc hằng ngày của Tô Thanh Gia biến thành: buổi sáng luyện đàn dương cầm, buổi chiều ngủ trưa xong thì đọc sách, chờ Lưu Mộ Dung Nhã và Carlos tan học thì đi tìm bọn họ chơi.

Cũng vào thời điểm đó, Carlos ở trong cô nhi viện với tâm trạng hết sức phức tạp.

Hôm qua nữ tu sĩ Rosa đã long trọng tuyên bố rằng hôm nay sẽ có người đến đây tặng quà. Không giống những đứa trẻ khác hi vọng nhận được quần áo đẹp, vui vẻ chờ quà đến. Carlos cảm thấy thay vì đi tranh quà với bọn họ không bằng cậu tự tập bóng một mình còn hơn.

Thế mà hôm nay, cậu lại nhận được món quà to nhất, vì vậy khi trở về kí túc xá, tất cả các bạn nam đều dùng ánh mắt căm thù nhìn cậu...

Đều vì quả bóng trong ngực cậu.

Các cậu bé Tây Ban Nha thích đá bóng, đó là biểu hiện tốt đẹp của sức mạnh.

Cô nhi viện có ba quả bóng, hai quả là của chung, còn một quả là của Carlos.

Mấy cậu bé khác đều muốn có bóng, nhưng cứ muốn tranh là bị Carlos đánh cho một trận. Cuối cùng, không ai còn đến tranh bóng với cậu nữa, sân thể dục sau rừng cây nhỏ cũng biến thành lãnh địa của mình cậu.

“Ê, thằng bé xinh đẹp, ai cho mày quả bóng thế?” Mấy bạn nam hỏi, “thằng bé xinh đẹp” là biệt danh lũ con trai kia đặt cho cậu, ẩn chứa chút khinh bỉ.

Carlos không để ý tới bọn họ mà đi thẳng vào trong.

Mấy bạn nam không dám tranh bóng của cậu, mặc dù bọn họ nhiều người, nhưng nếu "thằng này" mà điên lên thì chả ai yên với nó cả.

Bọn họ còn nhớ rõ mấy lần dạy dỗ trước.

Buổi tối, Carlos đặt bình nước và quả bóng cạnh gối, ban ngày hoạt động mạnh khiến cậu nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Bầu không khí như ngập tràn hương vị của cô búp bê nhỏ.

Trong mộng, Carlos chép miệng một cái.

Cuộc sống bây giờ đối với Carlos quả thật giống như một giấc mộng.

Cậu không có tiền mua con búp bê trong tủ kính, nhưng hình như thượng đế đã nghe được tiếng lòng của cậu, cho cậu một cô búp bê hàng thật giá thật.

Cô ấy tên là Bella, là một cô bé người Trung Quốc.

Cậu không biết đất nước ấy ở đâu, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản cậu yêu thích vùng đất đó.

Bởi vì đó là quê hương của búp bê Tây Dương với mái tóc màu đen.

Gần như chiều nào Tô Thanh Gia cũng đi tìm Carlos cùng cậu luyện tập. Cô nhi viện cách nhà Tô Thanh Gia tầm hai mươi phút đi xe, chỉ sau mấy lần, Carlos đã học được cách đội cô ở trạm xe.

Không những thế, Carlos còn nói cho cô biết một lối đi bí mật, có thể đi thẳng tới sân thể dục nhỏ.

Tô Thanh Gia rất vui vẻ, bởi vì Carlos đã bắt đầu chia sẻ bí mật của cậu với cô.

Hãy tha thứ cho tâm tư thánh mẫu của cô, mặc dù cô không hiểu biết nhiều nhưng rất muốn giúp cậu ấy.

Chỉ tại cậu bé Tây Ban Nha gầy teo này rất kiên cường và có khuôn mặt rất đẹp trai.

Còn cả đôi mắt xanh xám mà cô yêu thích nhất nữa.

Mấy hôm nay Tô Thanh Gia giúp Carlos tập luyện, kể từ đó cậu không còn đeo bao cát vào chân nữa, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nguyên nhân lớn khiến cô trở thành fan bóng đá là bởi vì mê những anh chàng đẹp trai, bọn họ phát ra hormone nam giới, từng giọt mồ hôi rơi xuống, còn cả vòm ngực rắn chắc khi cởi áo đấu ra nữa.

Nhưng là một fan bóng đá có lí trí, Tô Thanh Gia còn biết rất nhiều kiến thức rèn luyện.

Hơn nửa tháng đó, Carlos như biến thành miếng bọt biển hấp thụ hết kiến thức Tô Thanh Gia dạy.

Hôm nay, Tô Thanh Gia dạy cho cậu động tác làm nóng người mới.

Cô đỡ cánh tay Carlos, nâng chân trái lên rồi co lại trên không, giữ thẳng người, đùi phải từ từ hạ xuống, đến khi đùi và vó bắt chập tạo thành một góc khoảng chín mươi độ thì lại từ từ duỗi thẳng.

Sau đó lại cong rồi lại duỗi, lặp đi lặp lại mấy lần.

Carlos học theo Tô Thanh Gia, hai người giữ tay cho nhau, từ từ co chân, mỗi chân làm mười lần rồi đổi sang chân khác.

Đây là một động tác làm nóng người tương đối khó, yêu cầu chân phải giữ vững trạng thái cân bằng, hai người phải biết phối hợp, không được lôi kéo nhau, lúc nào cũng phải thẳng người.

Nhưng rõ ràng năng lực khống chế của Carlos rất tốt, mới làm lần đầu đã cực kỳ đúng chuẩn.

Không chỉ động tác này mà tất cả động tác Tô Thanh Gia dạy cậu, Carlos cũng có thể hoàn thành rất tốt, hơn nữa còn cố gắng tự tập lại rất nhiều lần.

Vừa rồi Tô Thanh Gia giải thích với Carlos: “Động tác làm nóng người này tác động rất nhiều đến cơ thể, đặc biệt là các dây chằng.” Tô Thanh Gia giơ tay tỏ ý tạm dừng, có vẻ như sắp ngủ.

Chờ đến khi hai chân đứng vững, Tô Thanh Gia chỉ vào phần sau bắp đùi mình: “Dây chằng kéo dài từ đây xuống, giống như một sợi dây thừng được vắn lên chủ yếu để khống chế đầu gối. Động tác này rất có tác dụng với các bó cơ, giúp anh rèn luyện các dây chằng khống chế đầu gối.”

“Nhưng nếu anh không giữ thẳng, duy trì sự cân bằng thì không thể đạt được kết quả như mong muốn, đôi khi còn làm dây chằng đầu gối bị thương

nữa.”

Vỗ vỗ bả vai Carlos, Tô Thanh Gia tươi cười rạng rỡ, mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên cái trán nhẵn nhụi, cô nói: “Nhưng động tác này cũng có thể tăng cường lực lượng ở chân, gia tăng sức bật.”

Mặc dù cô không đá bóng, nhưng đã từng tập mấy động tác yoga.

Carlos nhìn Tô Thanh Gia có chút xuất thần, nhưng do bình thường cậu ít nói chuyện cho nên Tô Thanh Gia cũng không phát hiện điều gì bất thường.

“Cậu bé xinh đẹp, cố gắng lên.” Tô Thanh Gia lại tiếp tục rèn luyện với cậu.

“Cậu bé xinh đẹp” là biệt danh của Carlos, cậu cực kỳ nhạy cảm với mấy chữ này. Lần thứ hai Tô Thanh Gia đến đây đã biết biệt danh này của cậu, mặc dù khi đó mặt Carlos đen sì, nhưng cô cảm thấy, biệt danh này vô cùng thích hợp.

Thật bất ngờ lại nghe thấy biệt danh này từ miệng Tô Thanh Gia.

Nhưng tại sao cậu lại cảm thấy thích thích thế nhỉ?

Carlos lại nhìn khuôn mặt cô một chút, trắng trẻo mịn màng như trân châu.

Đúng vậy, như trân châu, bởi vì cậu cảm thấy những thứ như sữa rất dễ dàng tan biến, không hợp với búp bê của cậu, thế nên đổi sang thứ khác để so sánh.

Nhất định là tại giọng nói của búp bê quá ngọt ngào, cho nên cậu mới bị mê hoặc và cảm thấy “cậu bé xinh đẹp” rất êm tai. Nhất định là như vậy rồi.

Lời tác giả: Càng ngày càng ngọt, ngọt như ngâm kẹo vậy. Các bạn ăn kẹo ngon không? À mà quên làm gì có ai mua kẹo cho các bạn. Haha....

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: Dâu Tây □

Cuối tuần này, Carlos không nán lại trong sân tập của cô nhi viện để luyện bóng như trước đây.

Đương nhiên, cậu cũng không còn cô độc như xưa.

Bởi sẽ có một cô bé búp bê tóc đen đi cùng cậu.

Carlos mặc đồ mới, không rõ bộ đồ ấy được phát hồi nào, đến bản thân cậu cũng không biết đã bao lâu cậu mới để ý tới cách ăn mặc như vậy.

Trong lúc ngồi chờ trên băng ghế ngoài trạm xe bus, Carlos có hơi hồi hộp, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú vẫn trầm ngâm như ngày thường, bàn tay nắm chặt bỏ trong túi quần, do đó không ai nhận ra cảm xúc của cậu.

Carlos nhìn thoáng qua vật thể phản chiếu được bóng mình ở phía trước. Thật tuyệt, hôm nay mái tóc của cậu vừa mềm mại không lộn xộn giống như tổ chim nữa.

Hôm nay là lần đầu tiên Tô Thanh Gia hẹn cậu đi chơi.

Thời gian chờ đợi vừa dài vừa nhàm chán, nhưng khi cô bé mặc váy đỏ xuất hiện trước mặt cậu, dường như tất cả mọi thứ đều trở nên tốt đẹp lạ thường.

Lần này, Tô Thanh Gia ra ngoài để chọn một ít hoa tươi cần cho việc dưỡng da. Người dân Barcelona may mắn được hưởng thụ điều kiện khí hậu và địa lý thuận lợi, sự lãng mạn của Tây Ban Nha khiến cho chợ hoa tươi trở nên tập nập.

Có một chàng trai dịu dàng, giàu tình cảm hào phóng mua một giỏ hoa tươi từ cô gái bán hoa, dành tặng cho một cô nàng xinh đẹp quyến rũ.

Những cuộc gặp gỡ tình cờ không chỉ có ở thành cổ Lệ Giang [*], trong thành phố này, sự hấp dẫn giữa con người với nhau lúc nào cũng cháy bỏng như trên những cồn cát bên bờ biển vàng nơi Gold Coast [*].

[*]Lệ Giang là một thành phố thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

[*] Gold Coast là một thành phố thuộc tiểu bang Queensland ở nước Úc.

Hai người chuyển sang một chuyến xe công cộng khác, Carlos chuẩn bị đưa cô đến đại lộ La Rambla [*]

[*] La Rambla: là con đường biểu tượng của thành phố Barcelona. Đại lộ dành cho người đi bộ này luôn rất tấp nập.

Đại lộ Rambla là nơi có lượng khách du lịch lui tới lớn trên thế giới. Nó từng là con phố quan trọng nhất ở Barcelona, bây giờ nó chia cắt thị trấn cổ ra làm hai. Dòng người qua lại ngược xuôi chứng tỏ nơi này có sinh lực vô hạn, những ngọn đèn không bao giờ tắt và rượu bia có hương vị nồng đậm đã kích thích con người ta tìm đến nơi này, chìm trong vui sướng suốt đêm ngày.

Trước đây nơi này chỉ là một con sông đầy ắp phù sa. Trải qua bao lần chiến tranh, những hiệu sách và cửa hàng bán hoa vẫn còn như những di tích cổ. Trên đường lớn đầu đầu cũng thấy người trẻ tuổi nâng cốc bia. Ngoài ra còn có cả một đám người làm nghề đặc biệt - nghệ sĩ đường phố.

Bọn họ tụ tập khắp các ngã tư đường để biểu diễn nghệ thuật, khiến cho mỗi góc phố đều toát lên sức hấp dẫn kỳ diệu. Họ cạnh tranh sự sáng tạo, cười không biết mỗi một.

Gần đó cũng có chợ chuyên bán một lượng hoa tươi khổng lồ, các loại hoa cỏ trên khắp thế giới đều tập hợp ở đây, không có chuyện bạn tìm không thấy hoa cỏ bạn muốn.

Tất nhiên, Carlos tới đây cũng vì có chút lòng riêng - trừ sân tập nhỏ thì ở bên ngoài, đây là nơi mà cậu thích đến nhất, bởi vì ở đây, mỗi người đều tìm kiếm sự cô độc, đều là người lang thang không có nhà về.

Giống như cậu vậy.

Đầu tiên hai người đi mua hoa. Tô Thanh Gia dịch tên của những loại hoa tươi sang tiếng Tây Ban Nha rồi viết vào sổ ghi chú. Đó là bài thuốc cô có được từ một phu nhân đã lớn tuổi ở Bắc Kinh. Người ấy ở trong tư hợp viện, đã bao năm trôi qua, bà vẫn mặc sườn xám như cũ, giữ dáng vẻ nghiêm túc.

Bà đã lớn tuổi lắm rồi, nhưng khi bà bước về phía bạn với đôi giày cao gót dưới chân, bạn vẫn sẽ bị vẻ đẹp hoài cổ của bà làm cho ngây người.

Tô Thanh Gia phải nhờ vào nhiều mối quan hệ mới tìm được bà, nói chuyện với bà. May mắn thay, thông qua đoạn nói chuyện ấy, cô đã có cơ hội phỏng vấn bà.

Nghe nói phương thuốc này được lưu truyền từ hoàng cung ngày trước, chuyên dùng cho phi tần trong cung, được liệu chủ yếu là hòa tươi, chia theo tỉ lệ rồi phơi khô, sau đó bị nghiền nát để làm thành cao bôi, thoa lên toàn thân, không hề nguy hại đến cơ thể. Nghe nói nếu như sử dụng từ khi còn nhỏ còn có thể khiến da luôn mềm mại như da em bé.

Tô Thanh Gia nhớ lời của vị phu nhân, cảm thấy chắc hẳn là có công hiệu.

Vào năm tháng thiếu thốn vật chất trước kia, có lẽ chỉ có quý tộc mới được hưởng thụ thứ đồ xa hoa này, nhưng bây giờ lại khác.

Carlos dẫn cô đi dạo vài vòng khắp chợ hoa, không bao lâu đã mua xong các loại hoa tươi cần thiết, hơn nữa hoa cỏ vẫn còn rất tươi mới, cánh hoa mềm mại thấm đẫm nước, rất phù hợp với yêu cầu.

Tô Thanh Gia chuẩn bị làm trước một bộ để thử, cô mua số lượng hoa tươi gấp ba lần, lỡ bị hư còn thay thế được. Lượng nguyên liệu gấp ba lần công thức cũng không nhiều, dùng giấy bó lại chỉ thành một bó lớn. Trong lúc đi vòng quanh, bọn họ phát hiện một hiệu thuốc nằm gọn trong một góc nhỏ, sau khi đi vào hỏi thăm, Tô Thanh Gia phát hiện tất cả nguyên vật liệu cô cần chỗ này đều có.

Carlos rất chủ động ôm hết tất cả đồ vào lòng. Cậu thiếu niên đẹp trai tóc vàng mắt lam khiến cô gái bán hoa bên đường xấu hổ đỏ mặt, Tô Thanh Gia rất muốn chụp hình cậu. Nhưng mà cô không mang theo máy ảnh.

Thật là đáng tiếc. Cô lại nhìn về phía cậu, ngắm mái tóc vàng mềm mại, ngắm gương mặt vui trong đám hoa tươi, ngắm cả ánh mắt màu lam pha xám. Sau này trưởng thành, cậu nhất định sẽ trở thành một anh chàng cực kỳ đẹp trai.

Carlos cảm thấy ngượng ngùng khi bị cô nhìn mãi. Tô Thanh Gia phát hiện, dù là lúc hồi hộp, thẹn thùng hay những cảm xúc khác bùng nổ, tai phải của cậu đều sẽ rung lên nhẹ nhàng.

Giờ thì vành tai ấy không chỉ khẽ rung mà còn trở nên đỏ bừng. Da cậu rất mỏng, nhìn qua rất giống một quả anh đào đỏ nhỏ.

Tô Thanh Gia nín cười nhìn sang chỗ khác, cực kỳ không nỡ làm ngại ngùng.

Không biết vì sao mà Carlos có vẻ hụt hẫng. Tô Thanh Gia phát hiện cậu hơi mất mát, cô mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta qua đại lộ Rambla được chứ? Anh làm hướng dẫn viên du lịch cho em được không?”

Carlos gật đầu, hơi nóng trên khuôn mặt vẫn chưa kịp tản đi hết. Hai người đã quen nhau hơn nửa tháng. Tô Thanh Gia phát hiện cậu bé này cực kỳ không thích nói chuyện, cậu tựa như chú ốc sên mặc trên mình một chiếc áo giáp rất dày, luôn tự nhốt mình ở bên trong đó.

Đến tận giờ cậu mới dần lộ ra chút cảm xúc, cố gắng giao lưu với một vài người khác.

Người khác ở đây còn ai khác chính là Tô Thanh Gia.

Carlos đi đằng trước dẫn cô đi.

Ký ức của cô về đại lộ Rambla đã rất mơ hồ, nay quay lại chốn cũ, từng mảnh ký ức bé dần được chấp vá lại.

Những nghệ sĩ đường phố đang trình diễn tiết mục của chính mình, tiếng đàn guitar du dương êm dịu hòa vào gió khiến người ta say mê, những nghệ nhân thủ công với tay nghề khéo léo đã dùng những trang giấy tạo nên hoa giả bằng vụn giấy, trong hiệu sách trưng bày những câu chuyện xưa về các dũng sĩ giết rồng, dòng máu rồng thiêng chảy xuôi xuống mảnh đất Barcelona, từng giọt bắn tung tóe và hóa thành hoa hồng nở rộ.

Ở nơi điều mới và cũ giao hòa với nhau, những kiến trúc luôn mang vẻ đẹp tĩnh lặng, tất cả đã chứng kiến sự thay đổi qua bao sóng gió thăng trầm.

Trên đại lộ có rất nhiều họa sĩ vẽ phác thảo cho người đi đường, Tô Thanh Gia suy nghĩ đôi chút rồi đẩy Carlos qua đó

“Cậu bé xinh đẹp, hôm nay anh đẹp như một bức tranh vậy.” Carlos nghe thấy lời khen ngợi thì hơi ngẩn ra

“Giờ anh lưu lại một kỷ niệm ở đây đi.”

Tô Thanh Gia chân thành nhờ họa sĩ vẽ phác thảo cho cậu bé cầm bó hoa. Họa sĩ cũng rất thích cậu bé đẹp trai này, ông bảo Carlos đứng yên dưới ngọn đèn đường, bắt đầu phác họa những nét đầu tiên.

Carlos không biết làm sao, không biết hướng tầm mắt về phía nào, hai tay ôm hoa của cậu đỏ đầy mồ hôi. Cậu đã đi qua đường phố này rất nhiều lần, cũng từng gặp rất nhiều người nhờ họa sĩ vẽ tranh cho.

Có một lần, vì mãi mê xem một người biểu diễn ảo thuật trên đường nên đã vô tình chặn đường một du khách. Du khách rất tức giận, bảo cậu cút ngay, cậu nghe rõ người ta mắng “Thằng ăn mày bẩn thỉu”, trong khi đó cậu luôn miệng nói xin lỗi.

Nhưng hôm nay, cậu đã được thành người mẫu ở chỗ này, đám đông xung quanh cậu đều vui vẻ nhìn cậu mà cười.

Carlos nhìn thoáng qua cửa tiệm có búp bê mà cậu luôn mong có được, sáng sủa sạch sẽ, nhưng cậu chợt phát hiện mình không còn nhớ dáng vẻ búp bê ấy như thế nào, chỉ nhớ mơ hồ là mái tóc cô ấy màu vàng.

Dường như trong khoảnh khắc ấy, sự cô độc, sự khinh bỉ của người khác đã rời khỏi cậu.

Cậu nhìn sang cô bé mặc váy đỏ đang chăm chú ngắm nhìn họa sĩ vẽ tranh bên cạnh. Barcelona có truyền thuyết nổi tiếng liên quan đến dũng sĩ giết rồng, vị dũng sĩ ấy đã cứu một cô gái xinh đẹp khỏi khu nhà ở Casa Batlló [*].

[*] Casa Batlló: là một tòa nhà có kiến trúc rất đặc biệt và là địa điểm du lịch nổi tiếng của Barcelona, Casa Batlló có nghĩa là “Ngôi nhà của những chiếc xương”. Mái nhà của Casa Batlló được ví như xương của con rồng khổng lồ bị giết bởi thánh George.

Carlos nghĩ, nếu như cô gái đó là Bella, cậu nhất định sẽ sẵn sàng giương thanh đao lên, lao vào bụi gai mà không có chút sợ hãi.

Thật ra hôm nay cậu luôn muốn nói với Bella rằng: "Em thật xinh đẹp", nhưng ánh mắt Bella nhìn cậu khiến cậu ngưng ngừng, cậu muốn ngăn ánh mắt ấy lại nhưng chẳng nổi chút nào.

Đợi đến khi cậu muốn nói rằng "Em nhìn anh nữa đi, nhiều thêm một chút càng tốt." thì Bella lại không nhìn nữa.

Điều này làm cậu không vui chút nào.

Có điều Bella bỏ tiền nhờ họa sĩ vẽ tranh, vậy... Hẳn là cô sẽ mang về nhà.

Nghĩ đến đây đã thấy phấn khích rồi.

Những đám mây màu đỏ dần lan khắp mặt cậu. Mấy ngày nay nóng thật đấy, Carlos thầm nghĩ.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, chốc lát họa sĩ đã vẽ xong. Tô Thanh Gia gọi Carlos lại: “Vẽ xong rồi, anh xem chút đi, có phải rất đẹp không?” Cô lại nói: “Anh đứng đó lâu vậy, tay anh có mỏi không? Hay là để em cầm hoa đi.”

Carlos vội vàng cầm hoa lui về phía sau, ấp a ấp úng: "Không... Không cần đâu, tay anh không mỏi... Anh có thể cầm được mà.”

Tô Thanh Gia đột nhiên cảm thấy mình giống một tên cướp mạnh mẽ đoạt đi quần áo của dân nữ. Ôi trời! Cô đang nghĩ đến chuyện quái gì thế này?

“Được rồi, vậy nếu anh mệt thì nói với em, để em cầm thay. Này, anh xem thử tranh có đẹp không?”

Carlos ôm hoa trong ngực, ngắm nhìn Tô Thanh Gia. Khi xác định đôi phương đang ngắm nghía bức tranh chăm chú, cậu mới dám bước nhẹ lên trước một bước. Trên giá vẽ bằng gỗ là giấy vẽ trắng thuần, những nét vẽ uyển chuyển hiện lên dưới đôi tay lưu loát của người họa sĩ, từng đường nét đều

được khắc họa rất kỹ, hoa tươi trong lòng nửa che nửa lộ xương quai xanh của cậu.

Nơi khiến người khác rung động nhất là đôi mắt cậu, đôi mắt ấy dường như có thể làm tan chảy và làm ấm cả đỉnh núi tuyết Pyrénées. Dường như họa sĩ rất ưu ái dáng vẻ của cậu, độ cong và độ rậm của hàng mi đều được vẽ tương xứng, ánh mắt lóe lên, nhìn về nơi xa xôi nào đó.

Hóa ra trong mắt người khác cậu có dáng vẻ này. Carlos trầm nghĩ, không biết trong mắt Bella thì sao? Trong lòng cô có phải cậu cũng ấm áp và dịu dàng như thế không?

Cậu không dám hỏi ra ngoài miệng, lúc này, cậu cảm thấy lời sơ Rosa hiền lành nói không sai, làm người phải có hy vọng và biết chờ đợi.

Cậu hy vọng Bella cũng nghĩ như vậy.

Rất nhiều năm về sau, bức tranh này được xuất hiện trong buổi đấu giá từ thiện nhằm viện trợ trẻ em châu Phi. Không ai có thể xác định bức tranh này được vẽ ở đâu, do họa sĩ nào vẽ, nhưng ánh nhìn của cậu bé năm ấy dường như có thể xuyên thủng trang giấy, đi vào lòng người.

Tên cậu thiếu niên ấy đã vang vọng khắp thế giới, tính ra thì có đến hàng trăm triệu người đã điên cuồng hò hét tên cậu, đã si mê muốn lấy được áo chơi bóng thấm đẫm mồ hôi của cậu. Cậu trở thành dấu ấn của thời đại mới.

Bức tranh ấy được chính cậu đặt tên “Cậu bé xinh đẹp”.

Lời tác giả: Đã đủ ngọt ngào chưa các bạn?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Editor: Dâu Tây □

Đương nhiên hiện giờ bức tranh có giá "trên trời" vẫn chưa nổi tiếng, hơn nữa nó còn bị chính chủ nhân của nó ghét bỏ. Bởi vì Tô Thanh Gia bảo Carlos mang bức tranh về bản thân về cô nhi viện.

Carlos: Đừng để ý tới tôi, tôi muốn yên tĩnh, cũng đừng hỏi tôi yên tĩnh là gì.

Bức tranh: o(￣へ￣)o Tại sao cậu lại trách tôi?

Cậu cất bức tranh đi, xong cả hai lại tiếp tục đi dọc đến cuối đại lộ La Rambla, nơi có một tượng đài đứng sừng sững, ngay cả quảng trường này cũng được đặt theo tên của ông.

Columbus [*], nhà thám hiểm vĩ đại nhất thế kỷ.

[*] Columbus (theo tiếng Latinh): hay được biết đến với tên gọi Cristoforo Colombo. Là một nhà hàng hải người nước Cộng hòa Genova và một đô đốc của các vị Quân chủ Công giáo Tây Ban Nha, mà những chuyến vượt Đại Tây Dương của ông đã mở ra những cuộc thám hiểm Châu Mỹ cũng như quá trình thực dân hoá của Châu Âu.

500 năm trước ông đã tin rằng trái đất có hình cầu. Vì tìm kiếm viện trợ hàng hải mà lưu lạc từ nước Ý đến đây. Tượng đài này được xây dựng nhằm đánh dấu 4 lần băng qua Đại Tây Dương của ông, bức tượng cao 60 mét, ngón tay ông chỉ ra biển rộng, vẫn luôn vươn đến đại lục mới mà ông đã từng phát hiện.

“Carlos, anh có biết tượng điêu khắc này không?” Tô Thanh Gia quay sang hỏi cậu bé vẫn luôn cúi đầu từ khi tạm biệt vị họa sĩ kia, cô có thể cảm giác được tâm trạng của cậu không tốt, nhưng do gương mặt lạnh không lộ rõ cảm xúc nên Tô Thanh Gia cũng không rõ vì sao tâm trạng của cậu lại không tốt.

Carlos cắn cắn môi dưới, do dự một hồi mới nói: “Ừ, anh biết. Ông ấy là Columbus, đã tìm ra đại lục mới dưới sự giúp đỡ của hoàng gia Tây Ban Nha.” Suy nghĩ một chút Carlos lại bổ sung tiếp: “Người dân Barcelona ai cũng đều biết điều này.”

“Khi đó ông ấy kiên định tin trái đất hình cầu nhưng không ai tin tưởng điều này, vậy mà cuối cùng ông đã làm được.” Trải qua nhiều ngày như vậy, Tô Thanh Gia thấy rõ sự khắc khổ và kiên cường của Carlos: “Trước khi đặt chân đến Tây Ban Nha, Columbus nghèo không xu dính túi, nhưng ông ấy đã phát hiện ra lục địa mới.”

Cô đang khích lệ cậu, Carlos hiểu được ẩn ý trong lời nói của cô.

“Columbus đã thất bại tới ba lần, nhưng chỉ cần thành công một lần như vậy là đủ rồi, ông nhận được viện trợ trong chuyến đi thứ tư, có kinh nghiệm ba lần trước làm cơ sở nên lần này ông đã thành công. Những vất vả, gian nan thử thách là nền tảng của sự trưởng thành. Chỉ cần không gục ngã trước nó thì nó sẽ gia tăng thêm sức mạnh cho anh. Không phải trong bụi hoa hồng có gai. Mà là trong bụi gai có hoa hồng.” Tô Thanh Gia quay đầu nhìn về phía cậu: “Carlos, anh rất giỏi. Edison còn thất bại nhiều lần như vậy, anh mới chỉ một lần thì sợ gì chứ.”

Phía sau cô là cả đại dương mênh mông, bầy hải âu với đôi cánh trắng ngà đáp xuống nơi cô đứng, làn gió ẩm ướt thổi bay mái tóc đen mượt, ánh mắt trong như lưu ly.

Khoảnh khắc đó ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp không gian.

Dường như cậu đã tìm được lý do để vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc rồi.

“Anh nhất định sẽ thành công!!!!” Carlos lớn nhìn cô lớn tiếng hét, “A...a...a”

Tô Thanh Gia cũng bị cuốn, xoay người đối diện với biển rộng lớn tiếng hét: “A...a...”

Hai người nhìn nhau cười. Sau đó rượt đuổi đùa giỡn trên quảng trường Columbus, rồi xin chút đồ ăn của người đi đường để ném cho hải âu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, ánh mặt trời đã từ từ lặn xuống. Carlos đưa Tô Thanh Gia về nhà, sau đó đưa hoa tươi và được liệu ôm trong lòng cho Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia khẽ ngửi đóa hoa đã hơi héo đi, vẫn còn rất thơm, không ảnh hưởng tới hiệu quả của việc điều chế.

Trở lại ký túc xá, Carlos lấy tranh từ trong lòng ra, cho dù không vui vì Tô Thanh Gia không mang bức tranh này về nhưng cậu vẫn cẩn thận mở nó ra, kẹp vào giữa hai quyển sách thật dày, sau đó bỏ vào trong chiếc hộp trên đầu giường.

Trong đó còn có một quả bóng mới tinh và một bình nước có lá cò màu đỏ.

Hôm nay Tô Thanh Gia ở trong phòng ngủ chơi đùa với mớ hoa cỏ và được liệu mà cô mua về hơn hai mươi ngày trước. Cô xay chúng thành bột, chưng cất và phơi khô, lại trộn thêm vài nguyên liệu cần thiết như tinh dầu hoa hồng. Vậy là kem bôi của cô đã hoàn thành, rất đáng mừng là số nguyên liệu cô mua gấp ba lần nhưng không bị lãng phí chút nào.

Làm xong kem bôi cần phải để yên hơn nửa tháng. Hôm nay chính là ngày có thể kiểm nghiệm thành quả.

Tô Thanh Gia vô cùng kích động thiếu chút nữa bùng nổ khẩu âm Đông Bắc lắm rồi... Mẹ ơi, ai đó giúp tôi bình tĩnh chút đi.

Mở chiếc hộp nhỏ khắc mẫu đơn quần tơ vàng xung quanh ra, đây là chiếc hộp cô mang tới từ Trung Quốc. Lúc ấy cũng không ra nên đựng cái gì, chỉ đơn giản là thấy đẹp nên mang theo mười cái, tất cả đều đặt trong hộp trang điểm.

Bên trong chiếc hộp nhỏ là lớp kem hồng trong suốt, mang mùi hương độc đáo quần quanh, Tô Thanh Gia vươn ngón trỏ chạm vào, xúc cảm truyền đến mềm mại giống như dòng nước đang chuyển động vậy, nhưng nó lại có hình dáng nhất định, không hề gây cho người bôi cảm giác khó chịu.

Nhanh chóng quẹt thử một chút lên mu bàn tay mịn màng trắng nõn, vì nhiệt độ cơ thể nên lớp kem hơi tan ra. Sau khi nhẹ nhàng thoa đều, Tô Thanh Gia giờ tay ra trước mắt, bàn tay vốn dĩ đã trắng nõn giờ nhìn càng không rõ lỗ chân lông và vân da, mu bàn tay trơn mượt một vùng, thoải mái như chạm vào dòng nước vậy.

Thành công rồi! Cố gắng nhiều ngày cũng không uống phí, đúng là không uống công cô năn nỉ Tô Tĩnh Khang mua cho cô một bộ dụng cụ thí nghiệm hóa học.

Nóng lòng muốn thử nghiệm hiệu quả của loại kem này, Tô Thanh Gia chui vào trong nhà vệ sinh tắm rửa, sau khi lau sạch liền bôi kem lên.

Thật sự rất tốt, còn lưu lại mùi thơm trên người. Xem ra những bài thuốc khác thể điều chế dần.

Sau khi mặc quần áo xong, Tô Thanh Gia ngược nhìn đồng hồ, đã hai giờ rưỡi, bình thường hai giờ cô đã đến cô nhi viện, Carlos sẽ ở trạm xe buýt chờ cô.

Chạy vội xuống lầu, lúc Tô Thanh Gia đang mang giày thì Minh Linh đi tới, bà hơi bất ngờ hỏi: “Bella, hôm nay trời mưa mà con vẫn muốn ra ngoài luyện bóng với Carlos ư?”

Minh Linh rất thích Carlos, tuy rằng chưa từng gặp mặt nhưng nghe con gái mình nói tiếng Tây Ban Nha ngày càng lưu loát, Minh Linh liền cảm thấy cậu bạn nhỏ này rất tốt, vội lại nghe con gái nói cậu bé còn rất đẹp trai nữa.

Phòng Tô Thanh Gia luôn đóng kín cửa sổ, còn kéo rèm nên cô không nghe thấy tiếng mưa rơi, vừa nghe Minh Linh nói vội chạy đến trước cửa sổ ngó nhìn: “Trời mưa thật rồi.”

Khí hậu Địa Trung Hải khiến cho người ta không thể nào đoán trước được. Buổi sáng trời vừa mưa một lát, đến buổi chiều lại tạnh ráo như không có gì, có đôi lúc lại nắng mấy ngày liền.

Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát, sau đó cô vẫn tìm chiếc ô, đi ủng vào rồi cầm ô bước tới trước mặt Minh Linh đang đưa người: “Thưa quý bà xinh đẹp, con ra ngoài một lát rồi sẽ về ngay ạ.”

Minh Linh nhún nhún vai, bà xoay người đi đến phòng tập đàn.

Mùa hè hanh khô nóng bức, ai cũng mong mỏi có một cơn mưa, nhưng Tô Thanh Gia lại không quá mong chờ nó đến. Cô bước xuống xe, mở chiếc ô ra, lau những giọt nước mưa ướt nhẹ đọng trên mi mắt, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó trong màn mưa.

Carlos vẫn thích đứng ở trạm dừng xe buýt đợi cô, lẳng lặng nhìn dòng xe qua lại, ánh mắt lướt qua từng chiếc xe như đợi chờ gì đó. Nơi đó không có thứ gì dùng để che chắn, Carlos chỉ im lặng đứng chờ bên cạnh trạm dừng giống như cột đèn giao thông.

Tô Thanh gia vội vàng chạy tới, nước mưa bắn đầy lên ống quần cô: “Carlos, sao anh không tìm chỗ tránh mưa. Anh nhìn anh xem, mưa ướt đẫm hết cả người rồi, sẽ bị cảm đấy có biết không hả đồ ngốc?” Tô Thanh Gia cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc đi đã mang theo một chiếc ô thật to, tuy chiếc ô này không đẹp như cái mà cô thường dùng, nhưng nó có thể che cho hai người khỏi bị ướt.

Cả người Carlos đều ướt sũng, Tô Thanh Gia nhìn thấy nước mưa chảy thành dòng từ bắp chân cậu xuống, hàng mi dài rậm cũng dính đầy nước mưa, nhưng đáy mắt cậu như ánh sao lấp lánh.

“Cơ thể anh rất khỏe, sẽ không bị cảm đâu.” Carlos trả lời, nhưng Tô Thanh Gia lại nghe thấy kiểu “Vịt chết còn mạnh miệng” trong lời của cậu.

“Trời mưa lớn vậy mà anh không biết đứng trú ở bên kia sao? Mau lau đi, mặt anh cũng có thể nuôi vịt được rồi đấy.” Tô Thanh Gia lấy khăn giấy từ trong ba lô ra đưa cho cậu.

Carlos nhận lấy khăn giấy, cậu nói: “Cảm ơn.” Rồi cậu lại nói thêm một câu: “Anh sợ nếu không đứng ở đó thì khi em đến sẽ không nhìn thấy anh.”

Tô Thanh Gia muốn mắng cậu là ngốc, nhưng lời đến đầu lưỡi lại cổ nướn vào trong bụng.

Ánh mắt cậu quá chân thành, đôi mắt xám xanh kia gần như đã đông đầy hình bóng cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy cậu bé này thực sự khiến mình phải lo lắng và quan tâm.

Cậu lớn lên trong cô nhi viện một cách cô độc, không ai có thể bước vào thế giới của cậu. Cậu dùng sự lạnh lùng làm lớp áo để chặn lại cái lạnh lẽo mà người khác mang tới, cậu tựa như một vùng đất băng giá vĩnh viễn cô độc, mãi mãi không thể nở ra đóa hoa ấm áp.

Cậu không dám trông đợi điều gì, cậu sợ sau khi tất cả tan vỡ sẽ phải một mình cô độc liếm láp vết thương.

Cô có tài đức gì mà lại giành được tình cảm chân thành nhất của cậu bé này cơ chứ.

Trên đường đi, Tô Thanh Gia nghĩ có lẽ hôm nay Carlos sẽ không tập bóng, nhưng lòng cô vẫn cứ cảm thấy không yên, suy đi nghĩ lại cô thấy mình vẫn nên đi một chuyến xem sao.

Thật may là cô đến rồi. Nếu cô không đến thì không biết Carlos còn đứng đợi ở đây bao lâu nữa.

Cô che ô lên rồi cùng Carlos quay về cô nhi viện.

“Người anh đã ướt thế này rồi, mau về tắm rửa thay quần áo đi.” Cô nói với vẻ hơi rầu rĩ, còn hơi mang giọng mỉa.

Bỗng nhiên Carlos cảm thấy không hề lạnh nữa, mặc dù cậu đã đứng chờ dưới mưa gần một tiếng liền. Trong lúc chờ đợi, có lúc cậu cũng muốn tìm chỗ trú mưa hay quay về ký túc xá lấy ô, nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm. Cậu biết khả năng Bella đến là rất nhỏ, nhưng cậu không muốn lỡ như cô tới mà không thấy cậu, như vậy thì phải làm sao đây.

Nhưng mà, Bella đã tới rồi.

Carlos không thích đi bằng cửa chính của cô nhi viện, bọn họ quay về bằng con đường ở chỗ sân tập.

Chiếc lon dùng để luyện tập hứng đầy nước mưa, quả bóng cũ nát nằm trong hố cát như đang chịu lễ rửa tội. Đột nhiên Tô Thanh Gia nảy ra một ý nghĩ, cảm giác buồn phiền trong lòng khiến cô chưa kịp suy nghĩ nhiều mà đã hành động luôn rồi.

Cô chạy tới nhặt chiếc lon đặt trước khung thành, hét lớn về phía Carlos: “Carlos, dùng quả bóng của anh đá ngã chiếc lon này đi.”

Carlos gật đầu một cái, mái tóc vàng của cậu ướt nhẹ, vừa hất đầu một cái là nước mưa văng tung tóe. Cậu đi về phía hố cát, đặt quả bóng lên đường đua. Khoảng cách rất xa, lại thêm màn mưa cản trở tầm nhìn.

Cậu liều mạng ép mình mở mắt, cố gắng tìm kiếm góc độ và lực đá phù hợp.

“Cố lên! Carlos! Cố lên! Carlos! Cố lên!” Tô Thanh Gia khoa tay múa chân với cậu.

Sau đó Tô Thanh Gia lập tức nghe thấy tiếng chiếc lon bị đá văng đi, vô cùng rõ ràng.

Quả bóng bay đi rất xa, ngay cả Tô Thanh Gia cũng giật mình, cô chạy tới che ô cho Carlos, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ bái phục, cô ngẩng đầu nhìn Carlos, nói: “Anh giỏi quá đi, đá rất chuẩn.”

Lần này Carlos không cần Tô Thanh Gia giúp đỡ cũng có thể nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, cậu giành nụ cười này cho cô.

Khi cả hai quay trở lại cô nhi viện, Tô Thanh Gia cười ngọt ngào đưa mắt nhìn cậu đi vào bên trong.

Cậu bé này bắt đầu lớn rồi, Tô Thanh Gia muốn tìm một vị huấn luyện viên bóng đá chuyên nghiệp cho cậu, cậu rất có năng khiếu, không nên để bị vùi lấp.

Đó cũng là lúc mà vị huấn luyện nghiệp dư như cô phải rời đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Carlos đếm ngón tay: Cô ấy đến, không đến, đến, không đến... Cô ấy không đến!???

Tô Thanh Gia: Anh bắt đầu đếm từ chỗ “không đến” đi.

Carlos: Cô ấy không đến, đến, không đến, đến... Cô ấy đến! (☆_☆) Quá tốt rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nếu nhắc tới nơi đã sản sinh ra những nhân tài quân sự kiệt xuất, có lẽ mọi người đều sẽ nghĩ tới Học viện quân sự West Point[1], trong suốt những năm tháng chiến tranh dài đằng đẵng của thế kỷ trước, những người quân nhân trẻ tuổi xuất thân từ nơi này luôn bộc lộ ra tài năng xuất chúng của mình trên trường quốc tế.

[1] Học viện quân sự West Point hay còn gọi là Học viện Quân sự Hoa Kỳ (United States Military Academy), là một trong những trường đại học hàng đầu nước Mỹ trong việc đào tạo ra các nhà lãnh đạo xuất sắc cho tương lai với đầy đủ kỹ năng và phẩm chất hiếm có.

Còn khi nhắc tới "học viện quân sự West Point" của giới bóng đá, đương nhiên lò đào tạo trẻ La Masia[2] sẽ là sự lựa chọn hàng đầu.

[2] La Masia hay còn gọi là La Masia de Can Planes, là một trung tâm huấn luyện cầu thủ bóng đá trẻ của câu lạc bộ Barca và là lò đào tạo bóng đá trẻ nổi tiếng tại Tây Ban Nha cũng như trên toàn thế giới.

Học viện bóng đá La Masia được thành lập vào năm 1979, nằm phía bên trái con phố Aristides Maillol tại thành phố Barcelona (Tây Ban Nha). Năm 1989, huấn luyện viên người Hà Lan Johan Cruyff đã mang tới cho sân vận động phủ đầy cỏ nhân tạo của CLB Barca một triết lý bóng đá tiên tiến nhất, từ đó lò đào tạo trẻ La Masia chính thức được thành lập.

Tại kiếp trước của Tô Thanh Gia, lò đào tạo trẻ này đã nổi tiếng trên toàn thế giới. Những cầu thủ kiệt xuất trong làng bóng đá như Messi, Xavi, Iniesta, Puyol, Garcia, Fabregas, Arteta[3]... đều tốt nghiệp từ đây.

[3] Tên những cầu thủ đã trưởng thành từ lò đào tạo trẻ La Masia, nhưng không phải ai cũng là người Tây Ban Nha.

Tô Thanh Gia hi vọng Carlos sẽ được nhận vào lò đào tạo trẻ La Masia, nhưng hiển nhiên là mọi đứa trẻ yêu bóng đá ở thành phố Barcelona này đều hi vọng được bước chân vào thiên đường mơ ước ấy.

Với tư cách là một người nghiệp dư, Tô Thanh Gia rất công nhận năng khiếu bóng đá của Carlos, nhưng dù sao cô cũng không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, những yêu cầu trong việc bồi dưỡng và đào tạo tố chất cho một cầu thủ chuyên nghiệp, cô không thể biết được.

Cái gọi là "người trong nghề thì hiểu tường tận, người ngoài nghề chỉ biết qua loa", cô không rõ liệu lò đào tạo trẻ La Masia này có thể nhìn thấy thứ ánh sáng chói mắt ẩn sâu trong lớp vỏ gồ ghề của Carlos hay không.

Cô muốn cố gắng một lần. Tuy rằng không ai bắt ép cô, nhưng cô muốn đối xử tốt với cậu bé chân thành ấy, cùng với đó là ước mơ cháy bỏng cậu luôn mang trong mình.

Cô bằng lòng làm Tourmini[4] của cậu.

[4] Tournini: là người tìm kiếm tài năng trẻ của CLB Barca, ông cũng chính là người đã tìm ra Messi.

Mùa tuyển sinh mới của lò đào tạo trẻ La Masia sắp bắt đầu rồi, mọi người trên phố đều bàn tán xem lần này sẽ xuất hiện thiên tài có một không hai nào, những người tìm kiếm tài năng trẻ ở khắp nơi đều đổ về CLB Barca, mỗi ngày đều có máy bay chờ theo người đại diện khởi hành từ sân bay El Prat (BCN) đáp xuống nơi đây.

Ánh mặt trời cháy bỏng chiếu xuống bờ biển vàng như muốn thiêu đốt cả linh hồn.

Tất cả những việc này đều không liên quan gì đến Carlos, mỗi ngày cậu đều chỉ miệt mài tập bóng, cậu bắt đầu thay đổi vị trí đặt chiếc lon ở đủ các góc độ khó nhằn, khoảng cách giữa cậu và chiếc lon khi dài khi ngắn. Cậu nghe thấy tiếng "chíp chíp" mà bầy chim sẽ thường phát ra mỗi khi chúng đi kiếm mồi vào ban mai, lại nhìn thấy vầng thái dương chìm vào đường chân trời mỗi khi màn đêm buông xuống.

Khoảng thời gian gần đây Tô Thanh Gia rất bận, về cơ bản mỗi tuần cô chỉ có thể tới chơi cùng cậu 3 ngày.

Carlos hơi thất vọng và mệt mỏi, cậu muốn hỏi cô vì sao lại thế, nhưng không dám mở miệng.

Cậu đã cao hơn rồi, tuy rằng vẫn còn kém những cậu bé 10 tuổi khác một chút, nhưng mà... cậu cao hơn Bella đó, đây là chuyện khiến cậu vui vẻ nhất.

Carlos buồn bực trút giận vào chiếc lon, "lách cách", cậu lại đá trúng nó rồi.

Tô Thanh Gia thật sự rất bận, rất rất bận.

Đầu tiên, với tư cách là một cô gái có tuổi tâm lý là 26, tất nhiên cô sẽ không giống những đứa trẻ 8 tuổi bình thường khác, những khả năng như học tập, nắm bắt và điều khiển đều vượt trội một cách rõ rệt. Nói tóm lại là đã khiến Minh Linh nghĩ rằng con gái của bà là một thiên tài dương cầm, và để cho năng khiếu của con mình không bị thui chột, bà bắt đầu dạy đàn cho Tô Thanh Gia một cách chuyên nghiệp.

Thứ hai, Tô Thanh Gia đang âm thầm điều tra lịch làm việc của giám đốc thể thao La Masia - Carles Rexach. Mục đích rất rõ ràng, cô hi vọng, không, cô muốn giành lấy tờ giấy thông hành đầu tiên giúp Carlos bước chân vào La Masia - thời gian tập huấn.

Cơ hội chờ đợi rất lâu mới có cuối cùng cũng xuất hiện. Với tư cách là người bạn thân thiết mà nhà nước Tây Ban Nha đã thiết lập quan hệ ngoại giao, Trung Quốc luôn muốn thể hiện tình hữu nghị sâu sắc của mình, mấy ngày trước, Tô Tĩnh Khang đã nhận được lời mời đến thăm quan lò đào tạo trẻ La Masia.

Tô Thanh Gia đã thuyết phục được cha mình cho đi cùng, hơn nữa còn thể thốt sẽ không chạy loạn như lần trước. Mọi người hãy tha thứ cho sự cẩn thận từng ly từng tí của nhà ngoại giao trẻ tuổi này đi, bởi vì ông không hề muốn con gái mình lại kết bạn với mấy tên nhóc ở lò đào tạo trẻ kia chút nào.

Chỉ riêng thằng nhóc Carlos ấy thôi đã khiến ông khó chịu lắm rồi.

Cũng không biết có tên nhóc nào ở học viện bóng đá kia lại nhìn trúng công chúa bé bỏng nhà ông hay không, ông nhất quyết sẽ không để những việc như thế xảy ra, tuyệt đối không.

Hừ! (¯`m´¯)~

Để chuẩn bị cho buổi thăm quan ngày hôm nay, Tô Thanh Gia đã đặc biệt chú ý đến cách ăn mặc của mình, áo sơ mi chiffon cổ lá sen phối với váy caro màu xanh, mái tóc dài mềm mượt đen láy xổ xuống bờ vai nhỏ, phía trên điểm thêm một chiếc băng đô màu bạch kim, lớp vải chiffon mỏng manh khiến người mặc càng thêm ngọt ngào, lại cộng với gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn này nữa, cho dù là ai cũng không thể từ chối yêu cầu của một cô bé đáng yêu như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Tô Thanh Gia lại bồi thêm một chút cao hoa hồng mình vừa làm, ừm, thơm quá đi ~~~ Cô chu môi lên giả bộ đáng yêu trước tấm gương, "Ngài Rexach." Cô nghĩ một lúc rồi lại nói, "Ngài Rexach?" Lắc lắc đầu, ừm, phải thế này mới được, "Ngài Rexach!"

Con gái dù nhỏ thế nào chẳng nữa vẫn có thể sử dụng mỹ nhân kế, chỉ cần gương mặt đủ đáng yêu, giọng nói đủ non nớt. Thế mới biết mẹ của Trương Vô Kỵ nói không sai tí nào[5].

[5] Một câu thoại nổi tiếng trong phim Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung, đó là lời của Ân Tổ Tổ nói với con mình Trương Vô Kỵ trước khi bị võ lâm giết chết: "Con đừng bao giờ tin lời của con gái, nhất là con gái đẹp, càng đẹp càng dễ lừa gạt con..."

Xách theo một chiếc túi vải màu xanh, Tô Thanh Gia đi xuống dưới nhà chuẩn bị lên đường xuất phát, nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã hận không thể ôm lấy bắp đùi cha Tô Tĩnh Khang nhà mình mà nịnh hót.

Hỏi cô tại sao lại làm thế ư? Thôi được rồi. Đó là bởi vì --

Hôm nay ngài Tô của cô quá đẹp trai, đẹp hết phần người khác rồi làm sao bây giờ? Tuy rằng lúc thường ông cũng rất đẹp trai, nhưng hôm nay mặc vào bộ vest sang trọng được may hoàn toàn thủ công lại càng đẹp trai hơn.

Nếu lúc này ông mà xuất hiện ở kiếp trước thì nhất định sẽ có một đám fan gào thét "mỹ nhân bình thiên hạ" mất. Hu hu hu, đẹp trai làm cô muốn khóc luôn rồi nè.

Sau khi hưởng thụ xong ánh mắt sáng như đèn pha ô tô của con gái và bà xã, Tô Tĩnh Khang mới nhú mồm nhìn về phía Minh, ông dịu dàng nói: "Giúp anh thắt caravat nào, cảm ơn em."

Minh Linh đỏ mặt run tay bước lại gần ông, Tô Tĩnh Khang bèn cúi đầu xuống hôn một cái lên đôi môi bà xã xinh đẹp, và kết quả là tay Minh Linh càng run hơn, caravat cũng thắt hồng nốt.

Tô Tĩnh Khang khẽ hít một hơi mùi hương dịu ngọt tỏa ra từ người vợ mình, ông nhanh chóng tự ra tay giải quyết vấn đề, đùa ư, một nhà ngoại giao lại không biết thắt caravat, có thể sao?

Tô Thanh Gia giả vờ như không nhìn thấy, cô vô cùng ngoan ngoãn đi theo nịnh hót ngài Tô đẹp trai.

*

Hiện tại, lò đào tạo trẻ La Masia chưa được chuyển về khu liên hợp thể thao Ciutat Esportiva Joan Gamper[6] mà vẫn nằm ở phía bên trái con phố Aristides Maillol thuộc thành phố Barcelona. Trong tiếng Catalan, La Masia có nghĩa là "hàng trại", nơi nhìn qua có vẻ đơn sơ này thực sự đã sản sinh ra đội hình trong mơ của Barca, trở thành cái nôi đã tạo ra những thiên tài trong lòng rất nhiều fan hâm mộ thế giới.

[6] Khu liên hợp thể thao Ciutat Esportiva Joan Gamper là nơi bao gồm các sân vận động và cơ sở đào tạo của CLB Barcelona, chính thức mở cửa vào 1/6/2006 và được đặt theo tên của huyền thoại Joan Gamper, người có công sáng lập ra CLB Barcelona.

Lò đào tạo trẻ La Masia nằm ngay bên cạnh sân vận động Camp Nou, mỗi tuần những học viên ở đây đều được cảm nhận không khí sôi động của những trận cầu đẹp mắt. Ngay cả khi nằm trong ký túc xá, đám trẻ vẫn có thể nghe thấy tiếng hò hét rục rủa vọng lại từ sân vận động. Những huấn luyện viên ở đây hi vọng rằng làm vậy sẽ khích lệ được tinh thần chiến đấu của lớp cầu thủ trẻ nối nghiệp này, đồng thời giúp đám trẻ có được lòng khát khao cháy bỏng với sân vận động Camp Nou - nơi đã chứng kiến lịch sử huy hoàng của CLB Barca.

Đoàn người của Tô Tĩnh Khang vừa tới đã nhận được sự tiếp đãi nồng nhiệt của ban huấn luyện CLB Barca và La Masia, hiện tại HLV trưởng đang dẫn bọn họ đi thăm quan nơi này.

Đôi khi con trẻ cũng có thể trở thành một phương thức ngoại giao quan trọng, nhưng Tô Tĩnh Khang chỉ đơn thuần là muốn thỏa mãn nguyện vọng của con gái mà thôi, đưa con bé đi xem là được. Tuy nhiên, những điều mà Tô Thanh Gia thể hiện ra ngoài lại khiến Tô Tĩnh Khang khá kinh ngạc, con gái ông ăn nói tự nhiên, ngoan ngoãn lễ phép, điều này khiến ông thầm nhủ con gái mình đã lớn rồi, đồng thời cũng làm cho những nhân viên của Lãnh sự quán phải than thở, không hổ là đứa bé xuất thân từ gia đình có truyền thống làm nghề ngoại giao.

Hiện giờ họ đang đi ngang qua sân tập của CLB, sân cỏ nhân tạo không thể dập tắt đi sự nhiệt tình của đám trẻ. Các cậu bé đang tập luyện sút bóng.

"Ngài Rexach!" Người phụ trách của La Masia - Carles Rexach khá ngạc nhiên khi nghe thấy có người gọi tên mình vào lúc này, giọng nói non nớt ngọt ngào như chim vàng anh, ông quay đầu nhìn lại, ồ, thì ra là cô bé tên Bella kia, chúa ơi cô bé đáng yêu quá đi mất.

"Thiên sứ bé nhỏ xinh xắn này, có chuyện gì vậy cháu?" Rexach hỏi.

Hai người chỉ vừa mới dừng lại đôi chút mà Tô Tĩnh Khang và đoàn người đã bỏ cách khá xa rồi, Tô Thanh Gia nở một nụ cười ngọt xớt với Rexach, cô vươn bàn tay bé nhỏ ra chỉ về phía sân cỏ rồi hỏi: "Thưa ngài, những cầu thủ ở đây đá bóng có giỏi không ạ?"

"Đương nhiên là giỏi rồi cô bé, La Masia luôn sở hữu những cầu thủ có năng khiếu tuyệt vời nhất." Quý ngài Rexach vuốt ve mái tóc đen dài của cô, một màu sắc hiếm thấy biết bao.

"Thế họ sút bóng có chính xác không ạ?"

"Rất chính xác!" Rexach nói đầy vẻ tự hào, đây là lớp cầu thủ trẻ do chính ông phụ trách, trên người những thiếu niên này mang theo tâm huyết của ông.

Tô Thanh Gia ngược lên nghiêng đầu nhìn ông, cô lại hỏi: "Mỗi lần đều có thể sút bóng thành công chứ ạ?"

Rexach rất nhẫn nại trả lời câu hỏi của cô bé có vẻ như không hiểu gì về bóng đá này, ông dùng những từ ngữ đơn giản nhất để giải thích cho cô, "Điều này không ai có thể đảm bảo được, có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến việc sút bóng, ví dụ như thời tiết vậy, nếu đá bóng vào hôm trời mưa thì tỉ lệ ghi bàn sẽ giảm xuống rất nhiều."

"Nhưng bạn cháu sút bóng rất chuẩn mà, ngay cả khi trời mưa cậu ấy cũng có thể sút trúng chiếc lon đó!" Giọng cô đầy vẻ tự hào, cứ như đang muốn khoe với người khác thứ đồ chơi quý báu của mình vậy, còn vươn tay ra chỉ loạn cả lên, "Bạn cháu có thể sút trúng mọi vị trí cháu yêu cầu, mỗi lần cháu đặt chiếc lon ở đó, cậu ấy đều sút trúng hết."

Hiển nhiên là Rexach sẽ không tin lời một cô bé, nhưng ông vẫn đáp lại cô: "Đúng là rất giỏi!"

Tô Thanh Gia ngẩng cao đầu như một cô thiên nga xinh đẹp, "Thưa ngài Rexach, ngài nói La Masia sở hữu những cầu thủ có năng khiếu tuyệt vời nhất, nhưng cháu thấy, chiếc lưới rộng lớn của ngài đã để lọt mất một viên ngọc quý rồi."

Rexach khá bất ngờ khi nhìn thấy sự tự hào và vững tin trong đáy mắt cô bé, ông đã bị phong thái của cô bé nghe nói xuất thân từ gia đình có truyền thống ngoại giao này thuyết phục mất rồi.

Tô Thanh Gia nói tiếp: "Ngài Rexach, cháu chân thành mời ngài đến xem một cầu thủ trẻ có năng khiếu kiệt xuất chơi bóng, cháu đảm bảo đảm, nếu như ngài từ chối, vậy thì khi cậu ấy nâng chiếc cúp C1 cho Real Madrid hay bất kì CLB nào khác, chắc chắn ngài sẽ hối hận."

Lần này Rexach không còn đối xử với cô như một cô bé nữa, ông cúi thấp người xuống cười nói, "Cháu đã thuyết phục được ta rồi cô bé phương Đông ạ, hãy dắt ta đi theo cháu nào, ta muốn được chứng kiến màn biểu diễn đẹp mắt đến từ cầu thủ thiên tài đáng để cháu tiến cử như vậy."

"Vâng thưa ngài. Đương nhiên, khi cậu ấy nâng cúp C1 vì Barca, cháu nghĩ Barca sẽ rất cảm ơn sự cống hiến to lớn của ngài đó." Tô Thanh Gia cười đến là sáng lạn, đôi mắt cô lấp lánh như ánh sao đêm.

Rexach bật cười vui vẻ, hiển nhiên là lời Tô Thanh Gia khiến ông nghe rất xuôi tai, nhưng hiện tại ông vẫn chỉ coi đó là một lời nói đùa của cô bé mà thôi. Nhưng điều khiến ông không ngờ tới đó là, cầu thủ mà ông chỉ muốn ghé qua để xem mặt này, cuối cùng lại đem đến cho ông vinh quang biết nhường nào.

Chính nhờ cậu bé này mà tên ông sẽ vĩnh viễn được khắc lên lịch sử huy hoàng của La Masia và Barca.

Giới truyền thông toàn cầu phong cho ông danh hiệu "Người săn cầu thủ vĩ đại nhất"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Quý ngài Rexach đã đề nghị với ban huấn luyện CLB Barca và Tô Tĩnh Khang về việc cho phép ông được đưa Tô Thanh Gia đi thăm quan vài vòng. Tuy rằng Tô Tĩnh Khang không hề muốn chút nào, nhưng cùng trời dưới đất, con gái lớn nhất, nên ngay khi Tô Thanh Gia dùng đôi mắt to tròn nhìn ông, ông chỉ có thể nói: "Vale (Được rồi)."

Sau khi nhận được sự cho phép từ hai bên, Rexach bèn ôm cô búp bê này tới bãi đỗ xe. Ngay khi Tô Thanh Gia nói ra địa chỉ nơi họ sắp tới, Rexach khá là kinh ngạc, ông hỏi cô: "Người bạn kia của cháu là trẻ mồ côi ư?"

Tô Thanh Gia cẩn thận cài dây an toàn, sau đó nhấn nút mở hé cửa sổ ra: "Chẳng lẽ chỉ vì là con gái của một nhà ngoại giao mà cháu không có quyền được chọn bạn ư thưa ngài? Người Trung Quốc có câu "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", ngài có biết câu này có nghĩa là gì không ạ?"

Quý ngài Rexach hoàn toàn không hiểu được nền văn hóa uyên thâm của đất nước Trung Quốc, một người "thét ra lửa" tại La Masia như ông mà lại chỉ dành lúc đầu nói: "Nền văn hóa Trung Hoa rộng lớn biết bao, ừm, còn ta lại chỉ biết xem bóng đá thôi cô bé à."

"Câu nói này có nghĩa là, một đời người luôn có lúc thịnh lúc suy, tất cả mọi việc đều thay đổi rất khó lường, không ai trong chúng ta có thể dự đoán trước được. Thưa ngài, xuất thân không phải là tất cả, hôm nay có lẽ cậu ấy phải sống trong trại tị nạn ở Brazil, nhưng ngày mai chưa biết chừng cậu ấy lại có thể mua nhà ở trung tâm New York thì sao." Chiếc xe lướt đi trong gió khiến những lọn tóc của Tô Thanh Gia khẽ tung bay, cảm giác đón gió này đúng là rất tuyệt.

Reixach sững sốt, ông cười nói: "Cô bé nói đúng, hơn nữa cách so sánh này của người Trung Quốc cũng rất hợp lý."

Còn cậu bé Carlos đang miệt mài luyện bóng tại sân tập thì không hề biết rằng, một cơ hội tuyệt vời đang từng bước đến với cậu.

Hôm nay không có nhiều bài tập cho lắm, nên sau khi trở về cậu đã ra đây tập bóng được một lúc rồi. Gần đây cậu không phải làm một việc như trước, đó là kể từ sau lần dầm mưa hôm ấy, Tô Thanh Gia đã không cho cậu ra trạm xe buýt đợi cô nữa, hơn thế gần đây cô cũng không còn tới chỗ này thường xuyên.

Carlos rất tủi thân, không phải chỉ dầm mưa thôi sao, cậu không bị ốm mà, cậu không sợ mưa cũng chẳng sợ nắng, cậu chỉ muốn khi Bella vừa xuống xe là có thể nhìn thấy cậu ngay lập tức thôi. Chỉ vì muốn gặp cô mà mỗi ngày cậu đều chú ý chải đầu, làm cho mái tóc vàng kim của mình đỡ bù xù và mềm mại hơn.

Nhưng hiện giờ thì tóc cậu lại trở về trạng thái tổ chim, bởi vì gần một tuần rồi mà Tô Thanh Gia vẫn chưa đến đây.

Mỗi ngày Carlos đều miệt mài tập bóng, cậu cố gắng tìm ra cách không chế bóng tốt hơn, bởi vì Carlos nghĩ rằng, chỉ cần cậu tiến bộ, Bella nhìn thấy nhất định sẽ rất vui, sau đó cô sẽ thường xuyên đến đây hơn.

Cứ mãi chìm trong suy nghĩ, cậu như nghe đâu đó có tiếng Bella, lắc đầu, ừm, nên đi tập bóng thì hơn. Giờ này Bella sẽ không tới đâu.

Nhưng ngay sau đó, Carlos nhìn thấy cô búp bê tóc đen mặc áo sơ mi trắng váy caro xanh đứng ngay trước mặt cậu, cậu chớp lấy chớp để đôi mắt xót mủm, đúng là Bella kìa.

Nhưng, còn có một người đàn ông nữa.

Carlos không biết tại sao Bella lại dẫn người khác tới đây, xuất phát từ tâm lý bài xích người ngoài, cậu mím đôi môi khô khốc lại, không bước lên.

Tô Thanh Gia lôi kéo Rexach đến trước mặt Carlos, cô giới thiệu hai người với nhau.

"Ngài Rexach, đây là bạn cháu, cậu ấy là Carlos, năm nay 10 tuổi." Cô lại nói với Carlos: "Carlos, đây là giám đốc thể thao của La Masia - ngài Rexach, tớ đã mời ngài ấy đến đây xem cậu đá bóng đấy."

Tô Thanh Gia không hề giấu diếm Carlos về thân phận của Rexach.

Một cầu thủ chuyên nghiệp nhất định phải có tố chất tâm lý vững vàng, chỉ như vậy anh ta mới có thể vượt qua từng trận đấu căng thẳng.

Là một người dân của thành phố Barcelona và Catalonia, Carlos hiểu rõ lò đào tạo trẻ La Masia có ý nghĩa như thế nào, đó là chiếc nôi đã tạo ra những siêu sao bóng đá đẳng cấp thế giới, cũng là niềm kiêu hãnh của người dân Catalonia.

Cậu cũng từng mong mỏi được lò đào tạo trẻ La Masia lựa chọn như bao thiếu niên ôm giấc mộng về bóng đá ngoài kia, nhưng cậu biết, mình không đủ tư cách. Từ lần đầu tiên bị loại khỏi cuộc tuyển chọn của học viện bóng đá cậu đã hiểu, mình cần nhanh chóng nâng cao kỹ thuật đá bóng.

Nhưng hai năm sau ngày đó, cô búp bê tóc đen ấy lại mang tới cho cậu một tờ giấy phép vô cùng đặc biệt - giám đốc thể thao của La Masia.

Carlos biết rằng, chỉ cần kỹ thuật đá bóng của cậu thuyết phục được quý ngài Rexach này, cậu sẽ có thể tham gia vào khoảng thời gian tập huấn của La Masia - bước đầu tiên để trụ lại nơi này.

Rexach quan sát cậu bé có mái tóc bù xù như tổ chim này, cậu bé rất xinh đẹp, các đường nét trên gương mặt khá tinh xảo, ẩn sâu trong đôi mắt xanh xám ấy là những tia sáng đang nhảy nhót, hàng lông mày hơi hếch lên khiến cậu thêm vài phần cương nghị, cậu mặc áo đấu của CLB Barca, ừm, nếu chiếc áo không bị bẩn lem nhem như vậy, chắc Rexach sẽ càng vui vẻ hơn.

"Chào cháu Carlos, ta là Rexach, giám đốc thể thao của lò đào tạo trẻ La Masia." Rexach khẽ gật đầu với cậu bé, ông nói tiếp: "Carlos, sau khi nhận được lời mời từ người bạn tốt của cháu, ta muốn xem cháu chơi bóng một lát, cháu đồng ý chứ?"

Carlos trầm tư một lát, cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Thanh Gia, bỗng nhiên cậu hiểu ra vì sao thời gian này Bella lại bận đến vậy. Cơ hội này chắc chắn không dễ có được, cậu không muốn làm Bella thất vọng.

"Cháu đồng ý, cảm ơn ngài!" Giọng cậu hơi khàn, Carlos cúi chào Rexach. Vị giám đốc thể thao lùi dần ra lề sân, bây giờ, đã đến lúc Carlos thể hiện mình rồi.

"Carlos cố lên! Cố lên nào Carlos!" Tô Thanh Gia đặt tay lên miệng làm loa, cách xa như vậy mà Carlos vẫn có thể thấy được nụ cười vui vẻ của cô.

Cậu sẽ thành công, nhất định sẽ thành công.

Giống như lời cậu đã từng hứa với cô khi cả hai ở quảng trường Columbus.

Carlos lập tức thể hiện cho Rexach thấy màn biểu diễn bóng đá tuyệt vời của cậu, đúng vậy, là tuyệt vời. Rexach đã hoàn toàn bất ngờ về cậu bé có chiều cao còn chưa đạt chuẩn này. Tất cả những kỹ năng Carlos thể hiện như sút bóng, khống chế bóng, đánh đầu hay dẫn bóng đều cho thấy khả năng khống chế tuyệt vời của cậu.

Mặc dù cậu bé còn khá non nớt, nhưng bằng vào kinh nghiệm và mắt nhìn phong phú của mình, Rexach biết rằng, cậu bé mồ côi này sở hữu một ưu thế về tốc độ mà không phải ai cũng có, tuy kỹ thuật, cùng khả năng sút bóng và khống chế bóng của cậu đều chưa được trải qua sự đào tạo chuyên nghiệp, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một viên ngọc thô, một viên ngọc thô cực kỳ hiếm có.

Ông không hề do dự chút nào mà lập tức dành những tràng vỗ tay cho cậu bé thiên tài này: "Carlos, cháu sở hữu một năng khiếu bóng đá vô cùng xuất chúng, chúc mừng cháu, cháu đã giành được tư cách tham gia tập huấn ở La Masia. Chúc cháu gặp nhiều may mắn!"

"Cảm ơn ngài!" Carlos lại cúi đầu chào ông lần nữa.

Tô Thanh Gia hưng phấn nhảy cẫng lên: "Carlos, cậu thành công, cậu thành công rồi! Cậu giỏi quá đi mất! Woa, cậu sẽ được tới La Masia tập huấn! Cậu vui không, có vui không!"

Carlos gật đầu, một nụ cười sáng lạn nở trên môi cậu, chiếc lúm đồng tiền bên má trái sâu hoắm trông đến là đáng yêu.

"Cháu đã dùng lời nói của mình đã thuyết phục được ta cô bé phương Đông à, còn cậu bé này lại dùng kỹ thuật của mình để chinh phục ta." Tuy Rexach thốt lên lời này đầy vẻ than thở nhưng giọng nói của ông không giấu được nét vui mừng.

"Cháu biết mà, ngài sẽ không nỡ bỏ viên ngọc quý này đâu." Tô Thanh Gia hươ đi hươ lại nắm tay bé của mình, cô mỉm cười với ngài Reixach tình nghịch như một chú cáo nhỏ.

Reixach lại hỏi Carlos một số thông tin cơ bản, ông rất giỏi giao tiếp với người khác. Đối với thiên tài, ông luôn rất hòa ái, ai biết được, mai sau cậu bé lại trở thành một người làm chủ sân bóng thì sao. Cuộc sống của cậu vừa mới bắt đầu, chứa đầy những điều bất ngờ mà ta chưa biết đến. Tựa như một trận

bóng vậy, trước khi tiếng còi cất lên, không ai biết được đội nào sẽ là người vô địch, nhưng cũng chính vì thế mà bóng đá luôn chứa đầy sự quyến rũ, tất cả mọi người đều rất thích những thứ kích thích và có tính khiêu chiến như thế này.

Thắng không kiêu, bại không nản. Cậu bé này rất có tố chất để thành công.

Trời càng lúc càng tối, Rexach phải dẫn Tô Thanh Gia rời khỏi cô nhi viện và trở về La Masia.

Nhìn thấy hai người bạn nhỏ hình như còn có chuyện gì đó muốn nói với nhau, vị giám đốc này rất tâm lý đi tới bãi đỗ xe trước.

Thấy ông đã đi xa, Carlos mới ôm bóng nhìn sang cô bé đứng trước mặt mình, cậu nói: "Cảm ơn cậu, Bella."

Tớ nói thật đấy, cảm ơn cậu nhiều lắm, cảm ơn cậu đã làm tất cả vì tớ. Trái tim Carlos từ từ bừng sáng như một vầng thái dương dần lộ dạng khỏi đêm đen, dễ dàng phá tan đi sự cô đơn của cậu.

"Tớ nhận lời cảm ơn của cậu, nhưng nếu không phải cậu có tài năng thật sự, ngài Rexach cũng sẽ không cho cậu đi tập huấn đâu." Đôi mắt hồ phách đầy nắng ấm của Tô Thanh Gia long lanh tựa như đỉnh núi tuyết Pyrénées vừa bị ánh nắng làm tan chảy, cô vỗ nhẹ lên vai Carlos, nói đùa: "Nè, nếu sau này cậu nổi tiếng thì phải nhớ kỹ người tìm thấy tài năng của cậu tên là Bella đó, có biết không hả?"

Carlos nhìn thấy hình bóng mình sâu trong đáy mắt cô, nét mặt cậu có chút là lạ, nhưng cậu vẫn cố gắng nở nụ cười, nói đầy vẻ trịnh trọng: "Ừ, tớ biết rồi."

Tô Thanh Gia thấy thời gian đã không còn sớm nữa, cũng đã đến lúc phải đi, cô nói với Carlos: "Carlos, xin lỗi cậu nhé, tớ phải về rồi, ba đang chờ tớ ở bên kia. Lần sau gặp nhé!"

Carlos gật đầu, cậu nhìn theo bóng cô rời xa.

Cậu thiếu niên vừa nhận được niềm vui cực lớn lập tức buông quả bóng đang ôm ra, cậu ôm chặt đầu mình, buồn bã ngồi xỏ xuống đất, quả bóng với những khoảng đen trắng đan xen lẫn dài trên mặt đất.

Làm sao đây, lần này tóc cậu nó bù xù như tổ chim á, a a a, nhất định Bella đã thấy rồi, cô ấy thấy rồi.

Carlos cào mạnh vài cái lên tóc, hai ngày rồi cậu chưa gội đầu, không biết Bella có ngửi thấy mùi gì lạ không.

*

Rõ ràng Reixach vô cùng xem trọng thiên tài nhỏ của Barcelona mà ông ngẫu nhiên tìm được. Sau khi trở về, ông nhanh chóng sắp xếp người tới thông báo với Carlos thời gian tập huấn, cũng chuẩn bị xong các thứ liên quan. Lần này La Masia lại sắp được chào đón những cậu bé mang trong mình giấc mơ về bóng đá đến từ khắp nơi trên thế giới rồi, ông phải tìm ra "luồng gió" mới lạ nhất mạnh mẽ nhất về cho Barca.

Ngày khởi hành đi tập huấn, hành lý của Carlos rất đơn giản, cậu chỉ mang theo mấy bộ quần áo và một chiếc hộp, bên trong là một bức tranh phác thảo, một trái bóng cùng một bình nước.

Tô Thanh Gia đi cùng cậu đến cửa lò đạo tạo trẻ La Masia rồi mới nói lời tạm biệt, sau khi vẫy tay chào tạm biệt cô búp bê tóc đen ấy, Carlos cảm thấy mình đi vào trong trường mà như đang lướt trên mây.

Bella vừa mới hôn cậu một cái đó ~~~

Cậu sờ lên lúm đồng tiền bên má trái, ở ngay đây này, cậu có thể ngửi được mùi thơm ấy.

Cậu cố gắng kìm nén niềm vui vào trong lòng và đi xuôi theo dòng người, Carlos ôm chặt chiếc hộp trong tay, cậu nhìn thấy một dãy phòng ở khá là cũ kỹ, rồi bình tĩnh bước vào, ánh mặt trời Tây Ban Nha chiếu lên mái tóc vàng kim của cậu, chúng sáng lấp lánh tựa như những viên kim cương.

Ngày hôm nay, chính là ngày mà cuộc sống của một siêu sao kiệt xuất bắt đầu, một huyền thoại đến từ La Masia.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Khoảng thời gian tập huấn của Carlos là một tháng, đương nhiên, nếu trong thời gian này Carlos có những biểu hiện xuất sắc, vậy thì học viện có thể trực tiếp tuyển chọn cậu. Ngược lại, nếu thể hiện không tốt, cậu sẽ phải xách hành lý rời khỏi nơi này ngay lập tức.

La Masia không cần kẻ yếu.

Với độ tuổi từ 8 đến 19, “hồng trại” này sở hữu những cậu bé thiên tài đến từ khắp các nơi trên thế giới, trong môn thể thao có tính chất đối kháng như bóng đá, họ chính là sự hòa quyện những yếu tố như nghệ thuật, tốc độ, sức mạnh và cả trí tuệ một cách hoàn mỹ nhất.

Lò đào tạo trẻ La Masia vô cùng coi trọng năng khiếu và tinh thần cố gắng của mỗi học viên, song điều kiện tuyển chọn cũng rất nghiêm ngặt. Nhằm mang tới cho CLB Barca những cầu thủ xuất sắc nhất, hệ thống đào tạo trẻ đã thành lập tổng cộng 20 đội tuyển, trải dài từ U8[1] đến U19. Còn về phương diện tuyển chọn cầu thủ, trong trường hợp phải chọn một trong hai cầu thủ có khả năng như nhau, La Masia sẽ ưu tiên chọn cầu thủ đến từ vùng tự trị Catalonia (Tây Ban Nha) hơn, cầu thủ phải đảm bảo trung thành với Catalonia, đây là lời tuyên thệ khi CLB Barca được thành lập từ những ngày đầu tiên.

[1] U8: Chữ U ở đây có nghĩa là Under, do vậy U8 là đội tuyển gồm những cầu thủ dưới 8 tuổi, cứ theo đó để tính.

Không giống lần trước khi Tô Thanh Gia cùng cha tới thăm nơi này, hai ngày nay La Masia vô cùng náo nhiệt, lũ trẻ con cười đùa phấn khích đưa tay vuốt lên những thảm cỏ nhân tạo xanh mượt, chúng vô cùng thành kính hôn lên mảnh đất đáng quý này, cử chỉ ấy có một ý nghĩa không nhỏ chút nào đối với lũ trẻ.

Đây là ngày thứ ba sau khi lũ trẻ tới đây, chúng sẽ phải tiến hành kiểm tra thể chất. Carlos cắn chặt môi, cậu thầm tự nhủ, mình nhất định sẽ làm được.

Kiểm tra thể chất có rất nhiều hạng mục, những hạng mục cần kiểm tra bao gồm: sức mạnh, tốc độ, khả năng giữ thăng bằng, sức bền.v.v... Ngoài trừ những hạng mục cơ bản này ra, một cầu thủ vị thành niên còn cần kiểm tra thêm một hạng mục vô cùng đặc biệt nữa, đó là: tuổi xương.

Khả năng dậy thì của con người có thể dùng hai loại “tuổi” để khái quát, loại tuổi thứ nhất là tuổi thời gian, cũng chính là khoảng thời gian mà chúng ta luôn dùng ngày tháng năm để tính, loại tuổi còn lại là tuổi sinh học, hay còn gọi là tuổi xương. Bằng việc kiểm tra độ tuổi của xương, người ta có thể tính ra chỉ số chiều cao với sai sót cực nhỏ cho cơ thể bạn sau này, đối với một cầu thủ mà nói, điều này rất quan trọng.

Đương nhiên, các chuyên gia cũng sẽ hỏi về tiền sử bệnh tật của các thành viên trong gia đình, nhưng Carlos là trẻ mồ côi nên cậu được đặc cách qua bước này. Nhưng những vấn đề chi tiết hơn thì cậu lại không thể trốn tránh, ví dụ như, mỗi ngày thức dậy lúc mấy giờ, ngủ lúc mấy giờ, chất lượng giấc ngủ thế nào, có thích nằm mơ không, có bị mất ngủ không, thói quen ăn uống, thích ăn nhạt hay ăn mặn.v.v...

Kiểm tra tim cũng là một hạng mục rất quan trọng, bao gồm kiểm tra điện tâm đồ, siêu âm tim.v.v... Dường như đây cũng là khâu quan trọng trong việc kiểm tra sức khỏe trước khi nhập ngũ của binh lính Trung Quốc.

Sau khi làm xong hạng mục kiểm tra máu cuối cùng, Carlos dùng tăm bông bịt lại đầu ngón tay vẫn còn chảy máu, hơi đau, nhưng không ảnh hưởng mấy. Trong khoảnh khắc bị rút máu ấy, Carlos bỗng có một cảm giác như bản thân mình vừa bùng tỉnh, cuộc sống mấy ngày nay của cậu quá giống một giấc mơ đẹp đẽ, cậu không dám tin tưởng.

Cậu rất sợ tất cả những điều này chỉ là do cậu tưởng tượng ra do đã quá khát vọng, có lẽ ngay từ đầu đã không có cô búp bê tóc đen nào tình cờ chạy ngang qua sân tập nhỏ rồi bắt gặp cậu, cậu chỉ có thể tiếp tục ngắm nhìn thiên sứ tóc vàng cao quý trong tủ kính kia, hết lần này đến lần khác chịu đựng sự bất công của vận mệnh.

Nhưng sự đau đớn khi bị rút máu khiến Carlos hiểu rằng, cũng giống như ánh mặt trời ngày một chói lọi trên bờ biển Địa Trung Hải, mọi thứ vẫn vậy, nhưng đã có thứ gì đó khác trước.

Khoảng thời gian tiếp theo, HLV sẽ tập trung quan sát khả năng khống chế bóng, chuyền bóng, sút bóng của các học viên, Carlos cầm quả bóng mới lên, cậu muốn tận dụng mọi thời gian để tập bóng.

*

Giống như Carlos, Tô Thanh Gia cũng đang phải tiếp nhận bài kiểm tra tới từ người mẹ đáng mến của mình, mỗi khi bà nghiêm túc lên đều có vẻ rất quyết đoán, tuy rằng phần lớn thời gian bà đều bị Tô Tĩnh Khang mê hoặc tới mức ngơ ngẩn cả người.

Chóp chóp đôi mắt hồ phách to tròn, Tô Thanh Gia cố gắng làm mắt mình long lanh hơn một chút, hi vọng ánh mắt búp bê Barbie này có thể làm tan chảy người đẹp băng giá trước mặt.

Nhưng mà, ha ha, Minh Linh khoanh hai tay trước ngực, nói: “Chiều này hồi nhỏ mẹ dùng quen rồi, vô dụng với bà ngoại, giờ con dùng chiều này với mẹ, cũng vô dụng thôi bé cưng.”

So sad, Tô Thanh Gia buồn bã tiếp tục luyện tập, trong lúc luyện tập còn thương nghĩ, thì ra “mẹ Hồ” không có liên quan gì đến quốc tịch cả, những kẻ luôn tung hô nền giáo dục phương Tây rất nhẹ nhàng kia, mau mau ra đây mà xem này.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ trưa, cảm thấy thật là sáng khoái quá đi ~~~ Tô Thanh Gia rửa mặt rồi bôi một chút cao hoa hồng lên, lại vỗ nhẹ vào gương mặt non nớt của mình, cô nhón chân đi đôi dép lê mini trắng hồng vào, chậm rãi bước xuống dưới nhà.

Minh Linh thường thích bày trà chiều, đôi khi Tô Thanh Gia cũng tới giúp mẹ, hai mẹ con một người khéo tay một người đầy ý tưởng sáng tạo, trong cái tiết trời mùa hè nóng nực này, cho dù không có sự đồng hành của “soái ca” Tô Tĩnh Khang thì việc được thưởng thức một cốc kem mát lạnh, cảm giác ấy cũng rất sung sướng ~>_<~

Từ sau khi tiễn Carlos tới La Masia vào tuần trước, Tô Thanh Gia đã mất đi một niềm vui, đó là được nhìn thấy cậu bé đẹp trai này chơi bóng.

Cô còn rất nhớ cậu nữa, o(╯╰)o haizz, cũng không biết bây giờ cậu thế nào rồi. Cậu ấy thật sự thật sự là một cậu bé rất đáng yêu, tuy rằng thường hay tỏ ra lạnh lùng, nhưng vừa hay lại chạm tới điểm mềm của cô.

Ha ha ha, đừng tưởng rằng ngày đó cô không nhận ra nét mặt kì lạ của cậu khi mình rời khỏi cô nhi viện nhé, không phải vì mái tóc của cậu xù lên y như tổ chim sao, ai ya, cậu bé này, cậu không biết làm vậy cậu càng mềm hơn sao?

Với tư cách là con gái của một nhà ngoại giao kiệt xuất, khả năng quan sát ngôn từ và sắc mặt của người khác là không thể thiếu được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhan sắc lẫn át tất cả, cho dù tóc cậu có xù lên hay là mềm mượt thì Carlos vẫn giống một chú cún to lớn đáng yêu, mà còn là một chú cún có bộ lông màu vàng kim nữa chứ.

Cô tỉnh táo lại rồi tiếp tục đọc sách thêm một lúc nữa, cũng sắp tới 4 giờ chiều rồi. Tô Thanh Gia sắp xếp vài thứ vào chiếc xách nhỏ, chuẩn bị ra ngoài, cô phải tới gặp Lưu Mộng Nhã để chơi búp bê Barbie mới mua cùng cậu ấy.

Cái quái gì thế này, là một bà đi kỳ quái, phải mặt dày tiếp tục chơi búp bê Barbie đã là quá đáng lắm rồi, còn phải chơi trò đổi quần áo cho búp bê vô cùng thiếu muối mè nữa ư? Tuy rằng cô cũng có một trái tim thiếu nữ, nhưng không hề muốn làm thế này nhé.

Hình như lúc nhỏ cô cũng không chơi búp bê Barbie, cô chơi Lego thì phải, thú vị biết bao.

*

Báo cáo kiểm tra thể chất của Carlos đã ra lò, ngài Carles Rexach và các HLV cầm báo cáo liên quan tới cậu đứng bên sân vận động nhìn lũ trẻ đang tập bóng ở đó.

Đối với các học viên mà nói, nửa tháng này không dễ chịu cho lắm, mỗi ngày đều có người phải rời đi. Dưới ánh chiều tà đầy u buồn, Carlos thường phải nhìn họ mang theo một túi hành lý trên lưng cùng ước mơ đã vỡ vụn chậm rãi lê bước ra khỏi cổng lớn của La Masia.

Ai cũng sợ người phải rời đi sau đó sẽ là mình.

Cậu bé Argentina cùng tổ với Carlos ngày hôm qua đã rời khỏi đây rồi, cậu bé đó từng là một hạt giống tinh anh đến từ đất nước ấy, cậu có mái tóc nâu đồng, khỏe mạnh và cao lớn.

Carlos không còn cách nào khác, cậu chỉ có thể không ngừng yêu cầu bản thân mình nghiêm khắc hơn. Cậu dậy sớm hơn bất cứ người nào, đôi khi cậu hoàn thành bài chạy bộ làm nóng người, giãn cơ chống chuột rút, bắt đầu tăng bóng, lúc ấy những người khác mới lục tục xuất hiện.

Các HLV tập trung quan sát màn biểu diễn của cậu bé có báo cáo hiển thị là dinh dưỡng không đủ và thấp còi này, cậu đang dùng hai chân để tăng bóng, dưới sự khống chế của cậu, trái bóng như trở thành một món đồ chơi, nhẹ nhàng tung lên tung xuống trên hai chân cậu, quá trình đơn điệu này lặp đi lặp lại không ngừng.

Nhưng đôi khi cậu cũng bấm bóng lên cao, sau đó dùng đầu, bả vai hoặc là lưng để chạm bóng, các động tác của cậu rất linh hoạt và thay đổi bất ngờ, từ đầu đến cuối trái bóng không hề rơi xuống đất một lần nào.

“Cậu bé ấy rất có năng khiếu.” Carles Rexach tự đáy lòng nói, cậu bé là do một tay ông phát hiện ra, Carles Rexach cũng không tiếc lời khen ngợi, “Tin tôi đi, cậu bé sẽ trở thành một siêu sao.”

Benet Giggs là HLV đội tuyển độ tuổi từ 13-14, ông giờ phiếu xét nghiệm lên, “Cậu bé sở hữu một cơ thể có tiềm lực lớn, ngoại trừ dinh dưỡng không đủ dẫn đến việc chiều cao bị hạn chế ra, những chỉ số khác đều gần như hoàn mỹ.” Ông nhìn Carlos vẫn đang cố gắng tăng bóng ngoài kia, “Cậu bé còn vô cùng cố gắng, mỗi ngày đều là người đầu tiên tới đây tập bóng.”

Những HLV khác cũng lần lượt tán thành ý kiến này, những học viên còn trụ lại này đều rất chăm chỉ, cũng rất rộng lượng.

Carlos được gọi tới bên sân tập, cậu hơi căng thẳng, nhưng gương mặt lại hoàn toàn không thể hiện điều đó, chỉ có tai phải cậu là hơi rung lên, biên độ rất nhỏ.

“Chào ngài Rexach, chào các HLV.” Carlos cúi đầu chào họ, mái tóc vàng kim của cậu hơi bết lại vì mồ hôi, nhưng nhìn qua vẫn rất đầu vào đấy.

“Đây là báo cáo kiểm tra thể chất của cháu, Carlos.” Carles Rexach mỉm cười với cậu, “Chiều cao của cháu là thấp nhất trong số các bạn đồng trang lứa, kiểm tra cho thấy vấn đề là do dinh dưỡng không đủ.” Ông quan sát phản ứng của Carlos, cậu lập tức gật đầu, hoàn toàn không có vẻ gì là buồn bã, Carles Rexach hơi kinh ngạc, nhưng ông cũng không cố tình lặp đi lặp lại làm cậu lo lắng, ông nói tiếp, “Nhưng những chỉ số khác của cháu vô cùng xuất sắc, Carlos, chúc mừng cháu, cháu đã được chọn! Kì tập huấn của cháu đã kết thúc, đội cháu kí hợp đồng xong, ta sẽ thay mặt lò đạo trẻ La Masia hoan nghênh cháu gia nhập.”

Cậu bé đang cúi thấp đầu đột nhiên ngẩng phắt lên, đôi mắt xanh xám tỏa sáng rực rỡ, Carlos cố gắng kìm nén trái tim đang đập loạn của mình, cậu nói: “Cháu có thể biết các chỉ số của mình không ạ?”

Benet Giggs rất vui mừng khi nghe thấy có một cầu thủ trẻ lại hỏi vấn đề như vậy, mỗi cầu thủ đều phải nắm rõ các chỉ số cơ bản về cơ thể của mình, dựa trên cơ sở muốn các cầu thủ luyện tập tốt hơn, họ rất nhiệt tình trả lời câu hỏi này, “Thành tích chạy 100m của cháu rất tốt, chạy nhanh như điện yet

vậy.” Ông giơ ngón cái lên, “Cháu còn có hai lá phổi rất lớn, Carlos, điều này có nghĩa là cháu có thể hít vào một lượng lớn khí oxy, chỉ cần cháu tăng cường việc tập luyện sức bền là sẽ có thể chuyển lượng khí oxy này tới toàn cơ thể, quá xuất sắc.” Ông lại nói, “Hơn nữa sự phân bố các sợi cơ trong cơ thể cháu cũng rất tốt...” Benet Giggs giải thích cho cậu.

Bài kiểm tra thể chất còn hiển thị cả sự phân bố các sợi cơ trong cơ thể. Các sợi cơ luôn chia làm hai loại, một là sợi cơ nhanh khỏe, hai là sợi cơ chậm bền, hai loại cơ này lần lượt phụ trách hoạt động không có oxy và có oxy của cơ thể người, đây là một chỉ số quan trọng của sức bền. Sợi cơ nhanh khỏe sẽ giúp cơ thể hoạt động mạnh trong tình trạng thiếu khí oxy, cung cấp năng lượng cho những hoạt động cần khả năng bùng nổ của các cầu thủ như chạy nước rút, nhảy cao, sút bóng v.v...

Sự phân bố các sợi cơ nhanh và chậm phần lớn đều được quyết định do di truyền, đây chính là cái mà người ta thường gọi là “năng khiếu”. Nhưng nếu muốn thay đổi cũng không phải là không thể, chỉ là so với những cầu thủ đã có sẵn điều này mà nói, họ đã kém một đoạn rất xa.

Tỉ lệ giữa sợi cơ nhanh khỏe và chậm bền của Carlos là 31:69. Số liệu nói cho bọn họ biết, đây là một hạt giống vô cùng tốt.

Những danh từ chuyên ngành và số liệu cụ thể này không nghi ngờ gì đã mở ra cho Carlos một cánh cửa hoàn toàn mới, trước đây khi tập bóng, bóng đá với cậu chỉ là một môn thể thao dùng sức mạnh mà xông lên, nhưng hôm nay, bỗng nhiên cậu được tiếp xúc với một mặt của khoa học. Thật là thần kỳ biết bao. Cậu nhận ra rằng mình còn quá nhiều điều thiếu sót.

Chào tạm biệt các HLV, cậu tiếp tục tập bóng, trong khi tập luyện cậu nghĩ, liệu Bella có vui không nhỉ? Nhật bóng về, cậu sờ lên lúm đồng tiền bên má trái, thời gian qua mỗi khi rửa mặt cậu đều không nhớ lau vào nơi này, cảm giác vẫn còn rất thơm nhé ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ánh mặt trời chói chang trải dài trên bán đảo Iberia, những con sóng bạc đầu rì rào ngoài biển khơi, cả thành phố như dần tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài.

Đối với Carlos mà nói, hôm nay là một ngày thật đặc biệt, bởi vì cậu đã kết thúc đợt tập huấn kéo dài hơn nửa tháng, cũng đã giành được bản hợp đồng đầu tiên với tư cách là một cầu thủ chuyên nghiệp.

Có lẽ sau này cậu sẽ còn sở hữu rất nhiều hợp đồng tương tự như thế, nhưng chúng sẽ không bao giờ giống bản hợp đồng đầu tiên này, tựa như cảm giác mà mỗi tình đầu mang tới cho chúng ta vậy.

Mặc dù mỗi tuần chỉ kiếm được có 15 euro nhưng điều ấy vẫn khiến cậu rất hài lòng, ít nhất thì, cậu cũng có thể dành dụm ít tiền để mua vài món quà cho Bella, chẳng hạn như chiếc vòng tay ngọc trai ở trung tâm thương mại mà cậu đã nhắm trúng từ rất lâu kia.

Đó là một chiếc vòng tay bằng bạc được thiết kế theo phong cách phương Đông, cùng với sự trôi chảy của đất nước Trung Quốc, nền văn hóa phương Đông bắt đầu nhận được sự chú ý của những nhà thiết kế đến từ giới thượng lưu, chiếc vòng tay này là một bản sao chép lại từ bộ sưu tập của nhà thiết kế nào đó.

Chiếc vòng được thiết kế khá đơn giản, bên trên có điểm xuyết một viên ngọc trai lấp lánh, tuy không lớn lắm nhưng lại bóng tròn đẹp mắt. Dưới ánh đèn mờ ảo của tủ trưng bày, viên ngọc ấy long lanh và tỏa sáng như một giọt nước trong suốt, còn chiếc vòng bạc thì cứ lấp lánh như là kim cương vậy. Nhưng vì không phải là hàng thật nên giá của nó cũng không quá đắt, chỉ có 320 Euro.

Carlos học toán rất khá, nhưng cậu tính đi tính lại vài lần mà vẫn cho ra kết quả như sau, 21 tuần cộng với 1/3 tuần nữa là bằng 149,33 ngày, làm tròn thành 150 ngày, phép tính này còn là dưới tình huống cậu không tiêu loạn xu nào mới có.

Carlos không nản chí, cậu sẽ cố gắng để kiếm được lương tuần cao hơn, cậu hi vọng sau khi mùa đông lạnh giá qua đi, trước khi sinh nhật Bella tới cậu sẽ mua được nó.

Bởi vì cậu nghĩ rằng Bella thật giống như một viên ngọc trai vậy, thuần khiết và mờ ảo, đơn giản mà đẹp đẽ.

Cậu muốn dành tặng cô món quà tuyệt vời nhất.

Ngắm nhìn chiếc vòng tay nằm gọn trong tủ kính, cậu thầm cầu nguyện trước khi mình dành dụm đủ tiền nó sẽ không bị người khác mua mất, ngắm vòng chán rồi cậu lại đảo qua tủ kính vài lần để ngắm tóc mình, ừm, tối qua cậu đã gội đầu sạch sẽ rồi đó.

Sáng hôm nay sau khi kí hợp đồng xong, huấn luyện viên cho cậu nghỉ nửa ngày, cậu đi xe buýt xuống một trạm gần nhà Bella, tuy Carlos chỉ đi qua đây có một lần, nhưng cậu vẫn nhớ rất rõ con đường này.

Carlos tìm một băng ghế trống bên đường rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, bây giờ cậu chẳng muốn làm gì cả mà chỉ muốn ngồi đợi ở đây, ngắm nhìn nơi Bella sinh sống.

Thật ra cậu rất muốn chia sẻ với Bella về tin vui này, nhưng cậu lại không biết nên tìm cô ở đâu.

Carlos thấy tim mình hơi nhói nhói, cậu rất muốn vò tóc để giải tỏa cảm xúc của mình, nhưng lại không nỡ nên đành thôi.

Cậu ngồi mãi mà lòng cứ vừa vui vẻ vừa khó chịu, bên cạnh cậu là một đôi vợ chồng già đang ngồi tựa vào nhau đọc báo dưới tán cây, trông hai cụ khá là vui vẻ. Lòng Carlos lại càng nhói hơn, nhưng cậu lại không tiện rời sang chỗ khác.

Cuối cùng cậu nghĩ ra một biện pháp đánh lạc hướng sự chú ý của mình đi, đó là híp mắt lại ngủ.

Đây là "sở trường" mà khi học lớp 3 cậu bỗng phát hiện ra, lông mi cậu vừa dài vừa đen, chỉ cần cậu híp mắt lại rồi cúi xuống là có thể khiến người ta nhầm tưởng cậu đang nhìn chằm chằm thứ gì đó. Nhờ sở trường này mà cậu đã yên bình vượt qua được hình phạt nghiêm khắc của thầy cô khi bị phát hiện trốn học đi tập bóng, đối với cậu mà nói, phạt đứng chỉ đơn giản là dựa vào tường ngủ mà thôi.

Tô Thanh Gia muốn ra ngoài mua thêm ít hoa tươi, cái nắng oi ả của mùa hè như ngày một cháy bỏng, điều ấy cũng đồng nghĩa với việc kì nghỉ hè sắp bắt đầu rồi. Từ học kỳ sau là Tô Thanh Gia sẽ phải cấp sách đến trường như bao bạn nhỏ 8 tuổi khác, hưởng thụ nền giáo dục tiểu học tiên tiến của đất nước Tây Ban Nha. Lúc mới nghe được tin này, tìm Tô Thanh Gia như vỡ vụn thành từng mảnh.

Cô nghĩ về đám con nít còn thích kéo tóc các bạn nữ, cùng với đó là những bé gái còn rôm rả bàn chuyện về búp bê Barbie, chỉ thế thôi cả người cô đã thấy không thoải mái rồi.

Cô rất muốn nói mình có thể nhảy thẳng lên đại học cũng được, hoặc ít nhất thì cũng phải là một học sinh cấp 3.

Nhưng chẳng ai quan tâm đến việc cô đang gào thét trong lòng hết, dù thế nào đi nữa, ngày khai giảng hôm ấy cô vẫn sẽ phải ngoan ngoãn cấp balo Mickey và ôm bình nước tới trường, rồi lại còn phải ngồi học phép cộng trừ trong phạm vi 100 nữa.

Bởi vậy, để đảm bảo lượng mỹ phẩm dưỡng da đủ cho mẹ và mình cùng sử dụng, cô phải tranh thủ tích trữ chút nguyên liệu trong mùa hè còn rảnh rỗi này mới được.

Không sai, sau khi Minh Linh phát hiện ra bí mật nho nhỏ của con gái, bà cũng dùng thử một hộp và bất ngờ khi thấy nó có hiệu quả khá tốt, vậy là ngay sau đó bà cũng đã "anh dũng" sa chân vào hội "kế hoạch bồi dưỡng người đẹp" của Tô Thanh Gia. Còn về nguồn gốc của bài thuốc này, Minh Linh chỉ nghĩ rằng đó là công thức do một bà cụ nào đó đã qua đời của nhà họ Tô để lại, hết cách rồi, suy nghĩ của bà luôn thoáng như thế đấy, bằng không tại sao trải qua nhiều năm như vậy rồi, thậm chí khi đã trở thành một người mẹ mà bà vẫn còn mê cái đẹp như thế.

Có mẹ ủng hộ, tuy số lượng Tô Thanh Gia cần làm nhiều hơn trước nhưng cô vẫn khá rảnh rang, hai mẹ con vừa làm vừa chọc ghẹo lẫn nhau, cuối cùng lại thành ra điều chế luôn cả mấy bài thuốc còn lại.

Phụ nữ đều thích làm đẹp mà o (͡° ͜ʖ ͡°)o Tô Thanh Gia đành chịu.

Sau khi xuống xe, Tô Thanh Gia lắc cánh tay mỗi như, hừm, ôm một bó hoa lớn bọc giấy kraft như vậy đúng là rất nặng, lần trước nhất định là Carlos sẽ diện nên mới nói là không nặng đâu, phụ nữ yêu cái đẹp còn đàn ông thì thích sĩ diện, chuyện này không hề phân biệt tuổi tác tí nào.

Tô Thanh Gia cảm thấy kết luận của mình rất chính xác.

Đang mãi mê lăm bằm trong lòng, Tô Thanh Gia nhìn quanh một vòng rồi bất ngờ nhìn thấy một "vật thể" đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, cô nhú mày nhìn kĩ mới phát hiện, hóa ra đó lại là Carlos.

Nhưng giờ này không phải cậu bé đang tập huấn ở La Masia sao?

Tô Thanh Gia khá là lo lắng trong lòng, nhưng giây tiếp theo cô vẫn nở một nụ cười thật tươi đi về phía cậu.

"Carlos, sao anh lại ở đây?" Tô Thanh Gia hỏi.

Carlos giật mình vì tiếng gọi này, cậu mở bừng mắt ra, bất cứ lúc nào cậu cũng đều giữ cho mình ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, người khác lại gần sẽ khiến cậu cảm thấy căng thẳng, dù họ có mở lời trò chuyện cậu cũng không đáp lại, giống hệt một chú sói con chỉ muốn liếm láp vết thương một mình.

Nhưng giọng nói quen thuộc và hương thơm này đã nói cho cậu biết, đây là người mà ngày hôm nay cậu muốn gặp nhất – Bella.

Carlos ngẩng đầu lên nhìn, chỗ cậu ngồi hơi ngược sáng, ánh sáng mặt trời chói chang khiến cậu có phần không thoải mái, nhưng Carlos vẫn cố gắng mở to mắt nhìn theo cô bé đang đi về phía mình.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy mới, rất ít khi cậu nhìn thấy cô mặc kiểu váy yếm này. Sợi ruy băng màu xanh dương thắt nhẹ quanh cổ cô, làm nổi bật vẻ mảnh khảnh và tao nhã của nơi ấy. Ánh mặt trời lằng lằng chiếu xuống chất vải xanh dương khiến người khác có cảm giác như đang nhìn thấy một dòng nước êm đềm, chiếc váy bo lại ở phần eo còn đuôi váy thì xòe rộng, những cánh hoa trắng khổng lồ trông thật là nổi bật khi được in trên nền vải xanh dương.

Carlos biết rằng đó là hoa sen, không phải cậu muốn khen ngợi thiết kế của chiếc váy mà chỉ nghĩ rằng, Bella khi ôm hoa thật xinh đẹp, đầu vai cô trắng muốt như cánh sen, khiến cậu rất muốn... sờ một cái.

Carlos hơi ngần ra một hồi, cho đến khi Tô Thanh Gia bước tới trước mặt cậu mới đứng bật dậy, cố gắng kìm chế những cảm xúc xa lạ vừa xuất hiện trong lòng, cậu nói: "Hôm nay anh được nghỉ, vừa đi dạo xung quanh được một lát thì đã tới nơi này rồi."

Tô Thanh Gia ngắm nhìn cậu bé mà hơn nửa tháng rồi cô không được gặp này, cậu cao hơn trước nhiều lắm, xem ra chuyện ăn uống ở La Masia rất tốt, có lẽ giờ cô chỉ cao tới chóp mũi cậu mà thôi. Cô buồn cười khi nhìn thấy tai phải của cậu bé xinh đẹp này hơi rung rung, ngón tay cô chọc nhẹ vào bó hoa ôm trong lòng: "Đi dạo xung quanh hả? Anh có chuyện gì quan trọng muốn nói với em đúng không?"

Mặt Carlos đỏ bừng, hai mắt cậu chớp chớp liên tục, nhưng Tô Thanh Gia lại thấy cậu như vậy vô cùng đáng yêu, giống như một chú chó Labrador cuồng quýt khi lỡ làm sai chuyện gì vậy, lông mi cậu rất dài, bà di kỳ quái này vô cùng vui vẻ nói: "Carlos, tay em mỏi quá, anh không định giúp em ôm bó hoa này sao?"

Tai cậu bé hay xấu hổ này lại càng rung mạnh hơn, hết như cánh quạt điện khi bật mô tơ lên vậy, cậu vội vàng vươn tay ra ôm lấy bó hoa khỏi lòng Tô Thanh Gia, Carlos thật sự không chịu nổi ánh mắt của cô, cậu chỉ đành cúi đầu xuống để lộ mái tóc vàng mềm mại của mình cho cô nhìn.

"Anh đến đây để nói cho em biết một chuyện, đó là... anh đã vượt qua kì tập huấn ở La Masia rồi, anh cũng đã được kí hợp đồng với CLB Barca." Xuyên qua những cánh hoa mềm mại, giọng nói áp úng của Carlos vang lên, bên trong giọng nói ấy không giấu nổi niềm vui nho nhỏ, "Bella, em có vui không?"

Tô Thanh Gia gật đầu, cô nói: "Vui chứ, tất nhiên là em vui rồi, em là người đã tìm thấy anh cơ mà." Từ lúc nhìn thấy Carlos là cô đã biết nhất định cậu đã vượt qua kì tập huấn, nếu không tên nhóc Golden [1] này sẽ không vui như thế đâu, cô vừa nhìn một cái đã biết cậu nhìn lâu lắm rồi, có điều, hiển nhiên là cậu kích động quá, cô còn chưa kịp hỏi mà đã khai rồi.

[1] Golden: chú chó lông vàng

"Sau này anh sẽ cố gắng luyện tập, anh sẽ thành công." Carlos ngẩng đầu lên, hai má cậu hồng hồng, "Anh... chờ anh nổi tiếng rồi, anh sẽ nói với truyền thông rằng em chính là người đã tìm ra anh." Đôi mắt xanh xám của cậu đầy vẻ kiên nghị, tựa như hai viên đá quý lấp lánh.

"Em sẽ đợi tới ngày ấy nhé. Để em nghĩ xem nào, lúc ấy tiêu đề nên viết thế nào nhỉ, ừm, cô gái đứng đằng sau siêu sao Carlos? Hay là Bella – người săn cầu thủ giỏi nhất?" Tô Thanh Gia vui vẻ nói liên hồi, "Cậu bé xinh đẹp à, anh thích cái nào đấy, theo em thấy cái nào cũng hay cả."

Carlos vui chết đi được khi nghe thấy cô nói như thế, nhưng cậu lại không biết phải làm sao để thể hiện niềm vui ấy ra ngoài, cậu bèn suy nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ đành nói: "Anh sẽ không để cậu chờ lâu đâu", có lẽ cậu nghĩ rằng giọng mình chưa đủ quyết liệt nên lại bồi thêm một câu, "Em yên tâm đi."

"..." Tô Thanh Gia bật cười vì cách nói nghiêm túc của cậu, cô chọn đi chọn lại một cành hoa trong bó hoa mà Carlos đang ôm rồi rút ra đưa cho cậu, "Ha ha, Carlos, đừng căng thẳng thế chứ, em chỉ nói đùa thôi mà, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân nhé..."

"Anh không căng thẳng, anh nói thật đó, anh sẽ không để em đợi lâu đâu." Carlos vội vàng lên tiếng khi nghe thấy Tô Thanh Gia nói vậy.

Tô Thanh Gia dở khóc dở cười, cô đưa cành hoa tới trước mặt Carlos, "Đây, em tặng anh cành hoa này, xem như món quà em chúc mừng anh gia nhập La Masia thành công."

Đó là một cành mai đỏ, một cành mai có mùi thơm nhàn nhạt và rất thoải mái. Cành mai còn rất tươi, bên trên có mấy mầm non mới nhú, vài nụ hoa còn e ấp chớm nở, cành hoa tựa như một người con gái đẹp đang thướt tha theo điệu múa trong tà áo đỏ vậy. Năm cánh mai tươi mon mon và ấm mình trong sương sớm, vài nụ hoa thẹn thùng chớm nở, chúng nép mình lại như đang sợ hãi ánh mặt trời chói chang của biển Địa Trung Hải, lại có những nụ hoa vẫn còn khoác lên mình chiếc áo lông xanh non nà lẳng lẳng ngủ yên.

"Đây là hoa mai, là loài hoa tượng trưng cho tinh thần dân tộc của đất nước em, người xa xứ thường nhớ tới nó với cái tên hồn hoa mai, ở quê hương em, hoa mai tượng trưng cho tinh thần bất khuất, kiên cường và không sợ khó khăn gian khổ." Tô Thanh Gia giải thích cho Carlos nghe rồi ôm lấy bó hoa ra khỏi lòng cậu, sau đó lại nhét cành mai ấy vào tay cậu.

Mặc dù Tô Thanh Gia chỉ giải thích đơn giản và không khác mấy với những dòng chú giải trong sách giáo khoa tiểu học, nhưng điều ấy vẫn khiến Carlos mong chờ và vui sướng, cậu cẩn thận từng li từng tí một cầm lấy cành hoa, chỉ sợ sẽ làm nát nụ hoa mới nở, "Khi nào về kí túc xá anh nhất định sẽ tìm chỗ nào đó để cắm cành hoa này. Cảm ơn em, Bella, anh rất thích món quà em tặng."

Tô Thanh Gia mời cậu đến nhà ăn cơm, nhưng cậu bé cứng đầu này lại từ chối, cậu chào tạm biệt Tô Thanh Gia, khi chào cũng chỉ dám dùng bàn tay không cầm hoa để vẫy vẫy cô.

Không thể không thừa nhận, nụ cười của Carlos khá là miễn cưỡng, nhưng giữa ngày hè nóng nực như vậy, cậu bé tóc vàng kim và đóa mai đỏ rực, sự kết hợp này quả là perfect ~~~

Tô Thanh Gia lại bị sự moe của cậu hạ gục mất rồi.

Đôi vợ chồng già ngồi ngay cạnh lẳng lẳng giờ ngón cái.

"Cậu bé xinh đẹp, hẹn gặp lại!" Tô Thanh Gia vẫy tay chào tạm biệt cậu.

Chương 12

Nghỉ hè đã đến phía trước, Carlos ở La Masia huấn luyện đã chậm rãi đi vào quỹ đạo, rèn luyện tốt đẹp cùng ẩm thực dinh dưỡng và phong phú, cái đầu của nhóc Tóc Vàng lại nhảy cao, mái tóc vàng mềm mại thuần thủy của cậu cùng kỹ thuật bóng đá nhanh nhẹn linh động, ở trong đội thành tồn tại lâu nhất, huấn luyện viên trẻu ghẹo cậu, chỉ có Carlos mới có thể mỗi ngày đều gọi đầu thôi.

Ở La Masia, hệ thống huấn luyện các cầu thủ nhỏ đã rất hoàn thiện, đại đa số các cầu thủ dưới 15 tuổi đều có huấn luyện viên, những huấn luyện viên này sẽ huấn luyện các cầu thủ nhỏ năng lực khổng chế bóng, vì cam đoan tính sáng tạo của nhóm cầu thủ, câu lạc bộ sở hữu cho đội cầu thủ mỗi ngày huấn luyện chưa bao giờ vượt qua hạn độ nhất định. U8 cùng U9 tuổi cầu thủ một tuần huấn luyện ba lần, cộng thêm thứ Bảy một hồi thi đấu. U12 trở lên cho các đội mỗi tuần huấn luyện bốn lần, U16 trở lên mỗi tuần huấn luyện năm lần.

Ở nơi này tiếp thu huấn luyện, bọn nhỏ không cần phải trả một phần tiền nào cả, câu lạc bộ mỗi năm chỉ ngân sách đại khái 1800 vạn Euro tới duy trì huấn luyện, trong đó còn không có bao gồm phương tiện phần cứng.

Bởi vì trẻ nhỏ trưởng thành yêu cầu giáo dục của gia đình, La Masia sẽ vì cha mẹ những cầu thủ nhỏ phải rời xa quê hương mà an bày việc làm cho họ, mà Carlos làm cô nhi từ cô nhi viện dọn tới ký túc xá của La Masia, các huấn luyện viên hy vọng, cậu có thể dung nhập vào tập thể —— Bản cáo cáo kiểm tra tâm lý của Carlos nói rằng, cậu đang mắc bệnh trầm cảm dạng gần nguy hiểm.

Về điểm này, các huấn luyện viên không có nói cho bất luận ai. Cậu còn nhỏ, bọn họ hy vọng, La Masia tràn ngập nhiệt huyết và thanh xuân có thể thay đổi cậu.

Mỗi năm vào tháng tám, là lúc mùa giải bóng đá bắt đầu, do khí hậu Địa Trung Hải ảnh hưởng đến, độ ẩm của bán đảo Iberian như bay lên đến đỉnh núi.

Tô Thanh Gia đang tự hỏi nên đưa một phần quà như thế nào cho vị tiểu soái ca tóc vàng sắp sinh nhật tròn mười một tuổi này.

Bà đi kỳ quái Bella có chút rối rắm.

Cô từ chỗ nữ tu sĩ Rosa kia hỏi thăm được sinh nhật của Carlos —— ngày hai mươi bảy tháng tám, nhưng nữ tu sĩ Rosa đồng dạng cũng nói cho cô, từ khi Carlos đi vào cô nhi viện lúc bốn tuổi, cậu liền không còn có nhắc tới việc ăn sinh nhật nữa, nữ tu sĩ Rosa đã từng kiên trì khuyên nhủ, nhưng không lay chuyển được Carlos càng quật cường hơn. Sau nhiều năm như vậy, nhóc quái dị của cô nhi viện không có sinh nhật, đã từng là phương pháp mà nhóm trẻ con ở cô nhi viện thường xuyên dùng để lên công kích cậu.

Tô Thanh Gia hy vọng, cô có thể mang cho Carlos một cái sinh nhật tốt đẹp trong ký ức của cậu, thiếu niên này trên đường giao tranh để đến với ước mơ như một mặt trời nhỏ, cô không hy vọng tuổi thơ ấu của cậu lại là một mảnh hoang vu, trưởng thành tốt chính là giống như cụm cỏ dại. Như vậy thật quá đáng buồn.

Nhưng trong lòng của bà đi kỳ quái vô cùng loạn, chính là cô thật sự không biết phải tặng quà sinh nhật gì cho cậu mới tốt.

Ngắn gọn nhiều lần, thật sự muốn lẳng lặng suy nghĩ mà.

Bên này Carlos đã nghênh đón kỳ nghỉ hè cũng không có vui vẻ, hoa mai mà Bella đưa cho cậu, cậu đã tìm huấn luyện viên mượn một cái bình pha lê trường cổ phi thường tốt để cắm lên, cậu còn dựa theo một cái chủ cửa hàng bán hoa nói cho cậu tỉ lệ tưới nước muối, còn bỏ thêm cả dịch dinh dưỡng nữa, đặt ở ký túc xá của cậu, nơi mà có ánh sáng mặt trời tốt nhất chiếu xuống. Mỗi khi thức dậy vào buổi sáng, cậu đều có thể nhìn thấy những đóa hoa màu vàng lay động dưới ánh mặt trời đỏ rực, tâm tình không thể tốt hơn. Nhưng ngày vui ngắn chẳng bằng gang tay, cho dù có trí kỷ chăm sóc, này cây hoa mai cũng chỉ sống một tháng, xong liền đều rụng hoa xong hết rồi.

("□)/ (▽) o(˘˘)o

Carlos cảm thấy tim cậu tựa như một đóa hoa héo tàn vậy, đều mất đi sức sống.

Đều tại cậu, thời gian mỗi ngày cậu luyện bóng quá dài, không có đưa cho Bella lễ vật của cậu thật tốt.

Carlos không hiểu thế nào liền đưa tay bắt đầu vò đầu.

Đối với Carlos vừa mới tới U11 không bao lâu mà nói, cậu có một cái kỳ nghỉ hè nhàn nhã, nhưng cậu cũng không muốn lẳng phí, hướng huấn luyện viên trình xin, Carlos cùng nhóm cầu thủ U16 của La Masia cùng nhau huấn luyện, mấy ngày xuống nay, các anh trai tứ chi phát triển cũng đã quen có một nhóc Tóc Vàng ở bên cùng tập luyện, còn thường xuyên chỉ điểm cho cậu vài chỗ.

Thời điểm nhóm cầu thủ tập đá đối kháng, Carlos sẽ ôm cầu ở thính phòng quan sát, cậu xem rất nghiêm túc, cứ việc cậu còn không có bắt đầu học tập

chiến thuật, nhưng này cũng không gây trở ngại tới việc cậu nghiên cứu.

Carlos đối bóng đá có một lực hấp dẫn không thể lý giải một cách bình thường được.

Lại là một buổi sáng sớm tươi đẹp, Carlos thức dậy rất sớm, cậu nhìn xem cái bình thủy tinh trống không, có chút ủ rũ cụp đuôi, nên đem cái bình trả lại cho huấn luyện viên.

Rửa mặt xong, đem tóc chải vuốt cho tốt, Carlos ăn qua loa cơm sáng, đi tới trước sân thể dục bắt đầu chạy chậm để khởi động, lúc sau bắt đầu luyện bóng.

"Hắc, tiểu tử, cô bạn gái nhỏ của nhóc tới xem nhóc này." Oleguer là đội viên của đội U17, hấn ở trong đội rất hoạt bát, cũng thích nói giỡn, thấy Carlos khó hiểu, hấn nâng lên cằm chỉ chỉ, "Ồ kia kia, bên sân, nhìn thấy không? Khi anh vừa mới tăng bóng liền đụng tới, cô bé tới tìm nhóc. Uy, nhóc Tóc Vàng, nhóc tìm được một con búp bê sứ nha, cô bé thoát nhìn thực không tồi đâu, lớn lên một chút tuyệt đối là đại mỹ nữ, nếu....."

Carlos ôm lấy quả bóng còn để ở trên đầu ném qua vai, xẹt một chút liền chạy, Oleguer ở phía sau còn ở hô to, "Này, tiểu tử, nhóc quá không có suy nghĩ đi, này, đừng chạy, anh còn chưa có nói xong đâu!"

Đúng lúc Tô Thanh Gia ở phía trước dán sát mặt vào trụ xe, Carlos quả thực cao hứng đến mức nhảy dựng lên, "Bella, cậu, sao cậu lại tới đây, tớ, tớ còn đang huấn luyện đâu." Không xong, nói sai lời rồi, cậu như thế nào liền có thể nói như vậy đâu, cậu hẳn phải nên nói tớ thật cao hứng mới đúng, như thế nào lời nói đến bên miệng liền biến thành tớ còn đang huấn luyện đâu? Carlos lại bắt đầu nôn nóng.

"Như thế nào, cậu đang huấn luyện liền không chào đón tớ tới tìm cậu sao, cậu chê tớ phiền toái hả?" Tô Thanh Gia nhìn cậu bé có đôi tai run như cái sàng trước mắt, nói, "Thì ra là cậu không chào đón tớ a, tớ đây vẫn là nên đi về thôi."

"Không, không phải, Bella, tớ, tớ thực hoan nghênh, tớ chỉ là còn không có chuẩn bị tốt." Carlos vội vàng kéo lấy góc áo của Tô Thanh Gia, cắn cắn khóe miệng, có chút không biết như thế nào để đền bù, "Trên người tớ đều là mồ hôi, tớ muốn đi thay quần áo, tắm rửa một chút. Bella, nếu không cậu ở tại đây đợi một lát nữa?"

Tô Thanh Gia lắc đầu, nói: "Làm gì mà còn muốn chuẩn bị, tớ lại không phải là quái thú. Đừng thay quần áo, cậu cứ như vậy cũng rất tốt, cậu bé xinh đẹp, cậu đẹp trai giống như một mặt trời nhỏ. Lại nữa, thời điểm trước kia tớ cùng cậu huấn luyện, cậu ngày nào mà chẳng không phải mồ hôi đầy đầu."

Carlos nghe Tô Thanh Gia khích lệ, tim đều muốn nhảy ra bên ngoài, bất quá, giây tiếp theo, cậu lại lúng ta lúng túng nói: "Váy tóc của tớ hôm nay có tốt không?" Cậu vận động một hồi lâu, không biết tóc có hay không loạn hết rồi.

"Phốc....." Tô Thanh Gia khó được một lần không có hình tượng mà bật cười, bụng đều đau, "Carlos, cậu cũng thật là, tớ cũng không biết nên nói như thế nào cậu." Lại thấy Carlos nghi hoặc mà nhìn cô, Tô Thanh Gia cố nén cười, khụ khụ, "Được được, Carlos, tóc cậu hôm nay thực sự rất tốt, một chút cũng không rối. Đẹp trai ngồi ngồi ~~~"

Từ bên cạnh giấy túi màu trắng, từ bên trong lấy ra một chậu nước chứa lục la*, nhưng bởi vì quá nặng, Tô Thanh Gia không thể bê ra được, hai đứa nhỏ ngồi xổm, cúi người xuống xem.

*Cây lục la: Cây bèo tây

Tới thời điểm Tô Tĩnh Khang đem cô đưa đến cửa, sau lại là bác bảo vệ đáng yêu giúp cô nâng vào bên trong.

"Thích sao?" Tô Thanh Gia tựa như hiến vật quý nói, "Đây là tặng cho cậu."

Tha thứ cho Carlos còn chưa có từ cây hoa mai đã chết đi kia tỉnh táo lại, cậu như là đầu óc ngơ ngẩn, "Cho tớ sao, vì cái gì?"

"Nó tên là lục la, là một loại thực vật có sinh mệnh lực rất kiên cường, nó có thể sinh hoạt ở trong nước, cũng có thể cắm rễ ở trong bùn đất. Nó phi thường dễ sống, chỉ cần có nước, nó là có thể thỏa mãn." Tô Thanh Gia không có trả lời vấn đề của cậu, mà lại bắt đầu rồi phổ cập kiến thức khoa học tiểu học, "Hoa lục la có nghĩa là cứng cỏi thiện lương, canh gác hạnh phúc."

Chọc chọc mũi thiếu niên có chút dại ra, Tô Thanh Gia đem lục la cùng cả cái túi giấy cùng nhau đẩy qua đi một chút, "Carlos, đây là món quà sinh nhật đầu tiên tớ dành cho cậu, chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Trên sân bóng, các thiếu niên không ngừng chạy qua chạy lại, luyện tập cho nhau, Carlos nghe thấy tiếng gió, nghe thấy tiếng hò hét, nghe thấy tiếng nước, nhưng cậu vẫn nghe thấy được rõ ràng âm thanh chúc phúc.

Đối với một cậu bé đã bảy năm chưa từng ăn mừng sinh nhật mà nói, những lời "sinh nhật vui vẻ" này đối với cậu mà nói vừa xa lạ quen thuộc. Ở rất nhiều thời điểm, khi bạn học ăn mừng sinh nhật, cậu cũng sẽ theo đuôi mà phụ họa một câu, "Sinh nhật vui vẻ", nhưng mà đã thật lâu rồi cậu chưa từng nghe qua có người nói lên những lời này với cậu, lâu đến nỗi cậu đã quên hôm nay là sinh nhật của cậu.

Carlos ngẩng đầu, nhìn cô bé nở nụ cười rạng rỡ trước mắt, cô hôm nay mặc một bộ quần áo kỳ quái, cổ áo dựng thẳng lên, cánh tay trắng nõn như bạnh ngọc lộ ra bên ngoài, nhưng các đường khâu thủ công vô cùng tinh xảo, còn có rất nhiều chữ được thêu nữa, toàn bộ một bên chân váy đều bị xé ra, khi ngồi xổm xuống lộ ra một đoạn cẳng chân trắng tinh. Bella mặc chiếc váy màu đỏ này vào thật là xinh đẹp.

Có lẽ vào thời điểm ban đầu, cậu chỉ là bài xích cùng các bạn nhỏ trong cô nhi viện cùng nhau chúc mừng sinh nhật, dần dà, lại không có ai nhắc tới, cậu

liền dần dần quên mất —— mỗi ngày đối với cậu mà nói đều giống nhau, không có gì đặc biệt, đều rất buồn tẻ, nhàm chán, hơn nữa lại còn lạnh băng.

"Tớ thực thích nó, cũng thích tên tiếng Trung của nó." Carlos sờ sờ lá cây lục la, "Tớ sẽ đem nó đặt ở nơi có nhiều ánh sáng mặt trời nhất trong ký túc xá, mỗi ngày đều sẽ nhìn nó." Cậu không muốn lại đem phần lễ vật này làm hỏng.

"Thiếu niên, lục la là ưa tối, nó không thể bị ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu đến." Tô Thanh Gia vỗ trán, nhìn biểu tình kinh ngạc của Carlos, "Sẽ không phải cậu cho rằng mọi loài thực vật đều là sống dưới ánh sáng mặt trời ỉ?"

Carlos gật đầu, đôi mắt to có điểm chút ngượng ngùng. Chẳng lẽ không phải sao? Cậu ở trong giờ khoa học trên lớp, giáo viên nói thực vật màu xanh đều hấp thu ánh sáng mặt trời nha.

Tô Thanh Gia dở khóc dở cười: "Vậy nhưng cậu đừng làm thế, bình lục la này là phải đặt ở nơi râm mát, đừng để cho nó phơi khô, cậu cũng không cần chăm sóc nó như thế nào đâu, chỉ cần chú ý nhìn xem nó có đủ nước hay không thôi. Rất dễ nuôi."

Carlos tiếp thu kiến thức gật gật đầu, lại trên dưới quan sát lễ vật của cậu một chút: "Tớ đây đem nó để trên đầu giường đi, có thể chứ?"

"Chỉ cần không bị ánh sáng mặt trời chiếu thẳng đến liền không có vấn đề gì." Tô Thanh Gia nghiêng đầu: "Cậu trước đem đồ cất vào ký túc xá đi, hôm nay chính là sinh nhật của cậu đó nga, tớ đã xin huấn luyện viên cho cậu nghỉ rồi, hôm nay cậu phải theo tớ đi."

Carlos không biết nghĩ đến cái gì, gương mặt lại đỏ, đôi tay run rẩy lên, "Kia, tớ đi ký túc xá một chuyến, cất mấy món đồ, liền, liền đi theo cậu." Cậu đột nhiên đứng lên cất bước liền chạy.

Chạy năm mươi mét, lại yên lặng chạy trở lại, nhìn Tô Thanh Gia nói, "Tớ vừa nãy mới đi luyện kỹ năng chạy vòng vèo một chút." Sau đó đem bình lục la từ trên mặt đất cất vào trong túi giấy, bước đi.

Lục la rất nặng, cậu chỉ có thể bước chậm, bất quá cũng khá là nhanh, bởi vì —— tiếng cười của Tô Thanh Gia ở phía sau thật sự là làm cậu rất không được tự nhiên.

Tô Thanh Gia: Hưng phấn đến quên lấy đồ vật, là do tớ à?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Nguyệt Anh

Beta: Dâu Tây □

Trong thời gian chờ Carlos trở về ký túc xá, Tô Thanh Gia tới sân bóng xem nhóm tiểu thịt tươi tuổi trẻ phơi phới đá bóng.

Trở lại khi còn nhỏ, có thị lực tốt thật sự là tuyệt vời. Cô còn có thể đếm ra số giọt mồ hôi trên xương quai xanh của một vị soái ca đang đá bóng ở phía trước.

Đáng tiếc chưa tới thời đại của smartphone, muốn chụp ảnh nam thần một chút cũng không có công cụ →_→

Nhưng mà giây tiếp theo, cô liền bị Carlos trước mắt mê chết.

Cậu thay bộ quần áo thể thao màu trắng mềm mại, lộ ra cẳng chân trắng tấp tểi không thể trắng hơn, mái tóc vàng được chải sơ qua một chút, đôi mắt xám tro xinh đẹp, giống nhân vật bước ra từ thế giới truyện tranh.

“Bella, anh có thể đi cùng em sao?”

Carlos âm thầm vò vò góc áo, ngượng ngùng cúi đầu hỏi.

Tô Thanh Gia từ trên khán đài đứng lên, vỗ bộ sườn xám trên người. Đây là do bà nội làm cho cô, từ những đường thêu chọn lọc có thể thấy nó không hề giống của người khác, những chữ "Phúc" trên mặt được dùng cách thức thêu vá truyền thống làm nên, từng đường kim mũi chỉ chạy dài chính là nỗi lo lắng của một người già đối với con cháu trong nhà.

“Được được, thọ tinh đại nhân, hôm nay anh là quan trọng nhất.”

Tô Thanh Gia gật đầu, hít vào một hơi. Ai da, cô có cảm giác đứa nhỏ này còn bỏ thời gian tắm rửa một chút?

“Nếu anh không cần phải chạy nữa, vậy chúng ta liền xuất phát đi.”

Carlos:...

Tô Thanh Gia dẫn cậu tới cô nhi viện, ngày hôm qua cô đã đem một ít đồ nhờ nữ tu sĩ Rosa đặt ở trong phòng bếp.

Đồ cô làm cũng không cầu kì lắm, Tô Thanh Gia lấy đồ trong tủ lạnh ra ngoài, sau lại chế biến một chút, mì sợi nóng hầm hấp cùng trứng gà đỏ vàng liền ra lò.

Từ lúc Tô Thanh Gia bắt đầu nấu mì, toàn bộ đầu óc của Carlos liền ngưng hoạt động. Cậu ngơ ngác ngồi một chỗ, không nói gì hết, đôi mắt tựa như đá quý nhìn chăm chăm Tô Thanh Gia.

“Này Carlos, anh phát ngốc gì đó, tranh thủ ăn nhanh lúc còn nóng đi.”

Tô Thanh Gia dùng nĩa gỡ đầu cậu: “Canh gà nắm hương đây.”

Rốt cuộc Carlos cũng thoát khỏi trạng thái mơ màng, liếc đôi môi khô khốc hỏi: “Đây là cái gì?”

Mùi thơm của canh gà bay lên câu dẫn vị giác của thực khách, trên bát mì rải lớp hành màu xanh biếc. Là một cậu bé lớn lên ở Tây Ban Nha - Carlos nhìn bát mì sợi kì quái, không biết làm sao.

“Đây là mì trường thọ, khi anh ăn.....”

Tô Thanh Gia cúi đầu tìm đầu sợi mì: “Bắt đầu ăn từ đầu sợi mì, nhất định không được cắn đứt, phải ăn hết một hơi luôn, như vậy có ý nghĩa là sinh mệnh của anh cũng kéo dài giống như sợi mì đó.”

“Đây là tập tục tổ chức sinh nhật ở quốc gia của em sao?” Carlos cảm nĩa hỏi.

Tô Thanh Gia nhìn cậu cười ngọt ngào, mi mắt cong cong: “Đúng vậy Carlos, đây là món quà thứ hai em dành cho anh, chúc anh khỏe mạnh, một đời bình an.”

Carlos cúi đầu, yên lặng ăn mì sợi. Lần đầu tiên ăn loại mì sợi kỳ quái nhưng vô cùng ngon này, cậu rất cẩn thận để không làm đứt đoạn nó.

Mãi cho đến khi uống xong canh, Carlos cũng không dám ngắt đầu, hốc mắt cậu hồng hồng, không muốn cho Bella thấy.

Mì sợi không làm quá nhiều, Tô Thanh Gia đem trứng gà đỏ để trước mặt Carlos: “Carlos, đây là món quà thứ ba em dành cho anh, nó có ý nghĩa là lột xác hồi sinh. Chàng trai, anh sẽ thành công.”

Bàn tay trắng bóc của Tô Thanh Gia cầm trứng gà đỏ, Carlos gật đầu, cầm từ trong tay cô.

Tách lớp vỏ màu đỏ ra, Carlos cắn một miếng trứng, đầy mắt cậu có chút ánh nước. Mỗi ngày La Masia đều sẽ cho cầu thủ ăn cơm và trứng gà để bổ sung năng lượng, nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy trứng gà ăn ngon như vậy.

Hơn hai giờ chiều, hai người xuất phát tới đại lộ La Rambla. Đối với con đường tràn ngập những hồi ức tốt đẹp này, Carlos luôn yêu thích vô cùng.

Mặt trời nóng rực cũng không ảnh hưởng gì tới sự nhiệt tình của các nghệ sĩ đường phố. Cây ngô đồng cao lớn xòe rộng, hoa quả rực rỡ muôn màu được chủ tiệm bày ra các sạp bán.

Tô Thanh Gia tốn 1.5 đồng Euro mua một hộp lớn chứa salad bơ hoa quả mới lạ, hai người ăn no, dâu tây ngọt ngào cùng nước sốt anh đào còn đọng vị ở trong miệng chưa tan đi.

Tới nơi thần kỳ gần quảng trường Catalonia, suối phun Khanna Leites, theo truyền thuyết, bất luận ai, chỉ cần uống nước của suối phun, một ngày nào đó sẽ trở lại Barcelona.

Lúc này đây, bọn họ ở trên đường cái tàn bộ lang thang không mục đích, chào hỏi nghệ sĩ đầu đường, nghe những tiếng ca truyền đến từ rạp hát, thưởng thức kiến trúc nghệ thuật. Nhiều người màu da bất đồng ở chỗ này tụ tập, sinh hoạt tình thú vô cùng nhuần nhuyễn.

Không lâu sau, mặt trời đã xuống núi.

Nhà thơ Tây Ban Nha - Garcia Lorca đã từng nói “Las Ramblas là con đường duy nhất trên thế giới tôi muốn không có điểm kết thúc.”

Carlos tuy rằng chưa biết câu danh ngôn này, nhưng ý nghĩ hiện tại của cậu cùng vị thi hào lãng mạn họ giống nhau, không hề hi vọng đi đến điểm cuối của con đường. Nhìn bóng đêm phủ kín bầu trời, cậu có chút mất mát.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Khi còn nhỏ cậu từng nghe qua truyện cổ tích cô bé Lọ Lem, vừa đến 12 giờ đêm, tất cả lễ phục xinh đẹp của cô bé Lọ Lem sẽ trở lại như ban đầu.

Cậu hiện tại tựa như Cinderella, ngày tháng tốt đẹp không đợi được tiếng chuông đêm khuya.

Trời chậm rãi tối dần.

Chiếc thuyền buồm có tên "Rania" [*] đã thấp sáng đèn. Tô Thanh Gia theo Carlos đi đến bên bến tàu.

[*]: cái tên “Rania”, là chiếc thuyền buồm mà năm đó Columbus dùng để đi Châu Mỹ, hiện có bản phục chế bỏ neo ở cảng.

“Anh nhắm mắt lại đi, em muốn tặng anh món quà thứ tư.”

Carlos thành thật nhắm chặt mắt, nhóc Tóc Vàng nghe lời quá mức, dùng sức nhắm đến nỗi khóe mắt đều nhắm lại.

Tô Thanh Gia cười nói: “Không cần khăn trương như vậy, anh nhắm nhẹ là được, nhưng mà không được nhìn lên đó.” Duỗi tay quơ quơ ở trước mặt Carlos, tốt, không phản ứng, cậu nhắm thật chặt.

Một chuỗi âm thanh sột soạt qua đi, Carlos nghe được tiếng bật lửa, cậu có chút khăn trương, lại có chút kích động, đôi tai ngo ngoe không ngừng. Hoi lạnh gió biển thổi vào phất qua gò má cậu, mơ hồ có hương vị mằn mặn.

Chờ đợi một lúc rồi cuộc cũng kết thúc, Carlos nghe thấy Bella nói với cậu: “Duỗi tay ra nào”. Có thứ gì được đặt ở trên tay cậu: “Đừng nhúc nhích, hiện tại anh có thể mở mắt ra.”

Ánh nền lung linh nhảy nhót trong tay cậu, khung phòng hộ khiến cho nó có thể chống đỡ sự xâm nhập của gió biển. Đó là một chiếc hoa đăng xinh đẹp được làm tinh xảo do Tô Thanh Gia chọn từ những món đồ trân quý của mình. Nghệ nhân thủ công đem giấy xếp thành hình hoa sen, chín cánh vây quanh nhau, lại tiến hành nhuộm màu cùng gia công chiều sâu, đảm bảo nó có thể nổi trên mặt nước và trôi ra rất xa.

Carlos cảm thấy đôi tay cầm hoa đăng của cậu đều ướt đầm, ánh nền ấm áp làm khuôn mặt Tô Thanh Gia xinh đẹp, lông mi dài như cánh bướm, trông mắt màu hổ phách chứa đầy vui sướng, mũi cô nhỏ bé tinh xảo, đôi môi tựa như cánh hoa mai.

Bộ váy đỏ và mái tóc rối tung, cô đẹp tựa như loài hải yêu trong truyền thuyết vậy.

“Bạn học Carlos, hiện tại đưa anh món quà thứ tư, hoa đăng Trung Quốc, chúc anh tiền đồ tựa gấm, thuận buồm xuôi gió.” Tô Thanh Gia kéo cậu ngồi xôm xuống: “Tuy rằng nơi này là biển, nhưng cũng không có vấn đề gì, mau thả hoa đăng đi.”

“Anh không thả mà mang về được không?” Carlos hỏi: “Anh hơi luyến tiếc, có thể không?”

Tô Thanh Gia nhìn ra cậu rất thích món quà này, nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Là quà tặng cho anh, hiện tại ở trên tay anh, xử lý như thế nào đều do anh quyết định, em không có ý kiến.”

Nhìn hoa đăng, lại nhìn gương mặt tinh tế tron bóng dưới ánh đèn của Tô Thanh Gia, Carlos nói: “Thôi, vẫn nên thả đi.” Tô Thanh Gia cười gật đầu, nhìn đôi tay của Carlos nhúng vào trong nước, sau đó chậm rãi buông hoa đăng ra.

Tô Thanh Gia thấy cậu vẫn chưa có lấy lại tinh thần, đặt xuống má cậu một nụ hôn nhẹ.

Carlos quay trở lại, gương mặt bên trái nóng lên, mây mẩn bóng đêm mờ lung, không thấy rõ cậu đỏ mặt. Cậu kích động đến nỗi muốn nhảy vào trong biển nước mát lạnh phía trước một chút, chà xát góc áo hỏi: "Em, em hôn anh làm gì?"

Tô Thanh Gia cảm thấy mình như son tạc cường hôn thiếu nữ con nhà hoàng nên có chút lúng túng: “À... vừa này là món quà sinh nhật thứ năm của em, chúc tình cảm của chúng ta thiên trường địa cửu. Thế nào? Anh thích sao?” Có trời mới biết rằng thật ra món quà thứ năm là cái bảo vệ đầu gối, hiện tại nằm trong túi cô.

Carlos đương nhiên thích, cậu gật đầu mạnh, lần này tuyệt đối không thể nói sai, cân nhắc một chút, cậu thốt lên:

“Thích! Rất thích! Bella, đây là món quà sinh nhật mà anh thích nhất hôm nay.” Cậu khẽ mỉm cười, má lúm đồng tiền như đựng đầy mật ong: “Chúng ta là bạn bè tốt nhất!”

Tô Thanh Gia thấy Carlos không có phản ứng khác thường, tâm tình liền thoải mái, nhìn đèn hoa sen còn chưa có trôi xa, nói: “Carlos, em phải đi, ba em ở bên kia quảng trường chờ em, cuối cùng, chúc anh hôm nay sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn em, Bella, cảm ơn em”

Carlos nói năng có chút lộn xộn.

“Bella, đây là sinh nhật vui vẻ nhất của anh, những món quà sinh nhật tốt nhất anh đều đã nhận được. Hẹn gặp lại. Em mau đi đi, đợi lát nữa chú sẽ lo lắng.”

Chờ thân hình Tô Thanh Gia biến mất trong bóng đêm, Carlos nhanh chóng chạy về phía bến tàu, nếu có huấn luyện viên ở đây bấm giờ, tin chắc đây sẽ

là thành tích cao nhất của Carlos.

Hoa đăng hình hoa sen còn chưa trôi ra xa, trên chỗ nước cạn ở bến tàu, Carlos nhảy vào trong nước, từng chút từng chút đến gần hoa đăng.

Nước biển từ mắt cá chân cậu chậm rãi lên tới cẳng chân, sau đó là tới đùi, ở chỗ nước biển bao phủ đến rốn của cậu, cậu rốt đã bắt được hoa đăng đang rực sáng.

Thừa dịp nhân viên trực ban còn chưa phát hiện ra cậu, cậu chạy nhanh trở lại trên bờ, độ ẩm của nước biển không thấp, nhưng cả người ướt nhẹp giữa đêm vẫn là có chút lạnh.

Những người trẻ tuổi tay cầm ly rượu chè chén hàn huyên với nhau, các quán bar ca múa không ngừng, tiếng Saxophone mỗi một chỗ khác, Carlos nghe cây ngô đồng truyền đến tiếng ve, thổi tắt hoa đăng.

Lễ vật đẹp như vậy, cậu muốn giữ gìn thật tốt.

Chờ đến khi trở lại La Masia đã là 9 giờ, ký túc xá của cậu đều là thành viên đội U12. Nghi hè ký túc xá không có người, hàng hiên tối đen, Carlos sờ soạng lên lầu, đẩy cửa ký túc xá ra, vào lúc đi bật đèn, cậu cảm giác được trong phòng còn có những người khác. Cậu theo thói quen mà ngừng hô hấp, đôi tay nắm chặt.

“Chúc sinh nhật vui vẻ, chúc sinh nhật vui vẻ.....” Ánh nến lập lòe, huấn luyện viên Bernar Jess đẩy bánh sinh nhật, đi theo phía sau là một đám thiếu niên trên dưới U16. “Sinh nhật mười một tuổi vui vẻ, Carlos.”

Oleguer tiến lên đem hộp cầm trên tay cho Carlos: “Nhóc Tóc Vàng, sinh nhật vui vẻ, đây là do cô bạn gái nhỏ của nhóc nhờ anh đưa cho nhóc. Cầm lấy.”

Dứt lời lại cầm kẹo que ra bày sắc cầu vòng lên.

“Đây là anh tặng cho nhóc, nhớ phải ăn hết.” Oleguer hua hua nắm tay, nói tiếp: “Không được lãng phí, bằng không anh liền đánh nhóc.”

Bánh kem cũng là Tô Thanh Gia nhờ Bernar Jess mang đến, cô còn nhờ mỗi thiếu niên đang huấn luyện ở La Masia vì cậu bé cô độc này hát một bài chúc mừng sinh nhật.

Ăn xong bánh kem, các thiếu niên lục tục rời đi.

Carlos mở hộp ra, bên trong là một đôi giày đá bóng cùng một tấm card.

Mặt trên viết:

“Món quà thứ sáu, giày chơi bóng, mong anh vì nó mà hết lần này đến lần khác sút bóng vào lưới, chúc kỹ thuật chơi bóng của anh càng ngày càng tốt.

Món quà thứ bảy, bánh sinh nhật, kèm theo sự chúc phúc của mọi người, chúc anh vĩnh viễn vui vẻ.

Bảy món quà sinh nhật, đền bù chỗ trống trong sinh mệnh ngắn ngủi của anh.

Ký tên: Bella.”

Tiến vào mộng đẹp, Carlos nghĩ, cậu không phải là cô bé Lọ Lem đáng thương, cậu còn có Bella. Cậu không cần lo lắng gì vì Bella sẽ luôn mang hạnh phúc tới cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Những ngày hè oi bức khô nóng qua đi, Tây Ban Nha nghênh đón mùa đông ôn hòa nhiều mưa. Nhờ vào vị trí địa lý được trời ưu ái, toàn bộ bán đảo Iberian được hưởng thụ khí hậu thoải mái mà Địa Trung Hải mang đến.

Trên thế giới này rất ít nơi có kiểu khí hậu ôn hòa, lấy đặc trưng của mình để ưu ái vùng đất yêu thích.

Carlos đã tích đủ 320 đồng Euro trước ngày mừng 3 tháng 2. Quảng thời gian ở lò đào tạo trẻ, cậu cao hơn nhiều, gen trội phát huy ưu thế cùng với việc luyện tập chăm chỉ, Carlos được phê chuẩn gia nhập đội tuyển U13, tiền lương của cậu cũng bắt đầu tăng dần.

Thật may mắn là trong nửa năm nay, chiếc lắc tay ngọc trai kia vẫn luôn nằm ở tủ kính, chẳng qua được chuyển từ vị trí trung tâm nổi bật qua một góc, dây bạc của nó cũng không được lấp lánh dưới ánh đèn như trước. Nằm giữa những thứ châu báu nổi bật khác ngọc trai trong suốt trở nên có chút ảm đạm.

Nhưng trong lòng Carlos, chiếc lắc tay này vẫn là lễ vật thích hợp nhất tặng cho Bella.

Cậu lấy tiền tích góp ra từ trong chiếc hộp đựng giày đá bóng mà lần trước Tô Thanh Gia tặng cậu, đếm đi đếm lại nhiều lần, xác định không sai mới cầm sắp tiền thật dày tới cửa hàng.

Người bán trang sức là một cô gái ăn mặc và trang điểm sắc sảo, diêm dúa. Mặc dù đang mùa đông nhưng cô ấy cũng không mặc áo khoác dày ấm mà thay vào đó là chiếc váy vải đơn bạc quần lấy thân hình nóng bỏng.

Cô nàng nở nụ cười đầy mị lực, quyến rũ với những người đàn ông đi qua.

Carlos tiến về phía quầy lắc tay, lên tiếng hỏi: “Chào chị, em có thể mua chiếc lắc tay này không?” Cậu chỉ vào một góc nhỏ trong quầy: “Chính là chiếc này.”

Khách hàng là thượng đế, nhiều tí phú còn giả dạng thành người thường hoặc ăn mày nên không thể vì khách ăn mặc khác biệt gián dị mà lạnh nhạt, coi thường khách hàng.

Nghề phục vụ ở Tây Ban Nha nhận được sự khen ngợi cũng không phải không có đạo lý.

“Được, xin chờ một lát.” Cô gái đang nói chuyện khoảng hơn hai mươi tuổi, trang điểm tinh xảo, mùi nước hoa làm Carlos hơi khó chịu.

Mấy ngón tay sơn đỏ bày ra trước mắt cậu chiếc lắc tay mà Carlos yêu cầu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn nó ở khoảng cách gần như vậy.

Thật đẹp, cậu nghĩ Bella nhất định sẽ thích nó.

“Chiếc lắc tay này là mẫu thiết kế mới nhất, dây lắc bằng bạc, viên ngọc trai này đến từ biển, mượt và sáng bóng, em nhìn xem...” Cô gái giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ, cậu nhóc tóc vàng này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cô ta rất tán thưởng sự tuần tú của cậu.

“Em muốn mua nó, chị có thể gói lại cho em được không? Em muốn chọn nó quà sinh nhật cho một người đặc biệt.” Carlos chăm chú nghe hết lời giới thiệu, cậu muốn hiểu rõ phần lễ vật này hơn, để có thể miêu tả thật kĩ với Bella.

Lần này, cô gái không chỉ tán thưởng vẻ điển trai mà còn thêm yêu thích sự thẳng thắn của cậu: “Được thôi nhóc, bọn chị sẽ gói thật đẹp cho em, hơn nữa còn kèm theo một tấm card, em xem được không?”

“Được.”

Cô gái đưa cho cậu một tấm thiệp giấy, mặt trên in những bông hoa hồng ảm áp, mùi hương tỏa ra nhàn nhạt, cậu tiếp nhận, hỏi: “Tôi có thể mang về rồi viết không?” Đây là thiệp cậu viết cho Bella, cậu không muốn ai khác nhìn thấy trước cô ấy.

“Được nha. Vậy em chờ một lát.” Cô gái đem lắc tay bỏ vào một chiếc hộp trắng, dùng giấy bọc lại thật đẹp, toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh. “Tổng cộng 320 Euro, em muốn quét thẻ hay trả tiền mặt?”

“Tiền mặt.” Carlos đưa 320 Euro tiền giấy, cô bán hàng có chút lúng túng nhưng lập tức thu hồi biểu tình, kiểm tra lại số tiền.

Chờ cô gái kiểm tra xong, Carlos ôm món quà trong lòng, cảm thấy thật ngọt ngào. Cậu muốn tự tay đeo nó lên cho Bella.

Giữa tháng chín, Tô Thanh Gia vinh dự trở thành học sinh lớp 2 học tại nơi đất khách quê người, học cùng lớp với Lưu Mộng Nhã.

Thời gian dành cho giáo dục cấp tiểu học ở Tây Ban Nha gồm 6 năm, điểm này so với trong nước (Trong nước được nhắc đến ở đây là Trung Quốc) cũng không có gì khác. Cứ hai năm sẽ được tính là một giai đoạn, như vậy có tất cả ba giai đoạn. Trong 6 năm này, học sinh phải học tiếng Tây Ban Nha, toán học, các môn tổng hợp, thể dục, nghệ thuật điêu khắc cùng với ngôn ngữ thứ hai. Thông thường, tất cả mọi người đều lựa chọn môn tiếng Anh.

Mỗi kì cuối cùng trong một năm, nếu thành tích không đạt tiêu chuẩn, thì sẽ phải học thêm một năm. “Miễn học phí giáo dục cơ sở” là quy định nghiêm khắc trong luật giáo dục của Tây Ban Nha. Ở đất nước Tây Ban Nha nhiệt tình phóng khoáng này, giáo dục vô cùng quan trọng.

Tô Thanh Gia cảm thấy hết sức bất đắc dĩ vì mỗi ngày đều phải về cùng “thiên nga trắng”, việc này làm cô bế tắc vô cùng.

Bởi vì Tây Ban Nha quy định trẻ em dưới 13 tuổi không được phép đi một mình tới trường, nhất định phải đi cùng người lớn, mà công việc ở lãnh sự quán rất bận nên các nhà điều thống nhất sắp xếp xe tới đón mấy đứa trẻ tan học.

À, đúng rồi, "thiên nga trắng" tên Diêu An Kỳ, học lớp 5, nghe nói là đứa trẻ được tổng điểm trên 9 (thang điểm bài kiểm tra ở Tây Ban Nha là 10), nhưng lớp 1, 2 sẽ không phải thi nên Tô Thanh Gia thường bày ra vẻ mặt: "Mọi người còn phải thi à, thật vất vả mà" để trêu chọc "thiên nga trắng".

So với trong nước thì cấp tiểu học ở Tây Ban Nha cũng có chút khác biệt, một năm học sẽ có ba học kỳ, học kỳ một từ giữa tháng 9 đến khoảng ngày 20 tháng 12, rồi nghỉ đông hai mươi ngày, học kỳ hai từ ngày 8 tháng 1 đến tháng 3, tiếp đó nghỉ lễ Phục sinh một tuần, từ lúc đi học lại đến khoảng ngày 20 tháng 6 thì kết thúc học kì 3, cũng là kết thúc năm học.

Những ngày hè oi bức khô nóng qua đi, Tây Ban Nha nghênh đón mùa đông ôn hòa nhiều mưa. Nhờ vào vị trí địa lý được trời ưu ái, toàn bộ bán đảo Iberian được hưởng thụ khí hậu thoải mái mà Địa Trung Hải mang đến.

Trên thế giới này rất ít nơi có kiểu khí hậu ôn hòa, lấy đặc trưng của mình để ưu ái vùng đất yêu thích.

Carlos đã tích đủ 320 đồng Euro trước ngày mừng 3 tháng 2. Quảng thời gian ở lò đào tạo trẻ, cậu cao hơn nhiều, gien trội phát huy ưu thế cùng với việc luyện tập chăm chỉ, Carlos được phê chuẩn gia nhập đội tuyển U13, tiền lương của cậu cũng bắt đầu tăng dần.

Thật may mắn là trong nửa năm nay, chiếc lắc tay ngọc trai kia vẫn luôn nằm ở tủ kính, chẳng qua được chuyển từ vị trí trung tâm nổi bật qua một góc, dây bạc của nó cũng không được lấp lánh dưới ánh đèn như trước. Nằm giữa những thứ châu báu nổi bật khác ngọc trai trong suốt trở nên có chút ảm đạm.

Nhưng trong lòng Carlos, chiếc lắc tay này vẫn là lễ vật thích hợp nhất tặng cho Bella.

Cậu lấy tiền tích góp ra từ trong chiếc hộp đựng giày đá bóng mà lần trước Tô Thanh Gia tặng cậu, đếm đi đếm lại nhiều lần, xác định không sai mới cảm sấp tiền thật dày tới cửa hàng.

Người bán trang sức là một cô gái ăn mặc và trang điểm sắc sỡ, diêm dúa. Mặc dù đang mùa đông nhưng cô ấy cũng không mặc áo khoác dày ấm mà thay vào đó là chiếc váy vải đơn bạc quần lacy thân hình nóng bỏng.

Cô nàng nở nụ cười đầy mị lực, quyến rũ với những người đàn ông đi qua.

Carlos tiến về phía quầy lắc tay, lên tiếng hỏi: "Chào chị, em có thể mua chiếc lắc tay này không?" Cậu chỉ vào một góc nhỏ trong quầy: "Chính là chiếc này."

Khách hàng là thượng đế, nhiều ti phú còn giả dạng thành người thường hoặc ăn mày nên không thể vì khách ăn mặc khác biệt gián dị mà lạnh nhạt, coi thường khách hàng.

Nghề phục vụ ở Tây Ban Nha nhận được sự khen ngợi cũng không phải không có đạo lý.

"Được, xin chờ một lát." Cô gái đang nói chuyện khoảng hơn hai mươi tuổi, trang điểm tinh xảo, mùi nước hoa làm Carlos hơi khó chịu.

Mấy ngón tay sơn đỏ bày ra trước mắt cậu chiếc lắc tay mà Carlos yêu cầu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn nó ở khoảng cách gần như vậy.

Thật đẹp, cậu nghĩ Bella nhất định sẽ thích nó.

"Chiếc lắc tay này là mẫu thiết kế mới nhất, dây lắc bằng bạc, viên ngọc trai này đến từ biển, mượt và sáng bóng, em nhìn xem..." Cô gái giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ, cậu nhóc tóc vàng này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cô ta rất tán thưởng sự tuấn tú của cậu.

"Em muốn mua nó, chị có thể gói lại cho em được không? Em muốn chọn nó quà sinh nhật cho một người đặc biệt." Carlos chăm chú nghe hết lời giới thiệu, cậu muốn hiểu rõ phần lễ vật này hơn, để có thể miêu tả thật kĩ với Bella.

Lần này, cô gái không chỉ tán thưởng vẻ điển trai mà còn thêm yêu thích sự thẳng thắn của cậu: "Được thôi nhóc, bọn chị sẽ gói thật đẹp cho em, hơn nữa còn kèm theo một tấm card, em xem được không?"

"Được."

Cô gái đưa cho cậu một tấm thiệp giấy, mặt trên in những bông hoa hồng ấm áp, mùi hương tỏa ra nhàn nhạt, cậu tiếp nhận, hỏi: "Tôi có thể mang về rồi viết không?" Đây là thiệp cậu viết cho Bella, cậu không muốn ai khác nhìn thấy trước cô ấy.

"Được nha. Vậy em chờ một lát." Cô gái đem lắc tay bỏ vào một chiếc hộp trắng, dùng giấy bọc lại thật đẹp, toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh. "Tổng cộng 320 Euro, em muốn quét thẻ hay trả tiền mặt?"

"Tiền mặt." Carlos đưa 320 Euro tiền giấy, cô bán hàng có chút lúng túng nhưng lập tức thu hồi biểu tình, kiểm tra lại số tiền.

Chờ cô gái kiểm tra xong, Carlos ôm món quà trong lòng, cảm thấy thật ngọt ngào. Cậu muốn tự tay đeo nó lên cho Bella.

Giữa tháng chín, Tô Thanh Gia vinh dự trở thành học sinh lớp 2 học tại nơi đất khách quê người, học cùng lớp với Luru Mộng Nhã.

Thời gian dành cho giáo dục cấp tiểu học ở Tây Ban Nha gồm 6 năm, điểm này so với trong nước (Trong nước được nhắc đến ở đây là Trung Quốc) cũng không có gì khác. Cứ hai năm sẽ được tính là một giai đoạn, như vậy có tất cả ba giai đoạn. Trong 6 năm này, học sinh phải học tiếng Tây Ban Nha, toán học, các môn tổng hợp, thể dục, nghệ thuật điêu khắc cùng với ngôn ngữ thứ hai. Thông thường, tất cả mọi người đều lựa chọn môn tiếng Anh.

Mỗi kì cuối cùng trong một năm, nếu thành tích không đạt tiêu chuẩn, thì sẽ phải học thêm một năm “Miễn học phí giáo dục cơ sở” là quy định nghiêm khắc trong luật giáo dục của Tây Ban Nha. Ở đất nước Tây Ban Nha nhiệt tình phóng khoáng này, giáo dục vô cùng quan trọng.

Tô Thanh Gia cảm thấy hết sức bất đắc dĩ vì mỗi ngày đều phải về cùng “thiên nga trắng”, việc này làm cô bẽ tắc vô cùng.

Bởi vì Tây Ban Nha quy định trẻ em dưới 13 tuổi không được phép đi một mình tới trường, nhất định phải đi cùng người lớn, mà công việc ở lãnh sự quán rất bận nên các nhà điều thông nhất sắp xếp xe tới đón mấy đứa trẻ tan học.

À, đúng rồi, "thiên nga trắng" tên Diêu An Kỳ, học lớp 5, nghe nói là đứa trẻ được tổng điểm trên 9 (thang điểm bài kiểm tra ở Tây Ban Nha là 10), nhưng lớp 1, 2 sẽ không phải thi nên Tô Thanh Gia thường bày ra vẻ mặt: “Mọi người còn phải thi à, thật vất vả mà” để trêu chọc “thiên nga trắng”.

So với trong nước thì cấp tiểu học ở Tây Ban Nha cũng có chút khác biệt, một năm học sẽ có ba học kỳ, học kỳ một từ giữa tháng 9 đến khoảng ngày 20 tháng 12, rồi nghỉ đông hai mươi ngày, học kỳ hai từ ngày 8 tháng 1 đến tháng 3, tiếp đó nghỉ lễ lễ Phục sinh một tuần, từ lúc đi học lại đến khoảng ngày 20 tháng 6 thì kết thúc học kì 3, cũng là kết thúc năm học.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Mưa vẫn không ngừng trút xuống. Minh Linh bung khay bánh kem ra, bơ vàng ngậy trải quanh hòa trộn với bánh kem tạo ra một món bánh tuyệt vời khiến người ta say mê thưởng thức.

“Bảo bối, Carlos đâu? Sao mới một hồi mà đã không thấy tăm hơi rồi, còn chưa ăn bánh kem mà.” Minh Linh quan sát màn mưa bên ngoài: “Sao con không giữ cậu nhóc ở lại, mưa lớn như vậy sao có thể về được.”

Tô Thanh Gia hồi phục tinh thần từ trong suy nghĩ. Cô nắm chắc cái hộp trong tay: “Carlos đi rồi ạ, buổi tối anh ấy còn có việc nữa.” Thấy Minh Linh còn muốn nói gì nữa, Tô Thanh Gia chạy nhanh đến đẩy nhẹ bà: “Ồi chào, mẹ à, đại mỹ nhân à, mẹ mau vào đi, ở đây không có việc gì đâu ạ. Bánh kem này con ăn thay phần của anh ấy, đều giống nhau cả thôi mà.”

Minh Linh đành phải vào trong.

Đến 9 giờ, khách mời đều ra về cả. Giúp đỡ mọi người dọn phòng khách xong, Tô Thanh Gia trở lại phòng.

Cô vẫn chưa mở món quà nào khác ra, sợi dây bạc trên cổ tay hơi nóng lên.

Đối với cô mà nói, đây là chiếc lắc tay đơn giản, lấy chiếc lắc bản sao chép ra đeo trên tay con gái một vị quan ngoại giao sẽ bị người khác cười nhạo, thậm chí còn bị nói là không tôn trọng nhà thiết kế.

Nhưng với Carlos mà nói, đây là món quà đắt giá chưa đựng tâm ý của cậu. Cậu bất chấp mưa to chạy đến, thật cẩn thận mà ôm nó trong ngực, không để dính một hạt mưa nào.

Có thể vì để tích góp đủ tiền, Carlos phải từ bỏ việc mua tờ tạp chí bóng đá mà cậu thích, từ bỏ bộ quần áo thể thao đã ước có từ lâu, từ bỏ rất nhiều thứ, để đem chiếc lắc trên bảo này đến đây, tất cả chỉ vì một cái mỉm cười của cô.

Carlos không hiểu gì về thiết kế, chỉ biết chiếc lắc tay nhìn rất đẹp.

Cô có rất nhiều lắc tay, cái nào cũng có vẻ đẹp và sự quý báu riêng. Gia cảnh tốt khiến cô được hưởng thụ một cuộc sống được xem là xa xỉ trong mắt người khác. Một cuộc sống đứa trẻ nào cũng ao ước có được.

Lần này, bà ngoại Sonia tặng cô một chiếc vòng cổ trân châu, có viên kim cương nhỏ tô điểm thêm. Chiếc lắc mà Carlos tặng chưa bằng một con số lẻ giá trị của nó.

Nhưng cô vẫn thấy chiếc lắc của Carlos thật quý giá.

Cô đột nhiên nhớ tới một câu nói: Đối với thế giới mà nói, bạn chỉ là một hạt cát vô danh, nhưng đối với một người nào đó, bạn chính là cả thế giới.

Hốc mắt Tô Thanh Gia hơi ướt, nước mắt tràn mi, lăn xuống khóe miệng.

Cậu thiếu niên này đã moi hết tim mình ra cho cô xem. Khoảng trống lạnh giá cô đơn trong anh cuối cùng cũng tan chảy, nở ra một đóa hoa.

Ở Barcelona, thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Chỉ thoáng một cái, gió mùa hạ đã thổi tới, bức tượng đồng Columbus đối diện với tượng thánh nhà thờ lớn vẫn hiên ngang đứng đó, chung cư Bartlow tiếp tục ghi lại câu chuyện Đồ Long xưa.

Tô Thanh Gia ngồi đánh dương cầm mà có chút mê mang.

Sau khi sống lại mọi thứ hết thấy đều bình thường, có hai việc ngoài ý muốn là quen cậu nhóc tóc vàng và cây dương cầm trước mặt này.

Đời trước, dương cầm chỉ là một sở trường đặc biệt của cô, giống nhiều đứa trẻ khác, khi ra ngoài sẽ đều biết chơi một vài nhạc cụ? Đối với piano cô rất lợi lông, không xem đây là việc lớn, thi thoảng nhân hạ thi lời ra đàn giải trí. Cô vẫn thích cuộc sống tự do tự tại hơn, bằng không sẽ không làm một cây bút tự do.

Nhưng đời này, dưới sự chỉ dạy và dẫn đường của Minh Linh, đột nhiên cô có chút phân vân. Cô thích dương cầm sao? Sau này muốn phát triển trên lĩnh vực này sao? Cô phải đi theo con đường nào?

Cô không phải một đứa con nít chân chính. Nhìn Carlos vì giấc mơ bóng đá mà nỗ lực phấn đấu, cô muốn mình cũng phải nghiêm túc suy xét những việc này.

Có kinh nghiệm đời trước phong phú, ở một số phương diện nào đó cô có thể bớt phải đi đường vòng, nhưng việc này không có nghĩa là cô sẽ biết vạch ra con đường nào cho bản thân.

Cuộc đời có quá nhiều điều bất ngờ, tựa như Forrest [*] đã từng nói: bạn vĩnh viễn không biết viên chocolate tiếp theo sẽ có vị gì.

[*] Forrest: là nhân vật chính trong bộ phim ăn khách Forrest Gump của điện ảnh Hoa Kỳ kể về cuộc đời Forrest Gump. Forrest là một đứa trẻ không có cha nhưng không phải vì thế mà cậu buồn vì Forrest luôn có tình yêu thương của người mẹ. Cậu bị thiếu năng trí tuệ và lưng không thẳng, phải giữ chân bởi một khung sắt, mẹ đưa cậu vào học một trường học bình thường và ở đây Forrest thường bị mọi người chọc phá.

Tô Thanh Gia bực bội mà gõ lên dương cầm, chu cái miệng nhỏ, nằm gục xuống phím đàn.

“Bảo bối, làm sao vậy? Rất mệt sao?”

Minh Linh vội chạy tới vuốt vuốt tóc con gái. “Có chỗ nào không thoải mái ư? Mau nói cho mẹ biết đi.”

Tô Thanh Gia cắn môi dưới ngẩng đầu, trong ánh mắt ngập nước chứa đựng sự hoang mang: “Mẹ, lúc trước vì sao mẹ lại học dương cầm?” Cô muốn tìm kiếm đáp án từ người mẹ của mình.

Minh Linh không nghĩ tới cô sẽ hỏi điều này, bà suy tư một chút, nói:

“Lần đầu tiên mẹ học dương cầm là bởi vì cô giáo dạy lễ nghi yêu cầu, bằng không sẽ bị đánh vào lòng bàn tay.”

Minh Linh lâm vào hồi ức, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ đầu con gái: “Khi đó ông ngoại con mời một chuyên gia lễ nghi rất hung dữ, đến bây giờ mẹ vẫn còn nhớ rõ bà ấy đánh đau thế nào. Học dương cầm là môn bắt buộc, lúc ấy mẹ với hai bác của con cùng nhau học, bởi vì nhỏ nhất, cho nên mẹ là người đàn kém nhất.”

“Vậy về sau vì sao mẹ lại thích dương cầm?” Trong trí nhớ của Tô Thanh Gia, Minh Linh rất thích mua đĩa nhạc cổ điển. Chỉ cần có bà ở nhà thì tiếng đàn du dương sẽ không ngừng lại, luôn luôn có những âm thanh vang lên khắp không gian, len lỏi vào lỗ tai mọi người.

Minh Linh cúi đầu mỉm cười. Bà cười rất đẹp. Nhiều năm trôi qua mang theo nét đẹp của thuở thanh xuân nhưng khoảnh khắc Minh Linh cười rộ lên rất giống ảnh chụp “đàn nhạc chi [*] hoa” trước kia: “Sau này khi mẹ trưởng thành, có một lần trường học kỷ niệm ngày thành lập trường, mẹ xung phong nhận nhiệm vụ biểu diễn dương cầm. Thời điểm mẹ khom lưng cúi chào trên sân khấu nhận bó hoa đầu tiên trong cuộc đời, mẹ liền cảm thấy đàn dương cầm thật tuyệt, tuy rằng lúc biểu diễn mẹ lo lắng muốn chết, còn đàn sai cả âm nữa.”

[*] Chi ở đây được hiểu theo nghĩa là một thứ cỏ thơm hoặc cành cây.

“Sau này mẹ chậm rãi học, càng học càng thích dương cầm, nhạc cụ đứng đầu trong các loại nhạc cụ này có thể chinh phục được tất cả mọi người, chỉ

cần con dùng trái tim cảm thụ.”

Minh Linh gõ nhẹ lên đàn: “Bella, mẹ không bắt con phải đi theo con đường này, mẹ chỉ muốn cho con học để biết thêm một chút, tương lai tới lúc cần thiết, so với những người khác con sẽ có thêm một sự lựa chọn, thêm một sở trường đặc biệt. Mẹ hy vọng con có thể luôn vui vẻ, như vậy là tốt lắm rồi.”

“Vậy đối với mẹ mà nói, dương cầm là gì?” Tô Thanh Gia hỏi.

Minh Linh nhíu mày, cắn nhẹ khóe miệng, cuối cùng trịnh trọng nói: “Là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh. Bella, đối với mẹ mà nói nó không chỉ là dụng cụ mưu sinh, là tuổi thơ, là tất cả thanh xuân gắn bó với nhau, mà nó còn là hồi ức của mẹ.”

Minh Linh lại lộ ra nụ cười rạng rỡ ấm áp như ánh nắng trời, có chút ngọt ngào “Còn nữa, nếu mẹ không học dương cầm, về sau sẽ không đi theo con đường này, cũng sẽ không vui vẻ theo đoàn hòa nhạc đến Trung Quốc, gặp được bố con, cũng sẽ không có con. Con hiểu không?”

Tô Thanh Gia gật đầu, nghĩ đến gì đó, nghịch ngợm hỏi: “Mẹ, mẹ xác định việc nhận được hoa là bởi vì mẹ đánh dương cầm hay mà không phải do xinh đẹp chứ?”

Minh Linh:.....

Nhìn về mặt quần bách trốn tránh của mẹ, Tô Thanh Gia lướt qua thang âm, kỳ thật học dương cầm cũng thực không tồi, cô cũng mong môn nhạc cụ này sẽ đem đến cho cô nhiều cơ hội quan trọng hoặc là bước đệm trong cuộc đời.

Trải qua sự quấy nhiễu và một loạt bài kiểm tra, Tô Thanh Gia được cho phép lên thẳng lớp 6, cô vui sướng đến phát điên rồi, hoàn toàn không rảnh mà để ý tới thực nữ ưu nhã. Muốn lên lớp chỉ cần làm nhuần nhuyễn các bài toán cơ bản để sau này học toán tổng hợp, điều này đối với một thực sĩ bước ra từ Cambridge không có gì khó khăn.

Đối mặt với bạn học Lưu Mộng Nhã lưu luyến không rời, cô biểu hiện sự đau đớn kịch liệt, cũng bày ra vẻ, kỳ thật mình không nghĩ tới việc bỏ bạn mà đi, muốn cùng bạn mãi ở bên nhau đến khi sông cạn đá mòn, trời đất hòa thành một, nhưng người lớn đã chia rẽ duyên ương, mình thật sự không có biện pháp ngăn cản. Tuy nhiên tiểu bằng hữu à, bạn vẫn có thể thường xuyên tới lớp 6 gặp mình, ha ha ha.

Sau đó, cô lẳng lặng đổi cặp sách mini thành một balo thanh lịch.

Trời ạ, bạn có biết để đeo chiếc balo mini trên lưng thì bà di quái gở cần bao dung khí không?

Carlos đang tiến hành huấn luyện, khả năng khống chế bóng cùng kỹ thuật hoàn mỹ khiến cho cậu trở thành nhân vật thiên tài ở La Masia, khuôn mặt cùng kỹ thuật của cậu đều xuất sắc như nhau.

Cậu nghiêm túc chấp hành yêu cầu mà huấn luyện viên đặt ra, rèn luyện từng hạng mục, mỗi lần kiểm tra sức khỏe, cậu luôn khiêm tốn bước về phía các bác sĩ và huấn luyện viên hỏi số liệu.

Thành tích đo lường 50m liên tục bị cậu làm thay đổi nhiều lần, nhưng cậu vẫn đang không ngừng đột phá.

Tất cả mọi người đều thấy được nỗ lực của cậu.

Carlos không giống mấy đứa trẻ cấp dưới, coi việc huấn luyện là việc vất vả, luôn tìm cơ rồi đi, cũng không giống một số học sinh đội trên, ngoài giờ huấn luyện thì ăn không ngồi rồi tìm cơ đánh nhau.

Mỗi ngày cậu đều nỗ lực học tập, dù là ở trường học hay La Masia, cậu đều làm bài thi một cách xuất sắc nhất.

Cậu tự nhủ, phải cố gắng trở thành một người xứng đôi với Bella, nhưng muốn đạt được mục tiêu này, ngoại trừ bóng đá, cậu không còn lựa chọn nào khác.

Cậu biết, học kỳ sau khai giảng, Bella được học thẳng lớp 6, cùng khối với cậu, chỉ có nỗ lực, cậu mới có thể không bị cô bỏ xa.

Cuối tuần này, cậu phải đá một trận mang tính chất chọn lọc, nếu thành tích không tồi, cậu sẽ được gia nhập U14. Trận cầu này không phải để xem bên nào thắng bên nào bại, mà để quan sát xem các cầu thủ phát huy bao nhiêu khả năng.

Carlos đánh bóng lên thật cao, một cú đánh đầu hoàn mỹ.

Rất mau liền tới thứ Bảy, trên thảm cỏ nhân tạo của La Masia có rất nhiều người vây quanh, huấn luyện viên chia học viên thành hai đội, một đội màu vàng, một đội là màu đỏ.

Carlos mang áo số 3, đá vị trí tiền vệ cánh.

“Carlos cố lên! Carlos cố lên!” Tô Thanh Gia ở ngoài sân hô to, Carlos hy vọng Bella có thể chứng kiến sự vùng dậy của cậu, cậu muốn Bella thấy cậu mạnh mẽ thế nào.

Cậu nhìn ra bên ngoài, gật đầu một cách nặng nề.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu.

Biểu tình trên mặt Carlos trở nên vô cùng nghiêm túc, đôi mắt xám xanh quan sát kỹ nhất cử nhất động trên sân, vì trận thi đấu này mà cậu đã trải qua huấn luyện nửa năm, cậu nhất định sẽ biểu diễn hết sức mình.

Nhưng sau 5 phút thi đấu bắt đầu, Carlos chỉ chạy ở khu trung vệ, dường như trên sân không có sự tồn tại của cậu, dù cậu chẳng nghĩ một khắc nào, nhưng trái bóng - tâm điểm của vận động, từ đầu đến giờ chưa chạm chân cậu.

Không có người chuyền bóng cho cậu.

Mười phút sau, huấn luyện viên yêu cầu tạm dừng trận đấu, tập hợp đội vàng lại, đội đỏ tự điều chỉnh.

“Các em là một đội, vì sao không chuyền bóng cho số 3?” Bernar Jess trực tiếp hỏi thẳng, ông thực sự rất tức giận, vị huấn luyện viên ôn hòa này rất ít phát hỏa như vậy.

Các thành viên U14 cúi đầu, không nói gì.

“Tỷ nữa thi đấu, tôi không hy vọng sẽ như thế này nữa, đội các em có 11 cầu thủ, không phải 10 người!”

Bernar Jess hung hăng ném áo khoác xuống ghế, “Carlos, em tự mình giải quyết đi!”

Carlos nhìn các cầu thủ, nơi này không lúc nào là không tồn tại sự cạnh tranh, cậu biết lý do bọn họ không chuyền bóng cho cậu, không ai hy vọng một cầu thủ thiên tài dẫm lên bản thân mình để đi lên.

Carlos ngẩng đầu, cắn răng không nói một lời.

Trận đấu tiếp tục, Carlos bắt đầu chạy, lần này, cậu chú ý chỗ khuyết của đội đỏ. Cuối cùng, cậu thành công cướp được bóng.

Bằng tốc độ hơn người cùng thân hình và sức lực mạnh mẽ lực, cậu xoay gót tung một cú sút từ xa vào gôn.

Cậu giống như ngọn lửa đang hùng hực cháy, không ai có thể ngăn cản.

Trọng tài thổi còi, công nhận bàn thắng, tỉ số 1:0 nghiêng về phía đội vàng.

Carlos quay đầu nhìn về phía khán đài mỉm cười với một người đặc biệt, sau đó lại dựng ngón giữa về phía đội bạn.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Bóng đá là môn thể thao thịnh hành nhất trên thế giới, đồng thời cũng là môn thể thao được yêu thích nhất. Nó dùng sự hấp dẫn của mình để vượt qua rào cản lịch sử, không ngừng trở nên phong phú, từng bước hoàn thiện bản thân. Loại vận động này không chỉ là cuộc đua về thể lực mà còn là cuộc chiến về trí tuệ, vừa đề cao năng lực của mỗi cá nhân vừa thể hiện năng lực của cả đội.

Carlos một mình chạy qua, cậu mở rộng phạm vi chạy từ giữa sân ra toàn bộ khu vực, không có người chuyền bóng cho cậu, cậu liền tự mình tranh, không có người giúp cậu che chắn, cậu liền anh dũng xông lên, đám người đội Vàng đó, cậu không quan tâm!

Hai đội Vàng - Đỏ giằng co hơn 30 phút thi đấu, cuối cùng cục diện này bị phá vỡ khi Carlos cướp được bóng.

Bầu trời Barcelona xanh biếc không mây, mái tóc vàng của Carlos được nắng chiếu, lóe lên những ánh sáng lóa mắt. Mày kiếm nâng lên, đáy mắt chứa đựng sự khinh thường cùng lạnh lẽo, khuôn mặt tinh xảo treo một nụ cười nhưng tay lại dựng thẳng ngón giữa lên làm tất cả đội viên của đội Vàng không thể nào tán thưởng vị tiểu tướng tóc vàng này.

Carlos mặc đồ đá bóng hiện ngang đứng đó, nhìn bọn họ như muốn tuyên bố: Không có các người thì càng tốt!

Thành viên đội Vàng bị chọc tức xông lên phía trước: “Thu ngón tay mày lại!”

“Tiểu tạp chủng, đừng cho là bọn tao không dám đánh mày!”

“Biến trở về cô nhi viện đi, đừng đến La Masia nữa! U14 bọn tao không chào đón mày!”

“.....”

Carlos không đáp lại bọn họ. Nghe mấy tiếng kêu la ấy, cậu đưa tay ra ngoài, lắc lắc một vòng trước mặt cầu thủ đội Vàng, sau đó xoay ngón giữa lại chỉ xuống mặt đất.

10 cầu thủ đội Vàng hoàn toàn bị chọc giận, bọn họ vung nắm đấm, nổi giận đùng đùng vây quanh Carlos.

Trọng tài không ngừng thổi còi, tiếng còn sấm sét như cắt ngang đường chân trời.

Thẻ vàng của trọng tài bị đập xuống mặt đất, không có ai để ý tới ông cả.

Bernar Jess vọt vào sân, Tô Thanh Gia cũng cùng ông ấy chạy tới, cô rất lo lắng, sợ Carlos sẽ bị thương.

“Mẹ nó mấy đứa đang làm gì vậy! A, cả một đám khó bảo!”

Bernar Jess tức giận gầm lên “Mấy đứa đều cùng một đội, muốn đánh nhau phải không? Thật là có tiền đồ đấy, La Masia là nơi dạy đánh nhau sao?”

“Đây là trận đấu mà mọi người muốn tôi xem hay sao? Chẳng khác gì đồ bỏ đi! Không truyền bóng cho đồng đội, các người bệnh à? Cô lập cậu ấy như vậy có phải mấy đứa rất thoải mái hay không?” Bernar Jess móc thẻ đỏ từ trong túi trọng tài ra.

“Cả cậu nữa Carlos, tôi thừa nhận, một mình cậu đánh vỡ cục diện rất lợi hại, nhưng tôi rất không vừa lòng! Hiện tại, ngay lập tức, vào phòng thay đồ tự kiểm điểm đi!” Trong cơn giận dữ huấn luyện viên đã ném thẻ đỏ ném vào mặt Carlos, dùng lực rất lớn.

“Tôi tuyên bố, trận thi đấu này kết thúc, hai đội hòa. Carlos, tôi bác bỏ đơn xin của cậu, cậu không thích hợp với U14!” Bernar Jess xoay người đi về phía phòng thay quần áo “Tất cả mọi người, ngoại trừ Carlos, ra bên này tập hợp!”

Trên mặt Carlos có dấu vết màu đỏ, cậu cắn chặt hàm, đôi tay nắm thành quyền rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy khớp xương trắng, lúc trước đầu cậu ngẩng lên, giờ hơi cúi xuống, cậu nhận mệnh lệnh, cố gắng áp chế cơn tức giận trong lòng.

Tô Thanh Gia bước lên trước, cô nghe thấy hô hấp nặng nề của cậu.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Carlos thất thố như vậy: “Carlos, anh ổn chứ?”

Carlos nghe vậy liền ngẩng đầu, Tô Thanh Gia thấy hốc mắt cậu đã đỏ, đôi mắt xanh xám như đang trải qua một cơn mưa rào, mây đen bao phủ cả bầu trời xanh thẳm.

“Carlos, anh nghe em nói, đừng nóng giận, đừng có gấp.” Tô Thanh Gia bị bộ dáng của cậu dọa cho sợ hãi, cô sợ Carlos sẽ mất khống chế. Tô Thanh Gia bắt đầu tìm kiếm đề tài để nói: “Hôm nay anh thể hiện rất tốt, Carlos, em rất vui khi nhìn thấy anh ghi bàn, thật sự anh đã làm em kinh ngạc đó. Ôi, em tin chắc không bao lâu nữa anh sẽ trở thành siêu sao. Đến lúc đó em sẽ vô cùng hạnh diện vì anh, anh”

Carlos nhắm mắt, vẻ mặt của cậu trở nên bình tĩnh, lông mi thoáng run rẩy mỗi khi cậu hít thở, đứng dưới ánh nắng mặt trời, vết lằn trên mặt cậu càng lúc càng đậm hơn, cậu khom lưng nhặt tấm thẻ đỏ trên mặt đất lên, nhìn Tô Thanh Gia nói: “Anh không sao, em đừng lo lắng. Em về trước đi, hôm nay anh không thể đưa em về được, bây giờ anh phải tự kiểm điểm.”

Giọng điệu của cậu rất bình đạm, hoàn toàn không khác ngày thường là bao. Cậu bình tĩnh một cách đáng sợ.

Tô Thanh Gia còn muốn nói gì đó, nhưng lần này Carlos không quay đầu lại mà đi thẳng về phía phòng thay đồ.

Mang theo lo lắng trong lòng, Tô Thanh Gia về tới nhà.

Đọc trên đường đi, trong đầu đều hiện lên hình ảnh đôi mắt xám tràn ngập băng giá của Carlos.

Khi về tới nhà, Minh Linh nói cho cô biết, chủ quản Reixach gọi điện tới báo cho cô "Mấy ngày kế tiếp đừng tới La Masia, Carlos muốn chuyên tâm tập luyện."

Tô Thanh Gia ở nhà ba ngày, lo lắng chỉ tăng chứ không giảm. Vào buổi sáng thứ tư, cô ngồi yên trên giường thật lâu rồi quyết định xin nghỉ học, đến La Masia một chuyến.

Mấy đêm nay, cô luôn mơ thấy một giấc mộng. Trong mộng Barcelona đổ một trận mưa to mà từ trước tới nay chưa từng thấy, trời đất âm u mịt mù, trên đường phố nước dâng lên rất cao, đại lộ La Rambla toàn bùn lầy. Còn cô thì cảm ôi đi trên đường trong vô thức, mặt không lộ ra biểu cảm gì.

Carlos vẫn luôn chờ cô ở trạm xe buýt trước cửa cô nhi viện, nước đã bao phủ tới tận cổ cậu, cậu mở to đôi mắt màu xám tràn đầy tuyệt vọng.

Mỗi một lần vào lúc cô sắp chạm vào cậu, thì nước mưa lại bao phủ cả người cậu. Cô chỉ có thể nhìn cậu qua màn mưa lấp lánh mỗi nói lời vĩnh biệt: “Adios” (vĩnh biệt).

Lần nào Tô Thanh Gia cũng giật mình tỉnh lại bởi nhìn thấy những cảnh tượng này. Ở trong giấc mộng của cô, Barcelona không còn tràn ngập ánh sáng và tươi đẹp, chỉ có một trời mưa. Cả thành phố vô cùng yên tĩnh nhưng cũng khá ồn bởi tiếng mưa rơi che trời lấp đất.

Cô cần đi gặp Carlos.

Minh Linh là một người mẹ có khả năng phán đoán cảm xúc người khác. Bà nhìn ra mấy ngày nay Tô Thanh Gia vì việc của Carlos mà đứng ngồi không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu sắp gãy một vòng. Bà thay Tô Thanh Gia xin nghỉ, cho phép cô có thể về trễ.

Đến La Masia, Tô Thanh Gia nỗ lực tìm kiếm bóng hình của Carlos ngoài sân bóng, cô đi ba bốn vòng quanh sân cũng không thấy mái tóc vàng kim óng ả kia đâu.

“Em tới tìm nhóc tóc vàng?”

Là tiếng của Oleguer. Mọi ngày cậu hoạt bát bao nhiêu thì hôm nay lại có chút trầm mặc: “Đã bốn ngày cậu ấy không tới tập luyện, ngày nào cũng ra ngoài từ rất sớm, nghe nói tới rất khuya mới trở về, không ai biết cậu ấy đến nơi nào.”

Oleguer đá nhẹ quả bóng: “Ngày hôm qua, anh gặp và chào cậu ấy, cậu ấy không thèm để ý anh, cả người, cả người...” Cậu suy nghĩ một chút rồi lựa chọn từ ngữ thích hợp mới nói, “Đúng rồi, giống như cái xác không hồn vậy, dường như tinh thần vẫn chưa ổn định lắm.”

“Vậy các huấn luyện viên nói sao ạ?” Nghe vậy, trong lòng Tô Thanh Gia càng thêm lo lắng.

Biểu tình của Oleguer có chút buồn rầu, dậm nhẹ chân: “Haizzz, nói thật với em, các huấn luyện viên hình như đã tìm giám đốc để thương lượng, muốn tạm dừng việc đào tạo Carlos, bọn họ.....”

Cậu ngưng một chút quan sát sắc mặt Tô Thanh Gia, “Có khả năng bọn họ sẽ loại Carlos. Nguyên nhân cụ thể anh cũng không biết, nếu em có thể tìm được nhóc tóc vàng thì nhớ khuyên cậu ấy một chút, cậu ấy chỉ nghe em thôi.”

Tô Thanh Gia giật mình, nhìn Oleguer nói lời cảm tạ.

Tại sao lại như vậy? Tô Thanh Gia như bị cơn mưa to trong mộng bao phủ.

Tô Thanh Gia miễn cưỡng bình ổn lại cảm xúc, cô muốn giữ bình tĩnh, muốn tìm được nguyên nhân chính: “Oleguer, anh biết huấn luyện viên Bernar Jess ở đâu không?”

“Biết, anh có thể cùng em đến đó.”

Oleguer không nghĩ tới rằng cô sẽ hỏi huấn luyện viên ở đâu, cậu có chút sốt ruột, “Đến lúc gặp huấn luyện viên thì em không được khóc nha, cũng..., cũng đừng nói là anh dẫn em tới, anh sẽ bị chính thật thảm.”

“Được, em sẽ không khóc, em muốn đến hỏi tình trạng của Carlos thôi. Em bảo đảm đó.” Tô Thanh Gia nói.

Oleguer vừa nhiệt tình lại ấu trĩ đưa Tô Thanh Gia đến cửa văn phòng Bernar Jess: “Tới rồi, chính là ở đây, em tự mình gõ cửa đi vào đi. Anh phải đi tập luyện đây.” Dứt lời lại bổ sung thêm: “Em nhớ kĩ là đừng nói anh đưa em tới đây, rõ chưa? Tiểu tâm[*]! Nếu không lần sau anh đánh bạn trai em.”

[*] Tiểu tâm có nghĩa là tính nết nhỏ nhen

Tô Thanh Gia ném cho cậu ánh mắt như lời khẳng định: “Vâng, em sẽ nhớ kỹ.”

Oleguer nhận được ánh mắt này liền chạy đi, dọc đường vẫn luôn suy nghĩ: không biết cô bé này có ý tứ gì, tại sao cậu nghĩ mãi không hiểu nhỉ? Hừ! Giống hệt bạn trai, đều rất hay để người khác phải suy nghĩ về ánh mắt của mình.

Một lúc sau Tô Thanh Gia gõ cửa, cô sửa sang quần áo lại một chút, đẩy cửa đi vào.

“Xin chào ngài Bernar Jess, cháu là Bella. Không biết ngài còn nhớ cháu hay không?”

Bernar Jess có ấn tượng sâu sắc với cô bé đã mà thỉnh cầu ông vì Carlos, hơn nữa mấy ngày hôm trước còn gặp qua trong trận đấu đối kháng, ông gật đầu nói: “Ta vẫn nhớ rõ, cháu là bạn của Carlos. Ngồi đi. Muốn uống chút gì không? Nước, sữa bò hay nước trái cây?”

Tô Thanh Gia xua xua tay, nhìn về phía ông: “Không cần đâu ạ, cảm ơn ngài. Cháu nghĩ chắc ngài cũng biết ý đồ của cháu, vậy đành trực tiếp vào thẳng vấn đề vậy, cháu muốn biết suy nghĩ của mọi người về Carlos.”

Bernar Jess thở dài, ngữ khí có chút nuối tiếc: “Bella, Carlos quả thật rất có thiên phú, phải nói là quá tuyệt vời, nếu chú trọng bồi dưỡng và huấn luyện, sau này cậu bé rất có thể sẽ trở thành một siêu sao mới của Barca.....”

“Vậy vì sao không tiếp tục huấn luyện cậu ấy ạ?” Tô Thanh Gia cắt ngang lời ông.

“Đây là quyết định của cấp trên, là kết quả mà mọi người cùng thảo luận.”

“Chỉ dựa vào sự thảo luận của các vị là có thể quyết định tiền đồ của Carlos, quyết định cả đời cậu ấy sao?” Tô Thanh Gia chất vấn, giọng điệu bén nhọn, sự phẫn nộ không kiềm chế được mà trào ra từ lồng ngực.

Bernar Jess lấy từ trong ngăn tủ ra một văn kiện, “Lần đầu đối kháng này cháu cũng thấy rồi, cậu hoàn toàn không thể hòa nhập với những người khác. Điều này đối với một vận động viên thường xuyên hoạt động theo tập thể mà nói là vết thương trí mạng, cháu hiểu không? Đã hơn một năm qua, chúng ta vẫn luôn dành sự chú ý đặc biệt cho cậu bé. Trước khi hấn bắt đầu đến La Masia thì luôn cô độc một mình, không nói chuyện với người khác dù chỉ một câu, trừ cháu ra, cậu bé không có một người bạn nào.” Ông đem văn kiện đưa qua cho Tô Thanh Gia: “Cháu xem qua bản báo cáo này đi.”

Đây là báo cáo kiểm tra tâm lý, Tô Thanh Gia đọc lướt đến cuối cùng, để xem phần chuẩn đoán của bác sĩ chuyên môn.

Chuẩn đoán cậu bị bệnh trầm cảm, khó có thể hòa nhập với cuộc sống sinh hoạt bình thường. Đề nghị trị liệu ngay.

Chủ nhân của bản báo cáo không ai khác chính là Carlos.

Cô nhìn lại vài lần, cuối cùng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, “Cho nên, chính bởi vì cái này mà các vị từ bỏ Carlos? Chỉ bởi trận thi đấu này mà mọi người liền nhận định cậu ấy chắc chắn không thể hòa nhập, ở chung với các đội viên khác?”

“Bella, La Masia cần phải suy xét rất nhiều, chúng ta.....”

“Huấn luyện viên Bernar Jess, hiện tại con rất muốn nhận được câu trả lời.”

“Xin lỗi, đúng là như vậy.” Bernar Jess nhìn cô bé quật cường này, cô rất giống con gái của ông, đều quật cường như nhau. Ông rất muốn an ủi cô rằng sự thật đôi khi tàn khốc như vậy, nên phải biết chấp nhận.

“Ngay từ đầu khi biết cậu bé có bệnh tâm lý, mọi người đều dùng thái độ lạc quan, hi vọng cuộc sống ở La Masia có thể thay đổi cậu bé, nhưng thật đáng tiếc, tất cả đều đã thất bại.”

Tô Thanh Gia báo cáo trả lại cho huấn luyện viên, “Cảm ơn ngài, tuy nhiên, con muốn biết, trừ mấy người các vị, còn ai biết chuyện Carlos bị bệnh không?”

“Con là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng, ta bảo đảm đó.” Bernar Jess nói.

Vị huấn luyện viên này tuổi đã lớn, hơn nửa cuộc đời đều cống hiến cho bóng đá. Ở lò đào tạo, ông đã từng gặp qua rất nhiều thiên tài, có người thành công, có người ngã xuống, cũng có nhiều người có mộng tưởng nhưng trời đã định không thể bay lượn.

Carlos không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải là người cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Tô Thanh Gia rời khỏi La Masia.

Cô có hiểu một chút về bệnh trầm cảm nhẹ này, cô đã từng viết mấy kỳ chuyên mục để giới thiệu về nó nữa.

Thiên tài và kẻ điên luôn chỉ cách nhau một con đường, thông thường những người bị bệnh này sẽ có chỉ số thông minh vượt trội như siêu nhân, năng lực nắm bắt và tiếp nhận sự vật bên ngoài rất cao. Đối với người thường, sau khi nhận thức sự vật hay sự việc nào đó, nếu qua thời gian dài không tiếp xúc thì sẽ nhanh chóng quên đi, nhưng đối với người mắc bệnh trầm cảm thì trong đầu bọn họ sẽ lặp đi lặp lại sự việc này, và không ngừng cân nhắc những khả năng khác.

Nội tâm của bọn họ khép lại thành một vòng tròn kín, mâu thuẫn không ngừng trở nên gay gắt, thậm chí còn lấy bản thân làm trung tâm.

Tỷ lệ mắc bệnh này còn khó hơn trúng số, có thể là do di truyền, hoàn cảnh, nguy hiểm hơn là nếu không điều trị thì sẽ dẫn đến một loạt bệnh tâm lý nguy

hiếm như tự kỷ, đa nhân cách...

Sau khi sống lại đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình bất lực đến vậy. Giống như tất cả cố gắng đều không được đáp lại, bao tâm huyết tình cảm, hi vọng bỏ ra đều không nhận được kết quả, cười mà không ai để ý tới.

Tô Thanh Gia lẳng lặng đứng ở trạm xe buýt nhìn người đến người đi.

Hiện giờ cô không biết nên đi đâu, không biết nên đi chuyển xe nào, cũng không biết mình sẽ xuống xe ở đâu.

Cô không biết, cô có thể làm gì để hình ảnh cậu bé dịu dàng mỉm cười ôm hoa trên đường phố khi xưa một lần nữa lặp lại.

Cô không biết mình có thể làm gì cho cậu bé đã từng bắt chấp mưa to gió lớn mà tới tặng quà sinh nhật cho cô.

Cô không biết, cô có thể làm gì cho cậu bé đã nỗ lực tập luyện hàng ngày với khát khao được chạy trên thảm cỏ xanh.

Cô nhớ trước kia đã từng xem một quyển sách, trong sách có viết: Chúng ta đều mong muốn trở thành vị thần vĩ đại, và sau này trở thành Tôn Ngộ Không. Chúng ta đều háo hức trở thành những anh hùng trong giây phút khó khăn, và sau đó trở thành những chú gấu chờ sự giúp đỡ, chúng ta luôn treo từ sau đó trên khoe miệng, và từ sau đó đã trở thành quá khứ.

Lúc nào cuộc sống cũng sẽ tặng bạn một cú đau kịch liệt, một nhát chí mạng vào lúc bạn lơ đãng.

Tô Thanh Gia muốn giúp cậu bé cô đơn này, cậu giống như một ngôi sao, sống nhiều năm ngoài ánh sáng, dùng tất cả ánh sáng và nhiệt độ của mình để nuôi dưỡng một gốc hồng.

Một thiếu niên bình dị ảm áp tới vậy, tương lai của cậu không đánh bị vứt bỏ sớm, cậu vốn sinh ra là để tỏa sáng lấp lánh. Cậu không nên bị mọi người cô lập, cậu đáng có được những thứ tốt đẹp nhất.

Tô Thanh Gia lau nước mắt, cô muốn đi tìm cậu, cô muốn đi giúp cậu, nếu ngay cả cô cũng bỏ rơi Carlos, vậy thì cậu chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô quay đầu lại, chạy về phía La Masia.

Reixach rót ly nước cho cô gái nhỏ nhưng mang tâm hồn người lớn, “Cháu đến vì Carlos sao, ta nghĩ cháu nên biết bệnh tình của cậu ấy.”

“Đúng vậy, giám đốc, thực sự xin lỗi vì đã tới quá trễ ngài. Cháu nghe nói La Masia dừng việc đào tạo Carlos có phải không ạ?”

“Đúng, mà cũng không đúng.”

Reixach kéo ghế qua, “Bella, ta thật sự rất cảm ơn cháu đã phát hiện ra một thiên tài cho La Masia, ta cũng hiểu được tâm trạng và suy nghĩ của cháu lúc này.”

Thấy sắc mặt nặng nề của Tô Thanh Gia, Reixach tiếp tục nói: “Quả thật, mọi người đều có thể thấy được tương lai sáng lạng của Carlos sau này, nhưng suy cho cùng thì cậu ấy vẫn còn nhiều thiếu sót.”

“Chẳng lẽ sự sáng lạng của anh ấy không đủ để che dấu chỗ thiếu sót nhỏ bé đó sao?” Tô Thanh Gia hỏi lại.

Reixach gõ gõ bàn trà, “Cháu nói đúng, sự tài năng của cậu ấy đủ để che dấu thiếu sót. Bella, ban lãnh đạo chỉ tạm dừng việc đào tạo cậu bé chứ không phải vĩnh viễn, lần thi đấu này chỉ là một phép thử, là cơ sở để mọi người tìm cách khắc phục, mọi người vẫn rất quan tâm tới vấn đề tâm lý của Carlos, những điều này đều có bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp theo dõi, nhưng hiện giờ cậu bé đã bị kích thích chạm đến một số giới hạn nào đó nên ban huấn luyện bắt buộc phải để cậu có thời gian bình tĩnh lại.”

Tô Thanh Gia nhíu nhíu mày: “Vậy nếu anh ấy không thể bình tĩnh lại thì sao? Các ngài sẽ làm thế nào?”

Reixach đan hai tay vào nhau đặt trên đùi, “Ban huấn luyện sẽ mời bác sĩ tâm lý tới tiến hành trị liệu, cháu cũng biết căn bệnh này rất hiếm nên phương pháp trị liệu cũng có hạn. Khả năng trời phú khiến cho bất kì ai cũng không thể chôn vùi cuộc sống gắn liền với bóng đá được định sẵn của cậu bé, Bella, tại Barca nhất định Carlos sẽ gặt hái được nhiều thành công, quan trọng hơn hết là có một tương lai tươi sáng.”

Tô Thanh Gia nhắm mắt, hít một hơi thật sâu hỏi: “Sẽ bí mật tiến hành trị liệu cho anh ấy ạ?”

“Hiện giờ, bệnh của cậu ấy vẫn là bí mật, nhưng bệnh trầm cảm rất khó nắm bắt, suốt một năm qua bọn ta vẫn chưa tìm được cách hữu hiệu, nếu cần thiết thì chỉ có thể công khai trị liệu nhằm tìm kiếm thêm nhiều sự giúp đỡ từ khắp nơi trên thế giới. Ta tin rất nhiều cơ quan đoàn thể sẽ cảm thấy hứng thú với chứng bệnh này, từ đó không ngừng nghiên cứu, tìm tòi cách chữa trị.” Reixach nói.

“Ngài Reixach! Ngài đang xem Carlos như chuột bạch để thử nghiệm sao? Ngài không nghĩ đến việc sau này đây sẽ trở thành vết nhơ trong sự nghiệp của anh ấy sao, một khi anh ấy lọt vào tầm mắt của giới truyền thông thì đây lập tức sẽ trở thành vũ khí phá hủy anh ấy.” Vào thời đại truyền thông phát triển, chỉ một chút khuyết điểm đều có khả năng bị phóng đại, cô không thể đoán được chuyện này sẽ tạo ảnh hưởng tới Carlos như thế nào nữa.

Reixach xua xua tay, thờ dãi nói, “Đã bước trên con đường này, bất kì ai cũng phải chấp nhận mất đi một cái gì đó. Tất cả mọi người đều như đang chơi một ván bài mà tiền cược được đặt trên người cậu ấy. Bella, mọi người đều cần nhìn thấy một kết quả xứng đáng.”

Carlos ngồi trên ghế ở quảng trường Columbus, dưới bóng cây ngô đồng cao lớn là những tia nắng vỡ vụn xuyên qua lá cây, gió mang theo hương vị mặn mòi của biển và tiếng kèn xuất phát của những chiếc thuyền ngoài xa.

Nhiều năm qua đi, hải cảng nước sâu thuyền đến thuyền đi, chỉ có chiếc thuyền mang tên “Rania” vẫn còn bỏ neo ở nơi này, kiến trúc điêu khắc bằng đồng vĩnh viễn không giương nổi cánh buồm.

Mỗi ngày Carlos đều ngồi trên ghế dài gần cảng nhất để nhìn ra đại dương bao la, buổi sáng sẽ thấy hình ảnh hải âu cất cánh, chạng vạng, ánh hoàng hôn nhuộm màu cam lấp lánh lên khắp mặt biển, cậu cứ nhìn như vậy, ánh mặt trời trên đỉnh đầu cậu không ngừng biến hóa màu sắc và sáng tối cứ nối tiếp nhau đến.

Lúc trận đấu lần trước kết thúc, cậu mất đi tư cách gia nhập U14, những huấn luyện viên tiến hành huấn luyện đặc biệt cho cậu cũng bị tạm đình chỉ, sau khi chạy vài vòng quanh thảm cỏ xanh, cậu ép bản thân phải tiếp nhận sự thật này, đó là cậu đã thành một kẻ bị vứt bỏ.

Còn chưa chính thức đi lên chiến trường, một chiến đã mất đi tư cách chiến đấu.

Carlos nghĩ, cậu đã vỡ vụn giống những người phải ra về, khác nhau ở chỗ sớm hay muộn thôi.

Sau khi hình phạt kết thúc, cậu mặc đồng phục bóng đá của đội vàng chạy thẳng tới quảng trường Columbus. Mãn đêm đã buông xuống, sự vui vẻ nhộn nhịp trên quảng trường lại bắt đầu.

Bella từng nói với cậu, Columbus phải lưu lạc đến Tây Ban Nha, sau ba lần thất bại mới tìm được đại lục mới, cô tin cậu sẽ thành công.

Nhưng mà cậu đã làm cô thất vọng rồi.

Carlos nhìn theo hướng ngón tay của Columbus, mặt biển vẫn luôn êm ả tĩnh lặng, nhưng cậu không nhìn thấy bóng dáng của niềm hy vọng.

Carlos nhặt một khối đá vụn ném xuống biển, con sóng cuộn cuộn mang theo bọt trắng nhanh chóng vùi lấp viên đá nhỏ.

“Carlos, cậu cho rằng cậu giỏi lắm ư? Lúc thi đấu không khác gì mang bản thân ra làm triển lãm, quá phô diễn kỹ thuật cá nhân, cậu cảm thấy Tây Ban Nha về sau chỉ cần dựa vào một người như cậu thì mới có thể giành cup World Cup sao?”

“Nếu cho tôi lựa chọn, tôi tình nguyện chọn mười người đoàn kết chứ không cần một người độc lập như cậu, quả thực cậu không khác gì cục cứt chuột.”

“Tôi muốn một trận đấu bóng đá mang màu sắc của sự đoàn kết, Carlos, vấn đề của cậu quá lớn, nằm ngoài khả năng kiểm soát và tưởng tượng của tôi, có lẽ cậu không hề thích hợp với môn thể thao này.”

“Có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá.....”

“Có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá.....”

Lời nói của huấn luyện viên Bernar Jess làm Carlos thấy tuyệt vọng, cậu không biết nên làm gì lúc này.

Đã mấy ngày nay Carlos không gội mái tóc vàng của mình, cậu không dám đi tìm Bella, cậu sợ phải đối mặt với ánh mắt thất vọng của cô.

Tô Thanh Gia tìm khắp La Rambla, trước khi mặt trời xuống núi, cô nhìn thấy cậu bé tóc vàng làm cô lo lắng suốt mấy ngày qua đang ngồi bên trái pho tượng Columbus.

Cậu ngồi bất động trên ghế, tàn ảnh của cây ngô đồng cô đơn rơi đầy đất, ánh chiều tà chiếu xuống khiến mặt biển như được mặc một bộ lễ phục màu hồng trắng lợt, long trọng như lời chào bế mạc của buổi lễ.

Sự cô độc của cậu xuất phát từ tận đáy lòng.

Tô Thanh Gia đột nhiên không dám đến gần Carlos, cậu tựa như một thân cây, bắt đầu hư thối từ rễ.

Ở đất nước tốt đẹp người đến người đi nhiệt tình này, lúc nào cậu cũng chỉ có một mình, không người thân, không bạn bè, cậu chỉ có chính cậu.

Thế giới nội tâm của cậu là một bờ biển rộng mênh mông, một mình cậu lẻ loi đơn bóng bên trong đảo nhỏ cô độc, lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời mọc rồi lặn, thủy triều lên rồi xuống.

Gần như cậu không nhìn thấy hy vọng, phía xa xa vẫn là biển. Có lẽ hi vọng ở đâu đó quá xa vời khiến con người khó có thể tìm thấy.

Tô Thanh Gia nhìn mái tóc vàng của Carlos bị ráng chiều nhuộm thành màu đỏ thẫm, cô gối chân đem đầu chôn thật sâu vào hõm trống.

Cô nghĩ cô không đủ khả năng giúp được cậu, nội tâm cậu quá cô độc, cô không thể trở thành vị chúa cứu thế Moses [*], dẫn cậu rời Ai Cập, rồi băng qua muôn ngàn sóng gió của biển Đỏ để đeo cho cậu chiếc lá ôliu.

[*] Moses: là lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia. Ông cũng được xem là người chép kinh

Torah (năm sách đầu tiên của Kinh Thánh, còn gọi là Ngũ kinh Moses).

Những ngôi sao mọc lên từ mặt biển, Carlos yên lặng đứng lên nhìn bức tượng đồng một hồi, sau đó mới rời đi.

Tô Thanh Gia không gọi cậu, cô lẳng lặng nhìn cậu đi xuyên qua quán bar náo nhiệt, hiệu sách, nhà kính trồng hoa, cuối cùng trở về La Masia.

Từ xa xa cô vẫn nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng của cậu.

Hai tuần tiếp theo, Carlos vẫn kéo dài tình trạng đi sớm về khuya, ban đêm ký túc xá ở La Masia trở thành điểm dừng chân của cậu, nhóm cầu thủ dần quên đi sự tồn tại của cậu, các huấn luyện viên đã từng đau lòng nhưng nhiều ngày qua đi, cũng không còn để bụng nữa.

Chỉ có cây trầu bà trên góc giường của Carlos là ngày đêm chờ đợi cậu lau chùi.

Carlos không muốn lá dính bụi. Cậu hy vọng khi vừa tỉnh dậy liền có thể thấy sắc xanh ngọc bích của nó. Đây là món quà sinh nhật đầu tiên Bella tặng cậu.

Oleguer mang cho cậu một cây kẹo que cầu vồng, nhưng cậu không ăn, đặt ở góc tường cùng đồng phục đội đội vàng.

Cậu băng qua hơn nửa thành phố, chạy thẳng đến quảng trường Columbus, trên ghế dài được đặt sẵn bánh mì và sữa bò, còn có một mâm quả táo, quả dâu tây đã được rửa sạch, một bình nước lớn, đủ để cậu dùng trong một ngày.

Carlos biết đó là do Bella chuẩn bị cho cậu, bắt đầu từ thứ năm cách đây hai tuần, mỗi ngày đều sẽ có đồ ăn đặt tại đây.

Cậu cầm bình nước, lấy giấy ghi chú được gắn trên bình: “Carlos, em vẫn luôn chờ mong anh lại tiếp tục chạy trên sân.”

Carlos tỉ mỉ mà nhìn ba lần, sau đó đem tờ ghi chú bỏ vào túi áo ngực, đây là tờ thứ 15, có màu xanh biếc.

Nghĩ nghĩ một chút, Carlos lấy từ trong túi áo ra các tờ ghi chú khác, đủ loại màu sắc, mỗi một tờ đối với cậu mà nói đều rất quý báu, cậu chăm chú lật xem một cách cẩn thận.

Đã hơn nửa tháng cậu chưa gặp Bella.

Cậu rất nhớ cô.

Carlos cầm lấy một miếng dâu tây, nước đỏ tiết ra rất ngọt, ánh sáng mặt trời Địa Trung Hải đã tạo không gian cho nó trưởng thành.

Carlos nghĩ, cậu có nên nỗ lực, cố gắng để được chạy nhảy trên sân cỏ thêm một lần nữa hay không?

Ngay cả bản thân cậu cũng không biết đáp án nữa.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây ☐

Tô Thanh Gia mặc váy tennis màu hồng đào, áo thể thao ngắn tay màu trắng, buộc mái tóc đen lên cao, lộ ra cái trán trơn bóng, lưng đeo ba lô trắng. Cô nhìn bản thân trong gương, mỉm cười: Tô Thanh Gia, cố lên, Carlos cần mày.

Cô phải bắt đầu từ việc điều khiển cảm xúc và bình ổn tâm trạng của chính mình, không thể để cậu thiếu niên chân thành đó phải thất vọng.

Dưới ánh mặt trời của ngày hè nóng nực, lắc tay ngọc trai trên cánh tay trắng ngần được ánh nắng chiếu xuống, phản lại những tia sáng long lanh.

Bức tượng đồng Columbus trên quảng trường vẫn đứng yên như cũ.

“Carlos, đã lâu không gặp.” Tô Thanh Gia ngồi xuống bên cạnh cậu.

Carlos sững sốt hơn nửa ngày, kinh ngạc, vui sướng, lo lắng rồi lại ảo não, tất cả cảm xúc đều lần lượt hiện lên trong đôi mắt, cậu cầm hoa quả, ấp a ấp úng nói: “Em..... em..... Bella, em ăn một chút đi.”

Tô Thanh Gia lấy từ trong túi ra hai tờ giấy đưa cho Carlos, lúc sau mới cầm lấy một viên anh đào: “Anh cầm trước đi.”

Lỗi tai Carlos giật giật, run rẩy tiếp nhận. Đó 2 tờ vé xem trận đấu giữa câu lạc bộ Barca với câu lạc bộ Madrid bên cạnh, diễn ra tại sân bóng nổi tiếng Nou Camp, thời gian là sáng hôm nay.

Tô Thanh Gia nuốt xuống phần ruột quả anh đào, miệng lưỡi linh hoạt nhỏ hạt ra: “Chúng ta đi xem trận đấu đi, coi như anh bồi em, có thể chứ?”

“Anh.....” Carlos do dự.

“Tôi Barcelona lâu như vậy, em cũng chưa đi xem qua một trận bóng thực sự nào, anh không muốn giúp em hoàn thành tâm nguyện nhỏ này sao?” Tô Thanh Gia nói.

Carlos cắt vé vào trong túi, kéo kéo góc áo: “Vây, bây giờ chúng ta đi luôn sao?”

Tô Thanh Gia cười giống hệt con hồ ly nhỏ, cô dọn đồ trên ghế dài, búi tóc trên đầu lấp lánh ánh mắt của Carlos: “Đi thôi đi thôi, nếu không sẽ không kịp.”

Sân vận động Nou Camp cách La Masia một bức tường ngăn cách. Tô Thanh Gia hy vọng sân bóng có sức chứa 10 vạn người xem này có thể chứa một người vô cùng đặc biệt, không giống những cầu thủ bình thường khác. Đó là Carlos của cô.

La Liga vừa mới khởi tranh, cô không muốn chỉ vì chút chuyện cũ ấy mà còn chưa kịp đá đã phải rời sân.

Carlos cẩn thận theo sau Tô Thanh Gia. Dọc đường đi cậu còn trộm nhìn Tô Thanh Gia vài cái. Cô bé nương theo cửa sổ ven đường mà đi, tay nghịch nghịch tóc, mặt ửng hồng.

Sân bóng Nou Camp là sân vận động lớn nhất Châu Âu, là chứng nhân của vô số trận cầu lớn nhỏ, đồng thời nó cũng chính là sân nhà của Braca. Tại nơi này, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói đều ghi lại lịch sử huy hoàng của Braca, mỗi chỗ ngồi trên khán đài đều là kỷ ức, là kỉ niệm của các thế hệ trước.

Nou Camp cũng đã từng chứng kiến rất nhiều lần mà Barca chạm tới đỉnh cao Châu Âu, là Jerusalem [*] trong lòng vô số fan nữ.

[*] Jerusalem: là 1 thành phố thuộc Israel, nơi sản sinh ra ba tôn giáo: Thiên Chúa giáo, Hồi giáo và Juda giáo. Trong truyện, Jerusalem được hiểu theo nghĩa là “vùng đất thiêng” của các fan nữ (ý là ở đây có nhiều cầu thủ đẹp trai khiến phái nữ say mê).

Chỗ ngồi của Tô Thanh Gia ở tầng thứ hai, ghế dựa màu lam, có thể thu toàn cảnh sân cỏ xanh mướt vào mắt. Cảnh tượng và màu sắc bùng bùng sức sống tựa như đáy lòng mỗi người đều hừng hực cháy lên một ngọn lửa rực đỏ.

Nou Camp được thiết kế rất tráng lệ. Tòa kiến trúc được xây bằng xi măng cốt thép này đã biến tình cảm và sự đam mê với trái bóng của bao lớp cầu thủ thành những giọt mồ hôi.

Khán đài của Nou Camp chia làm ba tầng, tầng thứ nhất khán đài là ghế dựa màu đỏ, tầng thứ hai là màu lam, độ dốc tương đối thấp, không gian được mở rộng, vô cùng thoáng đãng, không hề có cảm giác chật chội, ngột ngạt.

Phía trên bục chủ tịch, đối diện với khán đài được khắc khẩu hiệu bằng tiếng Catalonia “Mesqueunclub” (Không chỉ là một câu lạc bộ). Khẩu hiệu này đã xô ngã thời gian, đánh bại không gian để mà tồn tại qua bao thế hệ tới nay.

Đúng 9 giờ 30 phút, tiếng còi vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Đây là cuộc chiến giữa hai đội đứng đầu bảng! Cả sân cỏ tràn ngập mùi thuốc súng.

Trên sân tràn ngập tiếng la rung trời, nhóm fan bất luận nam nữ hay già trẻ, mặt đều kích động tới đỏ bừng, thậm chí còn nổi cả gân xanh lên.

Bọn họ gần như là dùng toàn bộ sức lực vào việc hò hét, cổ vũ, cho đến khi âm thanh có chút ngẹn lại vì cổ họng bị khô, bọn họ cũng không kịp uống

một ngum nước, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc lóe sáng hay đau tim nào đó.

Đây là lần đầu tiên Carlos chân chính vào Nou Camp xem đá bóng, cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy có nhiều người vì các cầu thủ mà canh cánh trong lòng đến vậy. Khác hoàn toàn so với những tiếng la mơ hồ ở ký túc xá, cậu cảm nhận rõ ràng được sự nhiệt tình của fan, đó là những làn sóng nóng cuộn cuộn. Vào lúc Barca có cú sút vào gôn lần thứ nhất sau năm mươi ba phút thi đấu, tỉ số đội nhà với Madrid tạm thời hòa.

Nhóm fan Barca bắt đầu cất giọng đồng ca:

“Chúng ta ở sân bóng hò hét,

Chúng ta là fan Barcelona,

Chúng ta từ bốn phương tám hướng tới, chẳng phân biệt tuổi cùng màu da.

Ngon cò thắng lợi ở trên cao tung bay,

Lam là màu sắc của nó,

Đội ngũ dũng cảm giao tranh.

Làm chúng ta gọi lên tên của nó,

Barca, Barca, Barca!”

Carlos cũng hát cùng bọn họ, cùng nhau chia sẻ niềm vui khởi nguồn từ nhóm đồng sĩ chạy trên sân cỏ xanh, mang vinh quang về cho thành phố này:

“Cầu thủ cùng fan đoàn kết ở bên nhau,

Chúng ta không gì phá nổi,

Chúng ta nhiều lần tiến bóng,

Không có ai là đối thủ của bọn họ, Barca cường đại không thể không thắng.

Ngon cò chiến thắng ở trên cao tung bay,

Lam là màu sắc của nó.

Làm chúng ta gọi lên tên của nó,

Barca, Barca, Barca!”

Gần mười vạn người hợp xướng, vì “những người hùng” trong lòng mình mà rót vào một liều thuốc kích thích.

Nhất cử nhất động của nhóm cầu thủ đều in sâu vào trái tim mọi người, Tô Thanh Gia bắt buộc phải lên cao giọng để nói chuyện với Carlos, nếu tiếng quá nhỏ thì sẽ bị bao phủ bởi làn sóng âm thanh ở đây.

“Carlos, anh xem, bọn họ phối hợp với nhau rất tốt!”

“Đúng, bọn họ là niềm kiêu ngạo của Barca, là niềm kiêu ngạo của chúng ta!” Carlos trả lời, cậu vô cùng kích động, vô cùng vinh dự.

Tô Thanh Gia chỉ chỉ thăm cỏ xanh, “Anh xem cầu thủ số 6, toàn đội đều không chuyển bóng cho anh ấy, nhưng anh ấy lại rất nhiều lần hỗ trợ tấn công khiến mọi người phải trầm trồ khen ngợi. Còn thủ môn, lần nào anh ấy cũng đều liều mình chặn bóng lại, nếu không có anh ấy, quả bóng vừa rồi sẽ bay thẳng từ góc trái phía trên vào lưới. Người vừa mới sút vào gôn mang áo số 4, nhận bóng và điều chỉnh bóng rất tốt, lực sút rất mạnh.”

Carlos chuyển tầm mắt sang gương mặt trắng tựa thiên sứ của cô, đôi mắt xanh xám phản chiếu màu xanh biếc: “Đúng vậy, trong số bọn họ không một ai là thi đấu không tốt cả.”

Cậu đã nhìn ra dụng ý của Tô Thanh Gia khi dẫn cậu tới đây, thực sự rất rõ ràng, cô muốn nói cho cậu biết ý nghĩa tinh thần đoàn kết, của lối sống đội.

Tại nơi chỉ cách trại huấn luyện La Masia một bức tường, đáy lòng Carlos có thứ gì đó lặng lẽ nảy mầm.

Trận đấu kết thúc, đội thường đứng đầu bảng những cuộc đấu lớn - Barca thắng Madrid với tỉ số 2:1. Các cầu thủ quỳ gối dưới khán đài Nou Camp, biểu đạt sự cảm ơn với fan. Nhóm fan Barca bắt đầu nhiệt liệt chúc mừng, Tô Thanh Gia và Carlos xuyên qua đám người đông đúc rời khỏi sân vận động.

Tô Tĩnh Khang mang bữa trưa đến cho bọn họ, là pizza rất ngon. Trước khi đi, ông bố trẻ tuổi đưa cho Tô Thanh Gia một cái lọ.

Đó là một cái bình cổ dài rất bình thường, đáy bình có một quả bóng tinh xảo.

Tô Thanh Gia lắc lắc dây trên tay, liếc xéo cậu một cái: “Anh đoán xem em cần nó để làm gì?”

“Anh.....” Carlos nhìn chăm chăm đồ vật trên tay cô, đáy lòng thấp thỏm.

“Đây là một cái chai, chỉ khi cho nước vào bên trong thì quả bóng mới có thể nổi lên từ đáy bình.” Tô Thanh Gia nhìn vào đôi mắt của cậu: “Hiện tại em và anh sẽ tìm người qua đường xin nước, nhưng nhớ kỹ, mỗi người chỉ có thể cho anh một chén nhỏ.” Tô Thanh Gia lấy ra một cái chén nhỏ, tưởng chừng chỉ có thể chứa vài giọt nước.

Carlos có chút không biết làm sao. Mắt cậu chớp chớp, theo bản năng cậu muốn kháng cự.

“Carlos.” Tô Thanh Gia dùng tay chạm lên đầu cậu, “Anh nghe em nói, anh chỉ là sợ giao tiếp, sợ bị người khác tổn thương. Nhưng mà Carlos, thế giới này không đáng sợ như vậy, anh xem, em nguyện ý thân cận với anh, rồi sau đó chúng ta đã trở thành bạn tốt không phải sao? Đương nhiên nếu người khác không sẵn lòng để ý tới anh, anh cũng có thể học cách thờ ơ làm quen với họ.”

Tô Thanh Gia đưa chén vào tay cậu: “Carlos, em sẽ làm cùng anh, tin em đi, tin tưởng vào bản thân anh, được không?”

Trong thế giới của người bị bệnh trầm cảm nhẹ, họ bài xích hết thảy các nhân tố ngoại trừ bản năng; đối với thế giới họ đều sinh ra miễn cảm một cách vượt quá tưởng tượng.

Tô Thanh Gia muốn đưa cậu thoát ra khỏi vùng biển cô độc đó, tiến đến một đại lục mới ở phương xa.

Muốn trở thành một cầu thủ bóng đá, Carlos phải học được cách phối hợp đồng đội, mà trước đó, cậu còn cần phải học làm thế nào để giao lưu, hòa nhập với người khác.

Biện pháp hiện tại cô dùng thực cũ kỹ, nhưng đó lại là một phương pháp được giới tâm lý học công nhận, có hiệu quả trong việc trị liệu chứng ngại giao tiếp.

Carlos thấy bóng hình của mình trong đáy mắt trong suốt của cô.

Dưới bóng cây, xung quanh cô như được bao phủ thứ ánh sáng nhàn nhạt của châu ngọc.

“Vây em.....không cần đi đâu.” Carlos nghe thấy được giọng mình nói.

Tô Thanh Gia thờ phào nhẹ nhõm, dù là phương pháp cũ, nhưng ít ra, bây giờ nó vẫn còn hữu dụng.

Nhóm fan trước cửa sân vận động Nou Camp đang cao hứng bàn luận, trận đấu vừa nãy làm cho bọn họ thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Trên thực tế, bọn họ còn có thể nói một hơi không ngừng suốt mấy ngày, mãi cho đến khi trận đấu tiếp theo diễn ra.

Carlos gian nan nói chuyện với người qua đường. Cậu chưa bao giờ tìm kiếm sự trợ giúp của người khác nên muốn mở miệng quả thực là chuyện rất khó khăn.

Tô Thanh Gia ở bên cạnh giúp cậu.

Nhìn cậu giữ người đi đường, nhìn cậu mở miệng nói ra câu đầu tiên, nhìn cậu rót nước vào cái chén thật cẩn thận, rồi lại đổ vào trong cái bình cao cổ.

Mùa hè nóng bức, mái tóc vàng của Carlos rũ xuống gáy, mồ hôi rất nhanh liền khiến quần áo trở nên ướt nhẹp.

Từ từ, Carlos thành công có được sự giúp đỡ của rất nhiều người. Quả bóng đã nổi lên trên một đoạn.

Tô Thanh Gia mua một phần kem ly hương trà xanh, phía trên rải chocolate, một ly rất lớn cùng hai chiếc thìa. Tay Carlos không tiện nên cô chỉ có thể đút cho cậu ăn, cứ lần lượt mỗi người một miếng.

Thật ngọt! Carlos chép miệng, lau cái trán đầy mồ hôi.

Đến chiều, Carlos đã đổ được hai phần ba bình. Quả bóng nổi trên mặt nước, bình thủy tinh trong suốt khúc xạ ánh sáng bảy màu.

Ở cửa La Masia, bác bảo vệ đã ăn xong bữa tối ngon miệng và thưởng thức một cốc bia lạnh. Đối với ông mà nói được như vậy thì không còn điều gì tốt hơn nữa.

Huấn luyện viên Bernar Jess đã nhiều ngày không thấy, đi về phía hai người. Trong tay ông cầm một cái bình giống hệt Carlos, bên trong đã chứa nước.

“Cậu bé, con không cần thỉnh cầu ta nữa, ta sẽ cho con nước.”

Trong lúc Carlos đang hết sức hoảng loạn, Bernar Jess đã đổ nước vào: “Có một số người muốn nghe lời xin lỗi của con.”

Theo hướng ngón tay Bernar Jess chỉ, Carlos thấy một đám người vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đó là thành viên đội Vàng đã cùng cậu xảy ra xung đột vào nửa tháng trước, tổng cộng có mười người.

Bọn họ đứng ở phía bên kia đường, trong tay đều bung một chén nhỏ.

Carlos quay đầu nhìn về phía Tô Thanh Gia, Tô Thanh Gia mỉm cười, vẫy vẫy tay trái, lắc tay rục rờ lấp lánh.

Siết chặt bình nước trong tay, cậu đi về phía các thành viên của đội Vàng.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Editor: Mỡ

Beta: Dâu Tây □

Ông chú bảo vệ uống cạn cốc bia lớn, thỏa mãn nấc một cái.

Đôi tai nhỏ của Carlos khẽ động, dưới ánh mặt trời hàng mi dài của cậu càng hiện lên rõ nét.

Hai bên cứ giằng co như vậy, nửa ngày không nói gì.

Carlos hít vào mấy hơi, nhưng sau đó cũng chẳng nói nổi một câu.

“Mây cam sao? Không xin lỗi mà còn muốn bọn tao cho nước à?” Sau một hồi im lặng, thanh niên cao gầy đứng đầu mở miệng, cậu ta là đội trưởng Garcia.

Carlos không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Garcia.

“Không phải mây chanh lắm sao? Còn dám giờ ngón giữa với bọn tao?”

Đội trưởng có chút tức giận, cậu ta cảm thấy ánh mắt của Carlos mang hàm ý khinh thường.

Carlos thản nhiên nhìn ly thủy tinh, không nói câu nào.

“Nói chuyện!” Garcia tức giận gào lên, “Con mẹ nó! Mây mau xin lỗi bọn tao!”

“Đúng đấy, xin lỗi đi, nhanh lên!”

“Nhóc con mau xin lỗi!”, “Đừng lãng phí thời gian của bọn tao!” Các thành viên khác trong đội đồng loạt lên tiếng.

“Mây là đồ sao chổi, chẳng trách dù ở cô nhi viện hay La Masia cũng chẳng có ai giúp mây!” Garcia nghiêng chiếc ly trong tay, từng giọt nước chảy xuống nền đất nóng, không nhìn thấy rõ.

“Con mẹ nó, thật đáng đời, đến cả ba mẹ mây cũng không cần mây! Tao không thể cho mây nước, đi mà lấy dưới đất ấy!” Các thành viên khác trong đội cũng nhao nhao hòa theo, chút nước như vậy, ánh mặt trời Barcelona vốn dĩ rất chói, chỉ một lúc sau liền bốc hơi không còn lại gì.

“Bây giờ, tao trả lại cái này cho mây. Thật đáng thương cho kẻ thất bại!”

Garcia ngẩng đầu, tay phải dựng ngón giữa lên chỉ thẳng vào Carlos.

Carlos nhìn hơi nước bốc lên từ dưới mặt đất, hung hăng đẩy Garcia, sau đó cầm chiếc bình cổ dài đập thật mạnh vào cột đèn đường. Tiếng nước chảy hòa cùng tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Carlos nhặt quả bóng lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Garcia vừa được đồng đội đỡ lấy, lạnh lùng nói: “Tôi không cần các người cũng có thể thành công.”

Cậu quay đầu nhìn cô gái nhỏ mặc váy thể thao đứng kia, đây là lần đầu tiên cậu thấy cô trang điểm như vậy, thật xinh đẹp, thậm chí cậu còn chưa kịp nói lời đó.

Nhưng cậu biết cậu đã khiến cô đau lòng rồi.

Cậu không nói gì, lập tức đi vào trại huấn luyện.

Vào lúc mắc sai lầm việc đầu tiên mọi người nghĩ đến là trốn tránh, trốn vào chiếc mai rùa của bản thân mình, dùng vỏ bọc kiên cố ấy chống đỡ phong ba bão táp ngoài kia.

Nhưng như vậy thì chỉ làm mọi việc càng thêm hồng bét mà thôi.

Chồi non đang nảy mầm trong lòng Carlos lặng lẽ khô héo.

Tô Thanh Gia nén nước mắt xuống, cố gắng không bật khóc. Cô khom lưng xin lỗi huấn luyện viên và các thành viên trong đội, sau đó rời khỏi đó.

Tóc cô hơi rối loạn, vài sợi nghịch ngợm rơi xuống như vũ về khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô không thể làm Moses của cậu, trong tay cũng không có quyền lực to lớn gì.

Carlos quau về phòng, cậu không bật đèn, ánh hoàng hôn xuyên qua khe cửa sổ, để lại những vệt sáng mờ nhạt.

Trong lòng giống như có quỷ, làm cho cậu không thể khống chế nổi cảm xúc.

Thật giống tình trạng ở sân bóng vào ngày hôm ấy, những lời chửi rủa, những tiếng quát lớn, những ánh mắt lạnh nhạt đó, mọi người đều cô lập cậu, ánh mắt họ nhìn cậu không có nổi một tia âm áp nào.

Cậu đã nghĩ sẽ thử giao tiếp với người khác, kết bạn cùng họ, cậu cũng muốn nỗ lực để hòa nhập với mọi người. Những điều Bella muốn làm cậu đều hiểu, đều biết, cậu bằng lòng phối hợp với cô, cậu bằng lòng kìm nén những áp lực của chính mình, nhưng cuối cùng cậu đã không làm được.

Cậu chưa từng nói với ai cha mẹ cậu vì sao qua đời, cho dù là Bella.

Mùa mưa lớn năm ấy, mặt đường trơn trượt, bọn họ bắt hạnh đâm vào rào chắn, lăn xuống dốc núi. Cậu ở trong ngực mẹ cảm nhận được hương vị tanh nặn của máu.

Sau đó cậu bò ra được, cầu cứu người qua đường, cậu đứng giữa đường chặn từng chiếc xe đi qua lại, nhưng từng người một đều đẩy cậu sang một bên rồi lập tức lái xe rời khỏi. Bọn họ đều vô cảm, không một ai nguyện ý đưa cậu đến buồng điện thoại báo nguy hoặc gọi đường dây nóng cấp cứu.

Dường như những lời khẩn cầu của cả đời cậu đã dùng hết trong khoảnh khắc tang thương đó. Cậu ôm ba mẹ, nghe thấy tiếng máu chảy giống hệt tiếng mưa rơi.

Nỗi đau đớn nhất ấy đã khắc sâu trong trí nhớ, cậu chỉ có thể thu mình lại trong lớp vỏ bọc. Cậu đã từng nghĩ nếu không có quan hệ với ai thì sẽ không ai có thể làm tổn thương mình, không hy vọng sẽ không tan vỡ.

Khi nữ tu sĩ Rosa dẫn đám trẻ ở cô nhi viện đến khu học tập, trong quá trình học có một câu nói cậu nhớ rất rõ. Dù giai điệu của những bài xướng ca trong lớp đã tan biến từ lâu trong trí nhớ, nhưng câu nói kia, nhiều năm qua cậu không dám quên.

Trong sách nói: “Nếu như đôi mắt của bạn làm cho bạn sa ngã, vậy thì hãy khoét ra mà vứt bỏ. Thà rằng mất đi một phần thân thể mà được vào cõi sống, còn hơn là toàn thân mà bị ném vào lửa địa ngục.

Nếu như đôi tay của bạn làm có cho bạn sa ngã, vậy thì hãy chặt và vứt bỏ, thà rằng mất đi một phần thân thể mà được vào cõi sống, còn hơn là toàn thân mà bị ném vào lửa địa ngục.”

Carlos ôm chặt cây nhỏ ngồi cuối giường, có lẽ Bella sẽ không quay lại nữa. Cô gái nhỏ thích mặc váy, thiên sứ có mái tóc đen óng như tơ lụa, những ký ức trong tiềm thức dần trở nên âm ảm. Sau này cô sẽ có nhiều bạn hơn, cô không phải đau lòng, không phải khổ sở vì bọn họ, bọn họ sẽ chọc cô cười, tặng cô nhiều lắc tay đẹp, rồi khi ấy cậu sẽ trở thành quá khứ, một quá khứ không tốt đẹp.

Carlos cười khổ, tựa đầu vào giường. Cậu sẽ chăm sóc tốt cây nhỏ này.

Có một số người không dám quên đi ký ức, một số người lại không muốn nhắc tới quá khứ.

Đột nhiên tiếng gõ cửa, không chờ cậu lên tiếng, Oleguer đã đi vào, tay bưng chén đĩa, thuận tay bật đèn:

“Đã giờ này rồi còn không đi ăn cơm, muốn học thực vật quang hợp à.” Oleguer ngồi xuống bên cạnh, thiếu niên 17 tuổi cao lớn làm không gian trở nên nhỏ hẹp hơn.

Carlos nheo mắt một hồi mới thích ứng được với ánh sáng, cậu im lặng không nói gì.

“Ồi, giờ còn không nói nữa, cơm cũng mang đến cho nhóc rồi, ăn chút gì đi chứ.” Oleguer đưa chén bát cho cậu.

Carlos chỉ ôm chặt chậu cây nhỏ trong tay.

Oleguer bĩu môi, để mâm bát xuống đất, đoạt lấy chậu cây nhỏ từ trong ngực Carlos: “Này, chậu cây này có thể làm com ăn à.” Rồi cậu đưa com về phía cậu, “Tranh thủ thời gian đấy, mau ăn com.”

Đối với việc Carlos không nhúc nhích cậu cũng quen rồi, Oleguer ngồi bên lải nhải không thôi: “Ôi, đừng nói với anh em ngồi đây đóng cửa ăn năn đó nhá. Nhóc đừng như vậy, chẳng phải chỉ bị mắng hai câu thôi à, lúc anh mới tới đây cũng như nước với lửa với đồng đội, sau này lại thấy bình thường!” Cánh tay dài duỗi ra, vỗ vỗ đầu Carlos: “Carlos, nói thật nhé, em mà cứ như vậy sẽ khiến bạn gái đau lòng đó.”

Oleguer đặt chậu cây nhỏ lại chỗ cũ, vừa đi vừa nói: “Mấy ngày nay không thấy bóng dáng em, mỗi ngày Bella đều chạy tới La Masia, ngay cả việc học cũng gạt sang, anh nghe người ta nói, cô bé phải đi thỉnh cầu huấn luyện viên Bernar Jess và những người mà em đặc tội vài ngày trước, mãi mới làm cho bọn họ bằng lòng phối hợp với cô bé để giúp em đấy.”

“Ôi, em nghĩ họ dễ dàng đồng ý sao?” Oleguer gác chân lên bàn, nhướn mày, “Cô bé phải đi nhật bóng cho bọn họ hơn mười ngày, ngày nào cũng chạy tới chạy lui dưới trời nắng to, ôi ôi, đến cả anh còn thấy thương xót bạn gái em đấy.”

Tay Carlos run lên, Oleguer nhanh mắt đưa tay ra đỡ, “Nhóc kích động như vậy cơ à. Anh có lòng tốt mang com cho em, đừng có đồ, đồ rồi không có mà ăn đâu.”

“Mấy ngày này em ấy đều đến La Masia?” Carlos mở miệng, giọng hơi khàn khàn, hình như cậu đã không uống nước lâu rồi.

Oleguer bẻ ngón tay, nói: “Cậu ăn com trước, ăn xong tôi sẽ kể cho cậu.”

Carlos cầm đôi đũa bắt đầu ăn com, sau hai ba phút đã ăn xong rồi. “Anh mau nói cho em biết đi!”

“Cũng không biết nói như thế nào cho phải, ngày đó không phải thiếu chút nữa em đánh nhau với bọn họ sao? Bella đi tìm huấn luyện viên Bernar Jess mấy lần, cũng không biết hai người họ đã nói chuyện gì mà sau đó huấn luyện viên lại cho nhóc tham gia thi đấu so tài một lần nữa, điều kiện là phải nhận được sự đồng ý tưng nhóm của Garcia.” Oleguer thở dài: “Sau đó cô bạn gái nhỏ của nhóc liền đi tìm bọn họ, Garcia yêu cầu Bella phải đi nhật bóng cho họ co đến khi họ vừa lòng mới đồng ý.”

“Hôm nay ở trước trại huấn luyện em đập cái vỡ chai kia không khác gì đổ hết công sức suốt mấy ngày qua của Bella xuống sông xuống biển. Oleguer buông tay xuống: “Hôm nay anh cũng nhìn thấy Bella khóc.”

Carlos nghe cậu ấy nói, lòng chùng xuống, biết được Bella đã khóc, Carlos hoàn toàn hoảng sợ, “Em ấy, em ấy khóc, em, em đi tìm em ấy.”

Oleguer giữ chặt Carlos, “Này, em định làm gì nữa! Bây giờ em đi tìm Bella thì có ích gì, sẽ chỉ càng làm cho cô bé thêm đau lòng mà thôi.”

Carlos đứng bước, đứng vậy, bây giờ có lẽ người Bella không muốn nhìn thấy nhất là cậu.

Oleguer bưng bát không đứng lên, “Carlos, em cần thận suy nghĩ lại đi, vì em, cũng vì Bella.”

Cánh cửa đóng lại, trong phòng trở nên yên tĩnh hơn.

Ngày hai mươi bảy tháng tám, sau một tháng, một lần nữa Tô Thanh Gia lại vào La Masia. Bầu trời vẫn trong xanh như hôm nào, chú bảo vệ vẫn uống bia như nước.

Hai ngày trước Tô Thanh Gia nhận được chuyển phát nhanh mời đến xem trận đấu đối kháng của U14 La Masia. Đặc biệt là tới xem người mang áo số 3 của đội Vàng.

Cô nhìn thật lâu, lâu đến mức sắp xuyên thủng thiệp mời.

Tô Thanh Gia đắn đo suy nghĩ không biết có nên đi hay không? Sau đó cô bắt đầu rối rắm không thôi.

Kỳ nghỉ hè nằm lì trên giường kết thúc, cô mau chóng ngồi dậy, lựa chọn quần áo nửa ngày, cuối cùng mặc một chiếc áo chiffon tay lờ phối với váy lụa. Vết thương lần trước ở cánh tay do phơi nắng còn chưa khỏi hẳn, cô cũng không muốn bị trầy da lần nữa.

Chào chú bảo vệ xong Tô Thanh Gia lập tức đến sân thi đấu.

Ngồi trên khán đài, liếc mắt một cái cô đã thấy Carlos đang ở ngoài sân làm nóng người. Hết cách rồi, cậu bé tóc vàng vô cùng nổi bật, đến mức không muốn nhìn thấy cũng không được, huống chi, hình như cậu còn tắm rửa chải chuốt thực sạch sẽ.

“Này, Bella.” Oleguer chạy tới từ lối đi bên phải, mặt không đỏ, thở không mạnh, ngồi xuống cạnh Tô Thanh Gia: “Cô bé này thật xinh đẹp, nhóc tóc vàng kia thật may mắn quá. Em nhận được thư mời nên mới tới sao?”

Tô Thanh Gia giờ thư thái trong tay lên: “Đúng vậy, thư mời đây, anh muốn xem không?”

“Thật là, anh xem làm cái gì, thư mời này anh đã xem qua không biết bao lần, nói cho em biết, lúc tên nhóc tóc vàng kia lén lút viết đã bị anh phát hiện, ha ha, còn giấu không cho anh xem mới sợ chứ.” Oleguer chỉ về phía Carlos đang khởi động dưới kia, “Nhóc con này là một người bụng đen tối, chẳng phải chỉ lấy từ trong túi quần nó ra xem một chút thôi sao? Ai ngờ cậu nhóc ấy lại tố cáo việc anh bỏ huấn luyện trốn ra ngoài cho huấn luyện viên biết, hại anh bị nghe mắng nửa ngày. Này, Bella, ngàn vạn lần em đừng để nó lừa nhé.”

Tô Thanh Gia nén cười đầy khó khăn, nói: “Được rồi, em biết mà, em sẽ cẩn thận, nhưng mà, em cũng không hay kể việc xấu của người khác nhiều giống anh đâu.”

Oleguer giả vờ tức giận, “Anh cũng đâu có kể xấu, anh đều nói điều tốt mà!! Mấy đứa xấu xa các em đều chỉ biết bôi nhọ người tốt! Khổ cho anh vì còn phải giúp các em như vậy!”

Tô Thanh Gia: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây □

Bên kia, Oleguer đang lải nhải dài dòng xen lẫn oán giận vì Carlos không trọng nghĩa, còn bên này cậu nhóc tóc vàng đã làm nóng người xong, các thành viên đội vàng và đội đỏ vây quanh sân, lắng nghe huấn luyện viên dặn dò.

Nói không quan tâm đều là giả, Tô Thanh Gia rướn cao cổ nhìn xung quanh.

Ngoài dự liệu của Tô Thanh Gia, từng thành viên đội vàng đều hô vang tiếng cổ lên. Mười một cầu thủ, cả Bernar Jess cũng giơ tay hô khẩu hiệu, tiếng hô "vamous" (cổ lên) đồng loạt vang lên khi những bàn tay được hất lên trời.

"Này, cứ như vậy em sẽ biến thành hươu cao cổ đó, mau thu lại đi." Oleguer ghét bỏ nói.

Tô Thanh Gia liếc cậu một cái: "Thu gì mà thu, cổ dài cũng là cổ trên người em, anh quản được ư?" Cuối cùng đã tập hợp xong, các cầu thủ đi vào sân bóng, Carlos nhìn về phía khán đài, nhàn nhạt mỉm cười.

Tô Thanh Gia lơ đãng, hai mắt nhìn chăm chăm trông mắt xanh xám quuyền rũ của cậu, mặt hơi nóng lên, rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, nhưng thật không may lại bị Oleguer xấu xa bắt được, cô tức giận nói: "Cổ em mới rồi, nghỉ một chút đây. Ngồi xem như vậy cũng được, khá vừa tầm mắt."

Càng giải thích càng loạn, Tô Thanh Gia cố tình xem nhẹ tiếng cười của Oleguer và khuôn mặt nóng ran, cô hậm hực rất lâu, vừa mới được một lúc thế nhưng bà đi quái dị như cô đã bị một cậu nhóc vị thành niên làm cho đỏ mặt, thật sự quá tội lỗi mà.

Nhưng mà, đôi mắt đó rất đẹp, muốn gào khóc quá! Mái tóc vàng càng làm nổi bật vẻ ngoài điển trai! Khuôn mặt quá tinh xảo mà, muốn gào khóc thêm lần nữa!

Chỗ Tô Thanh Gia đang xảy ra cuộc đấu tranh đầy tội lỗi trong tâm trí, trong khi tiếng còi đã được thổi lên, trận đấu bắt đầu rồi.

Nửa hiệp 1 hai đội ngang tài ngang sức, dò xét lẫn nhau, không hện mà đều áp dụng lối chơi phòng ngự phản công, Carlos cũng chỉ hoạt động ở phạm vi nhỏ là khu vực trung tâm. Tới nửa hiệp 2, đột nhiên thế trận biến hóa, sau khi dưỡng sức Carlos bắt đầu hoạt động liên tục, tạo ra những tình huống bất phá đầy hiệu quả, dựa vào tốc độ và sức bật, Carlos dẫn đầu đội vàng bắt đầu tấn công quyết liệt.

Tốc độ của Carlos vô cùng nhanh, trong nháy mắt xẹt qua hàng tiền đạo đội đỏ, khi bóng đến vùng cấm cậu như báo săn mồi vậy, chuẩn xác và tinh ranh đến đáng sợ!

So với nhóm cầu thủ U14, Carlos đủ cao nhưng không đủ khỏe. Carlos hết sức thông minh và tinh quái, lợi dụng sự linh động, nhỏ bé của mình để lườn lách lấy bóng, quan sát hướng bóng, hướng di chuyển của đồng đội, không hề va chạm trực tiếp với đội đỏ, sau đó lập tức tăng tốc chạy về phía cầu môn đội bạn.

Tốc độ dắt bóng của cậu có thể so sánh với tia chớp, tóc vàng trên trán bị thổi bay, thiếu niên này để các thành viên trên sân, người xem trên khán đài được thưởng thức một màn biểu diễn kỹ thuật xuất sắc, lưu loát.

Cùng lúc đó, hậu vệ đội đỏ lao đến chặn lại, cậu ta dùng lực rất mạnh, trong nháy mắt đã sóng vai với Carlos, Carlos không hề chần chừ, dùng động tác

đạp xe đạp hóa giải đòn vuron chân phải ngăn bóng của hậu vệ đối phương.

Trong lúc hai người kẻ truy người đuổi, những thành viên khác trong đội vàng cũng bắt đầu triển khai thế trận, tạo nên ba tuyến tấn công, nhưng Carlos không hề chuyển bóng cho đồng đội.

Nỗi lo trong lòng Tô Thanh Gia dâng tới cổ họng, chuyển đi, mau chuyển đi! Carlos, anh mau chuyển bóng đi!

Nhưng Carlos đang chạy vội trên sân bóng sao có thể nghe được tiếng lòng đang kêu gọi của cô. Trung vệ đội đỏ nỗ lực đoạt bóng, Carlos phải chịu trở ngại rất lớn, thế nhưng trong nháy mắt, lúc trung vệ chuẩn bị cướp được bóng, Carlos lại ở dùng chân trái chài bóng, lập tức xoay chuyển! Một chiều này đã giúp Carlos dễ dàng vượt qua cậu ta, tiếp tục chạy nhanh về phía trước!

Khoảnh khắc đó, dường như tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay cho cậu, những biểu hiện của thiếu niên này có thể nói quá thành xa hoa lộ liễu!

Thủ môn đội đỏ cũng bị cậu thanh niên này làm cho chấn động, đáng người cao to đuổi đôi tay dài ra, mồ hôi trên trán như những hạt đậu thi nhau rơi xuống, cậu ta hơi hốt hoảng.

Mà lúc này chân Carlos đang dẫn bóng, thủ môn gần như dùng hết sức lực tập trung phán đoán góc độ cậu sút bóng tới, nhưng mà, ngoài dự đoán, bóng lại được chuyển tới chân Garcia.

Cầu thủ trẻ tuổi này từ bỏ cơ hội sút bóng, bắn mũi tên mê hoặc mọi người, sau đó chuyển bóng tới cho đội trưởng Garcia, người vẫn luôn đợi sẵn ở bên phần sân đội vàng!

Không thể phủ nhận chiều này Carlos làm rất khá, tuy rằng nếu vừa rồi Carlos sút khả năng ghi bàn rất lớn, nhưng chạy trên sân một thời gian dài có thể khiến cậu phán đoán sai lầm, vì vậy cậu chuyển cho đồng đội cũng đang ở vị trí tốt, không thể nghi ngờ, đó là một quyết định hoàn toàn chính xác. Đây không chỉ là biểu hiện khẳng định sự thành thực, biết phán đoán và lựa chọn của một cầu thủ, mà còn thể hiện được cậu là một trung vệ có tầm nhìn tuyệt vời. Cậu có thể phán đoán trong vài giây, chuyển bóng cho đồng đội có năng lực nhất, phải biết rằng, ở trên sân bóng rộng lớn mà có thể nắm chắc được vị trí của mỗi người thì phải là một người có đầu óc tinh tế và tầm nhìn tốt, là phẩm chất quý giá của một cầu thủ!

Garcia, người nhận được đường chuyển cũng không làm Carlos và các đồng đội thất vọng, ngay sau đó vị đội trưởng này đã tìm đúng góc độ, sút một cú thật mạnh. Vàooooooooo!

Garcia chạy đến ôm chặt Carlos, các cầu thủ khác của đội vàng cũng vui mừng chạy tới, mười một người vây quanh nhau.

Bọn họ lại lần nữa làm động tác chạm tay lại, tiếng hô "vamous" (cố lên) đã kích động Tô Thanh Gia khiến vành mắt cô trở nên ướt ướt.

Hai tháng trước, trong lúc thi đấu Carlos còn phải chịu xa lánh, dường như một mình đơn thương độc mã chơi với 21 người, vậy mà giờ đây, thiếu niên tóc vàng đang lộ ra nụ cười sáng lạn trong vòng ôm của đồng đội.

Trận đấu kết thúc, đội vàng đánh bại đội đỏ với tỉ số 1:0, lần trước thi đấu chưa phân thắng bại, và lần này cuối cùng cũng có kết quả.

Carlos đi đến khán đài, vươn hai tay làm động tác ôm, cậu nhìn Tô Thanh Gia mỉm cười, má lúm đồng tiền trên gương mặt như đựng đầy đôi mắt màu hổ phách.

Tô Thanh Gia nuốt nước mắt xuống vội tay, nhìn về phía cậu nở nụ cười thật tươi. Hai tháng qua đi, mây đen che kín khiến tâm trạng không thoải mái, lúc này tựa hồ đều biến thành tro bụi bay trên sân bóng La Masia, chôn vùi đồng cỏ, hóa thành thứ dinh dưỡng cho thực vật đất đai.

Trong ánh mắt trong suốt của Carlos phản chiếu bầu trời ngày hè quang đãng, xanh thắm xinh đẹp tựa ngọc bích.

Bên ngoài phòng thay đồ, Bernar Jess tặng cho Carlos một cái ôm, vị huấn luyện viên hòa ái này ôm chặt đến nỗi Carlos không thở nổi: "Làm tốt lắm Carlos, tôi biết em sẽ không làm chúng tôi thất vọng! Tôi rút lại lời lần trước tôi đã nói với em, Carlos, em rất phù hợp với môn thể thao mang tên bóng đá này, em sẽ sáng tạo ra một lối đá, một quan niệm thuộc về chính em!" Đấy mắt ông toát ra ý cười, nếp nhăn nơi khoé mắt hiện rõ: "Còn nữa, Carlos, xin lỗi nhé."

Tay phải nắm thành quyền của Carlos đặt nhẹ vào lồng ngực huấn luyện viên: "Huấn luyện viên, cảm ơn thầy!" Lúc rút tay lại còn thêm một câu: "À còn nữa, huấn luyện viên, thầy rèn luyện cơ thể rất tốt."

"Ha ha, thằng nhóc này." Bernar Jess dờ khóc dờ cười, kéo khóa áo khoác lên: "Đã lợi dụng còn khoe mẽ nữa chứ."

Garcia cũng đâm nhẹ một cái vào ngực huấn luyện viên: "Đáng người của huấn luyện viên chuẩn như vậy, vì sao thầy không thoát y để chúc mừng?"

Nhìn bộ dạng tôn thờ trinh tiết, thế sống thế chết bảo vệ ngực của Bernar Jess, các thành viên đội vàng ôm bụng cười to.

Oleguer và Tô Thanh Gia đi tới, Oleguer nhảy nhót từ xa rồi gào lên: "Ồ, huấn luyện viên, thầy còn chưa nói rõ là nhóc tóc vàng này có thể gia nhập U14 hay không đấy!"

Tiếng cười ngừng lại, Bernar Jess nhìn các thành viên đội vàng một lượt, ông đặt tay lên bả vai Carlos, giúp cậu sửa sang lại bộ đồ thể thao hơi xộc xệch: "Chúc mừng em, Carlos, em đã gia nhập U14 thành công, tôi chờ mong sự bùng nổ của em ở đội!" Dứt lời, lập tức dùng tay phải vỗ vỗ bả vai Carlos một cách nặng nề: "Mấy người trẻ tuổi các em nói chuyện đi, tôi đi sắp xếp thủ tục gia nhập cho em."

Garcia bước đến trước mặt Carlos vẫn đang đứng yên, cậu ấy nhìn thiếu niên có chiều cao tương đương mình, cúi đồng phục ra: "Đến đây đi ông vua bóng đá của cô nhi viện, chúng ta đổi đồ." Giọng nói của cậu ấy mang ý cười, cúi bộ đồ thấm đẫm mồ hôi ra, không khí căng thẳng trước đây không còn nữa.

Carlos ngậy ra một lúc, rồi nhanh chóng cúi quần áo bóng đá của bản thân ra: "Giúp đỡ nhau nhé, đội trưởng U14."

Quần áo bóng đá màu vàng được hai người trao đổi, rồi mặc vào người đối phương.

Đổi áo là một cách biểu đạt tình hữu nghị giữa các cầu thủ trong đội, thể hiện sự ngưỡng mộ dành cho nhau, có đôi khi là vì kỷ niệm, nhiều lúc chỉ đơn giản là thưởng thức, không mang theo lập trường chính trị hay sắc thái, khuynh hướng gì.

Mặc vào quần áo đầy mùi mồ hôi của đối phương, là biểu hiện sự tôn kính đối với đối thủ. Tuy rằng chuyện này giống với việc xảy ra giữa hai bên trong trận đối kháng, nhưng tình huống giống như Carlos lúc này cũng không phải không thể.

Garcia nhún vai, cảm thụ chiếc áo bóng đá này: "Còn chút chuyện nhỏ, Carlos, xem ra các huấn luyện viên phải điều chỉnh thực đơn dinh dưỡng cho cậu. Còn có..."

Tay phải của Garcia nắm quyền, hơi giơ lên, Carlos nhướn mày, cũng nắm tay phải thành quyền, hai nắm đấm chạm vào nhau nhau, những thành viên khác cũng lần lượt cùng tay với Carlos.

"Gặp lại sau, chúng tôi đi về tắm rửa trước, cả người đầy mùi hôi, ngộp chết mất." Garcia thở ra một hơi, nhìn về phía Tô Thanh Gia: "Hô hô, không quấy rầy cậu và cô bạn nhỏ. À, cô gái Trung Quốc, lần trước bắt em nhặt bóng là tôi không đúng. Lần sau mời em ăn kem."

"Muốn mời cũng là tôi mời." Carlos đẩy cậu ấy ra: "Đi thì đi còn nói nhiều như vậy làm gì."

Vội vàng tiễn mấy người đồng đội đi, Carlos kìm nén xúc động muốn vò đầu, tai phải run run, mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Tô Thanh Gia im lặng đứng đó, đôi mắt lưu li chớp chớp liên tục.

"Hai người làm gì thế, không phải hòa rồi sao?" Oleguer đứng là kiểu người hoàng thượng không vội mà thái giám đã gấp, nghĩ sao nói vậy, lái nhai liên hồi: "Carlos, em đó, lúc nào cũng trông mong cô bé tới, giờ đứng đó ngại ngần làm gì, còn không mau qua xin lỗi."

Mặt Carlos càng đỏ hơn, giống hệt một chú tôm luộc, đã vậy còn âm thầm rụt cổ. Đôi mắt nhẹ nhàng ngược lên ngắm nhìn Tô Thanh Gia một chút, sau đó lại không dám nhúc nhích chút nào.

Một lát sau, Tô Thanh Gia đi qua, chặn cái miệng vẫn đang lái nhai của Oleguer: "Anh im miệng đi, còn nữa, bây giờ không có chuyện của anh, mau đi ra. Bằng không em mách huấn luyện viên của anh, hai ngày nay lúc tập luyện anh toàn lén trốn ra ngoài."

Oleguer trừng mắt: "Anh..... anh nào có, em đừng đổ oan cho người tốt!"

"Vậy ai là người nói với em chuyện đàn em ở bên Tân Thành mới tới?" Tô Thanh Gia nghiêng đầu nhìn cậu ấy: "Vậy nên, còn không mau đi, cẩn thận em nói bí mật đen tối của anh ra hết đấy."

Khỏe miệng Oleguer giật nhẹ, chân nhanh chóng nhảy ra cách xa Tô Thanh Gia ba mét: "Trời ạ, không thể tưởng được tâm địa em xấu xa như vậy. Giống hệt cậu bạn trai nhỏ của em, tóm lại, tóm lại không là người một nhà không vào một cửa. Cuối cùng anh cũng hiểu rồi."

Nhìn Carlos vẫn đang hậm hực không thể vui mình vào trong áo bóng đá, Oleguer oán giận nói: "Carlos, em là đồ trọng sắc khinh bạn, xem như chúng ta tuyệt giao! Hừ!"

Cậu ngẩng đầu hừ hừ mấy tiếng, lại nhìn về phía Tô Thanh Gia: "Tuyệt giao, tuyệt giao, tuyệt giao!!!"

Tô Thanh Gia:.....

Carlos:.....

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Vy Ngôn

Không khí trong phòng thay đồ rất tốt, xua tan không ít hơi nóng. Chỉ có mình Carlos cảm thấy nóng, mặt cậu vừa đỏ vừa nóng tựa như ánh mặt trời đang dần thiêu đốt mái tóc vàng của cậu.

Cuối cùng, cậu thiếu niên 17 có nhiều hooc – môn "lái nhái" đã chịu rời đi, Tô Thanh Gia cầm thư mời lên quạt nhẹ, đôi mắt quan sát khắp nơi nhưng nhất quyết không nhìn vào đôi mắt đầy trông mong như Labrador [*] của người nào đó.

[*: Chó tha mồi Labrador thường được gọi với tên thân thuộc là Lab là một giống chó săn phổ biến ở Mỹ chúng thuộc nhóm chó săn mồi (gundog) và thường dùng để tha các con mồi về cho chủ trong các cuộc săn. Tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ "labrador" trong ngôn ngữ Bồ Đào Nha, có nghĩa là người lao động. Trong quá khứ, chó Labrador là giống chó được các thủy thủ, ngư dân Newfoundland và Bồ Đào Nha ưa chuộng nhất. Chúng hiền lành, dễ gần và thích ở gần con người, loài chó săn mồi được coi là một trong những loài chó phổ biến nhất ở Mỹ trong những năm qua. Chó săn mồi rất năng động, đáng tin cậy, đáng yêu, dễ huấn luyện, nhiều người Mỹ coi chú chó này là một thành viên trong gia đình. Ở Nga chúng còn được gọi là "Labriki", "Laby", hay "Labukh" (Theo wikipedia)

Labrador thấy lo lắng, căng thẳng nhưng không dám mở miệng, chỉ có thể gãi gãi tai.

Nhìn ánh mắt đáng thương giống nàng dâu nhỏ mới về nhà chồng của Carlos, Tô Thanh Gia không đành lòng lạnh nhạt nữa mà bước về phía trước.

Carlos y hệt như mấy lợn tóc vênh, vội vàng nhảy lên, ánh mắt lấp lánh, mang theo gọn sóng màu xanh thẳm, đôi mắt xinh đẹp long lanh, mái tóc vàng vênh như đang đón gió, cứ bay lên rồi lại hạ xuống.

"Anh nhảy làm gì? Sợ em ăn thịt anh ư?" Tô Thanh Gia quạt nhẹ, lòng cảm thấy hơi phiền, chuyện gì đang xảy ra vậy, sao càng lúc càng nóng chứ?

Carlos lẳng lặng rút chân về, mỗi bước lại liếc nhìn Tô Thanh Gia một cái, thấy Tô Thanh Gia không có phản ứng gì mới dám đi bước tiếp theo, quá trình trở về chỗ cũ diễn ra khá vất vả, giờ phút này không chỉ mặt đỏ mà đầu cũng chôn xuống thật thấp: "Em....."

Giọng cậu như tiếng ruồi bay, Tô Thanh Gia cố gắng cả buổi cũng không nghe rõ, chỉ có thể đưa lỗ tai đến gần một chút: "Anh nói gì? Vừa rồi em nghe không rõ, anh có thể nói lại lần nữa không?"

"Em....." Giọng nói càng nhỏ hơn, yết hầu chỉ phát ra tiếng ưm a a giống như bị ai chặn họng vậy.

Tô Thanh Gia hoàn toàn bất lực, chỉ có thể buông tay: "Chàng trai, anh nói lớn hơn chút nữa không? Ít ra em cũng phải nghe được vài tiếng chứ."

Hòa khí trong lòng Tô Thanh Gia từ từ dâng lên, trời nóng khiến thể xác và tinh thần đều nóng.

Carlos ngẩng đầu, cố gắng hít sâu vài hơi, bộ dạng như người sắp bước lên đoạn đầu đài, ngay cả khí trong phổi cũng bị cậu điều ra, tuy nhiên vừa hé miệng thì đã thấy Tô Thanh Gia nhìn mình không chớp mắt, cậu thốt lên trong vô thức: "Em thật xinh đẹp."

Ít nhất lần này cũng nói rõ ràng từng chữ, tuy rằng giọng khá nhỏ nhưng vẫn đủ để Tô Thanh Gia cảm thấy ấm lòng, không biết tại sao tự dưng trong lòng cô bỗng mát rượi, bao bọc bởi hơi ấm này đều được xua đi, còn có cảm giác thấm vào ruột gan.

"Cảm ơn lời khen này của anh, phần thể hiện của anh hôm nay rất tuyệt vời." Mặt Tô Thanh Gia nóng lên, âm thầm khinh bỉ bản thân mình, đã là bà đi quái gở mà còn vì câu khen ngợi của một tên nhóc làm đỏ mặt?

Đúng thật là.....

Thật đáng xấu hổ mà ^*(-)*^

Carlos nhìn cô bé chỉ cao đến ngực cậu, chiếc váy chiffon màu vàng tôn lên làn da mềm mại, mái tóc đen dài, dày xõa đến eo bị gió thổi bay lên tạo thành độ cong đẹp như cầu vồng, ánh mắt màu hổ phách không còn sự thất vọng và buồn nữa mà tràn ngập vui vẻ, môi cô hơi nhếch lên, má ửng hồng.

Cậu lại lặng lẽ di chuyển tầm mắt đến cánh tay, áo tay lỡ mỏng bao lấy cánh tay Tô Thanh Gia, trong lòng Carlos dấy lên cảm xúc áy náy, không biết vết thương do phơi nắng của Bella đã đỡ chưa, đều do cậu không tốt, nếu cậu suy nghĩ thông suốt sớm hơn thì Bella sẽ không bị thương vì phải nhặt bóng giúp nhóm Garcia.

Chuyện này vốn không hoàn toàn là trách nhiệm của Carlos, vốn dĩ làn da của Tô Thanh Gia non nặn như trẻ con, bây giờ hằng ngày đều dùng các loại kem dưỡng, sống những ngày dài tháng rộng, tự do bay nhảy, qua nhiều năm tháng, làn da tuyết ấy càng thêm mịn màng, chỉ cần phơi người trong nắng một chút sẽ bị rạn da, đừng nói tới việc nhặt bóng dưới ánh mặt trời gay gắt.

Tuy rằng mỗi lần ra ngoài Tô Thanh Gia sẽ thoa khắp người một lớp nước hoa hồng, sau đó phủ kem hoa nhài và son trà lên, cuối cùng mới thoa kem chống nắng, nhưng như vậy làn da vẫn có thể tổn thương.

Hành động lần trước của Carlos có chút không đúng, dù là ai đi nữa cũng không thể chịu được hành động mang tính si nhục như vậy, Tô Thanh Gia hiểu điều đó. Vì muốn nhóm Garcia bằng lòng tiếp nhận Carlos, Tô Thanh Gia đã đồng ý nhặt bóng hai tuần cho bọn họ. Mặc kệ có một số thành viên cố tình đá bóng ra thật xa, Tô Thanh Gia vẫn không oán trách nửa lời.

Phơi nắng lâu như vậy, dù sau khi về nhà Tô Thanh Gia đã chăm sóc kỹ càng nhưng sao chịu nổi việc chạy đi chạy lại cả ngày, vùng da cổ và cánh tay đều bị rạn, mặt thì đỏ hơn chút, bởi vì đội mũ nên chỉ hơi rát mà thôi.

Nghe Oleguer nói mỗi ngày Bella phải đi nhật bóng, Carlos lập tức lo cho làn da của Bella, ở chung lâu như vậy, cho dù cậu không hiểu gì về phái nữ đi chăng nữa thì cũng biết, làn da của Bella vô cùng mềm mại, cậu sử dụng lực tay hơi mạnh một chút thì đã khiến tay Bella hồng lên, mỗi lần ra ngoài chơi Carlos đều chọn chỗ có mái chắn, hoặc cậu sẽ giúp Bella che bớt ánh nắng.

Với thị lực rất tốt của mình, Carlos hoàn toàn có thể nhìn thấy làn da của Tô Thanh Gia qua lớp vải chiffon trong suốt, may mắn là không để lại vết gì. Rồi cậu nghiêm túc ngắm nhìn khuôn mặt Tô Thanh Gia một hồi, đến khi xác định nó không bị đỏ mới rời mắt.

Bị Carlos nhìn một cách nghiêm túc và có gì đó mãnh liệt, Tô Thanh Gia cảm thấy mặt như đang không ngừng cháy, cô lập tức quay mặt đi, nói: "Mấy ngày không gặp mà anh đã biết nói lời ngon tiếng ngọt, khen các bạn gái, đúng là không biết xấu hổ mà."

Lời nói vô tư này khiến Carlos trở nên căng thẳng, cậu vội vàng kéo góc áo Tô Thanh Gia: "Anh... Anh không phải như vậy, anh không có. Anh... Anh chỉ cảm thấy em rất xinh đẹp."

"Còn nói không có, lại nói dối nhiều hơn nói thật rồi." Tô Thanh Gia lùi một bước, góc áo mỏng manh đáng thương lập tức thoát khỏi bàn tay của Carlos.

Carlos sừng sốt một lúc, nói dối nhiều hơn nói thật? Rốt cuộc là nói dối hay nói thật chứ? Cậu nhóc tóc vàng bị rối loạn rồi. Có điều cậu thấy Bella xinh đẹp thật mà, mãi mới nói ra được lời khen ngợi mà cậu ấp ủ bao lâu, bây giờ trong lòng cậu thoải mái hơn nhiều.

Ông trời đã tặng cho cậu một búp bê Tây Dương có mái tóc màu đen, dù thế nào cũng luôn xinh đẹp, tất cả dịu dàng mờ ảo như một giấc mộng.

Suy nghĩ miên man một lúc, Carlos mới đi vào vấn đề chính: "Bella, cảm ơn em đã bằng lòng tới xem anh thi đấu. Thật sự cảm ơn em nhiều lắm."

Tô Thanh Gia bị đôi mắt xanh thẳm của cậu thu hút, hốc mắt dịu dàng sâu thẳm như in đậm cảnh vật Địa Trung Hải. Cô mong chóng gạt suy nghĩ về đôi mắt của cậu, nói: "Không cần cảm ơn đâu, anh đã mất công viết thiệp mời, sao em có thể không tới?"

Lúc này, Carlos không nhìn được nữa, lập tức vờn tay vào đầu, cười đến ngốc nghếch: "Hi hi, hi hi, đúng vậy, thiệp mời, thiệp mời, anh viết thiệp mời."

Tô Thanh Gia thấy bản thân mình hình như đang bị con chó to xác nhưng ngốc nghếch trước mặt này vít mất đầu óc, cô liếc Carlos một cái rồi nhét thiệp mời vào trong ngực cậu: "Còn giả bộ viết thư mời, gọi điện thoại nói với em một tiếng không được à, thật là... anh cho rằng em không còn quan tâm tới anh nữa sao?"

Carlos cảm thư trong ngực lên, không ngừng vò đầu: "Anh... Anh chỉ sợ em không bao giờ quan tâm đến anh nữa. Bella, Bella..."

"Ừm, có chuyện gì vậy?" Tô Thanh Gia bị cậu gọi đến mất tự nhiên, giọng điệu của cậu rất nhẹ nhàng, đây là đang làm nũng ư?

"Bella, em tha thứ cho anh nhé?"

Carlos dùng đôi mắt xanh thẳm ngập tràn sự mong đợi nhìn chăm chăm vào Tô Thanh Gia, thấy Tô Thanh Gia quay mặt đi, cậu bắt đầu nóng nảy, miệng không ngừng lầm nhảm: "Bella, anh biết do anh không tốt, anh không nên ném vỡ cái bình kia, anh không nên tức giận lung tung, mấy ngày nay anh rất cố gắng và nghiêm túc hòa nhập với bọn họ, em cũng thấy rồi đấy, giờ anh và bọn họ đã kết giao bạn bè, đúng, anh rất lợi hại mà."

Sợ Tô Thanh Gia không tin, cậu còn cố gắng kéo áo bóng đá trên người: "Em nhìn này, Bella, anh với Garcia còn trao đổi áo bóng đá nữa, em nói đi, biểu hiện hôm nay của anh rất tốt phải không? Huấn luyện viên đã cho anh gia nhập U14, anh thành công rồi. Bella, em đừng giận anh nữa được không?"

Tình bạn của con trai cũng giống như con gái, lúc mới bắt đầu sẽ không thể hiểu rõ, đôi khi đánh nhau loạn xạ một trận rồi trở thành bạn bè tốt, bỏ qua việc Carlos đã thuyết phục Bernar Jess thế nào để được tham gia thi đấu đối kháng lần nữa, cũng gạt chuyện Carlos đã kết bạn với nhóm Garcia như thế nào, nhưng tất cả những điều này Tô Thanh Gia đều hy vọng muốn nhìn thấy.

Tô Thanh Gia khoanh tay trước ngực, nói một cách rõ ràng: "Được được, tha thứ cho anh đấy, không giận anh nữa đâu." Dứt lời cô lại đẩy ngực Carlos: "Anh cách xa em ra một chút, trời hè oi bức lại đứng gần như vậy, nóng muốn chết."

Carlos cảm thư mời bắt đầu quạt quạt, cười ngốc nghếch: "Bella, anh quạt giúp em, vậy có đỡ hơn chút nào không?"

Tô Thanh Gia trả lời, rồi nghĩ tới điều gì đó, lấy từ trong balo ra một cái hộp: "Hôm nay là 27 tháng 8, quà sinh nhật của anh này."

Tay đang quạt của cậu nhóc tóc vàng từ từ chậm lại, cuối cùng ngừng hẳn, cậu đưa hai tay ra nhận hộp quà, đôi mắt trở nên mềm mại khi nhìn về phía Tô Thanh Gia.

Trên sân bóng, gió thổi tới mang theo hơi nóng hầm hập, nhưng Carlos lại cảm thấy nơi này rất tuyệt, cậu ngốc nghếch đứng hồi lâu mới đưa một tay lên ôm Tô Thanh Gia vào trong lồng ngực, động tác nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, Tô Thanh Gia có thể cảm nhận được tâm trạng của cậu lúc này.

Nước mắt người nào đó rơi xuống cổ Tô Thanh Gia, vải chiffon cũng nhanh chóng bị thấm ướt.

Khi cô đáp trả cái ôm của cậu, bên tai Tô Thanh Gia truyền đến giọng nói giống lông chim rơi ngang vùng nước cạn của Địa Trung Hải

"Bella, em có thể tới đây chính là món quà sinh nhật tốt nhất đối với anh."

Thời tiết rất nóng, nhưng lần này Tô Thanh Gia không muốn đẩy cậu bé này ra chút nào, cô cứ lẳng lặng chìm trong vòng tay cậu, trong lòng giống ăn mơ chua, có chút vị chua chua ngọt ngọt.

Không biết Carlos đã học nói lời ngon tiếng ngọt ở đâu, nếu mạnh dạn nói cho mấy cô bé nghe, chắc chắn sẽ có hẳn một xe tải chở các cô bé bằng lòng chết chìm trong vũng nước biển đó đến.

Một lúc lâu sau, Carlos mới chịu buông cô ra, mặt cậu đã không còn nước mắt, chỉ nhìn thấy lông mi bị nước mắt làm ướt nhẹp lộ ra vẻ yếu ớt, giọt nước trong suốt nhỏ bé còn đọng trên lông mi.

Dường như tất cả tổn thương lúc trước đều bị vùi lấp, hai người cứ anh một câu em một câu mà nói, hai tháng xa cách không hề mang đến chút lạnh nhạt nào, ngược lại còn rất nhiều điều muốn kể cho nhau nghe.

Ừm, nhưng có điều đa số thời gian là Tô Thanh Gia nói, Carlos vẫn thích làm nhiệm vụ lắng nghe và ngẫu nhiên trả lời một câu hơn.

Tiền Tô Thanh Gia về, Carlos trở lại ký túc xá, cậu cẩn thận mở hộp ra, bên trong là hộp nhạc màu xanh da trời, trong hộp có mười người tí hon đang xoay tròn, giai điệu bài hát "El Cant Del Barca" [*] quen thuộc.

[*] El Cant Del Barca: Bài hát truyền thống của CLB Barcelona

Carlos ngắm nhìn từ trên xuống dưới một hồi rồi mới cẩn thận đặt trên tủ đầu giường.

Suy nghĩ một chút, cậu cởi áo bóng đá trên người xuống, gấp lại rồi bỏ vào một cái hộp khác, kèm theo tờ giấy nhỏ: "Chiếc áo bóng đá đầu tiên được trao đổi, nhận từ đội trưởng U14 La Masia – Garcia".

Đây không phải chiếc áo bóng đá duy nhất được trao đổi trong sự nghiệp của cậu, mà chính là chiếc khởi đầu.

Tắm rửa xong, Carlos cầm hai cây kẹo que cầu vồng trên bàn tỉ mỉ nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng cậu xé hai vỏ kẹo đặt chồng lên nhau rồi ăn luôn.

Có lẽ việc Oleguer thích nhất là tặng kẹo que cho người khác, một cây là lúc an ủi Carlos khi cậu chìm dưới đáy vực sâu, một cây là quà sinh nhật - y hệt năm trước.

Carlos thăm nguyên rửa xưởng sản xuất kẹo que này mau đóng cửa.

Đúng là ngọt đến sâu răng mà.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây

Giải vô địch quốc gia Tây Ban Nha hay còn được gọi là La Liga mang theo khí thế hùng hục đang sắp diễn ra, mỗi ngày trôi qua Tô Thanh Gia đều có thể xem truyền thông quảng bá và dự đoán đội chiến thắng của các trận tranh đấu, thậm chí là nhà vô địch năm nay thông qua các phương tiện thông tin đại chúng. Ngay lúc này bà ngoại Sonia và ông ngoại Minh Úc đang cãi nhau ầm ĩ, mỗi ngày Minh Linh sẽ nhận được điện thoại gọi đến từ Madrid, hai người người già hàng chục tuổi đầu kia có thể cãi nhau qua điện thoại với con gái suốt một giờ mà không ngừng nghỉ chút nào.

Nguyên nhân cũng không quá lạ lẫm, Sonia là fan trung thành của những chú kền kền trắng Real Madrid, trong khi đó Minh Úc lại là khách quen ở phía nam Nou Camp. La Liga league đem đến một việc ồn ào nhỏ. Nếu đến trận Derby, thậm chí hai người còn có thể vì Real Madrid và Barca mà xảy ra đại chiến, đương nhiên sẽ không nghiêm trọng tới mức đánh nhau, chẳng qua chỉ tranh cãi gây lộn thôi, nhưng vì cá cược tỉ số mà bọn họ không ngừng gọi điện thoại thuyết phục con gái và những người không xem trận bóng đứng về phía mình.

Thực sự Tô Thanh Gia rất muốn nói với hai người già này rằng không cần thiết phải cá cược, cô biết kết quả của trận cầu lịch sử này, Real Madrid sẽ giành chiến thắng.

Nhưng đau lòng thay biết cũng chả làm được cái gì, cô không dám nói, mà nói ra chắc cũng chẳng ai tin cô.

Cô vẫn nên chăm chỉ luyện tập dương cầm thì hơn.

o(╯╰╯)o Haizzz, tiểu mỹ nhân ôm má, cuộc sống trẻ con không vui chút nào, bao giờ mới trưởng thành đây.

Nhưng vẫn có một việc khiến cô vui vẻ, chỉ vài ngày nữa thôi là cô có thể xách cặp vào lớp 6, tương lai tốt đẹp đang vẫy tay chào đón cô ở phía trước, tạm biệt và không hẹn gặp lại hai năm cấp một đã qua nhé.

Ở bên này, Tô Thanh Gia còn đang nhàn nhả ở nhà hưởng thụ kỳ nghỉ hè không có bài tập về nhà, ngày ngày luyện đàn dương cầm, uống trà chiều, nếu không có việc gì làm thì chơi búp bê barbie với Lưu Mộng Nhã, cuối tuần tới thăm cậu nhóc tóc vàng, quả thực là không gì có thể sung sướng hơn được nữa.

Trong khi đó, Carlos lại đang cực khổ rèn luyện nhằm nâng cao kỹ năng đá bóng của mình. Vì được đẩy lên U14, để đuổi kịp tiến độ của mọi người cậu cần học nhiều thứ hơn, những hiểu biết về bóng đá cũng rộng hơn. Từ thứ hai đến thứ sáu, Carlos không hề có chút thời gian nhàn rỗi nào, huấn luyện viên lập ra một chế độ huấn luyện mới toanh, lấy thân thể cậu làm tiêu chuẩn để đề cao sức chịu đựng, thể lực là tiền đề của mọi thứ.

Những điều đó đương nhiên cậu vẫn có thể tiếp thu được, nhưng việc khiến Carlos đau đầu nhất chính là thực đơn mà chuyên gia dinh dưỡng sắp xếp cho cậu.

Carlos dùng thìa chọc chọc thức ăn mà cậu không biết là cái gì, nó giống như cháo vậy.

Nghe nói nó rất giàu protein, có thể bù đắp cho quá trình phát triển nhanh, trong khi cơ thể của cậu lại nhỏ bé.

Vì vậy, Carlos chỉ dùng mặt không cảm xúc, ngậm đắng nuốt cay cố ăn vào, à mà bình thường mặt cậu vốn đã không biểu lộ nhiều cảm xúc rồi.

Cậu ăn rất nhanh, có chút qua loa, không thèm quan tâm hương vị của nó ra sao, cho hết vào miệng, lúc ra khỏi nhà ăn đi đưa cơm còn nhìn chằm chằm cậu, càng nhìn càng cảm thấy vừa mắt, hình như bà nghĩ cậu thiếu niên rất thích ăn món này, lần sau sẽ chuẩn bị cho cậu nhiều thêm tý.

Ngoài sân bóng, Carlos và các đồng đội luyện tập sút bóng vào khung thành.

Sau việc đối đầu lần trước, Carlos bị tạm ngưng bồi dưỡng, những thành viên gây chuyện khác cũng bị trừng phạt nghiêm khắc. Bóng đá là môn thể thao đề cao tinh đồng đội nhất, không ai muốn trở thành bàn đạp giúp thái tử đọc sách. Một khi đã tới sân bóng lớn, cho dù các thành viên có bất hòa đến thế nào đi nữa đều phải nhượng một bước.

Mọi người cho rằng ở trong cùng đội bóng thì quan hệ nhất định phải tốt sao?

Làm gì có chuyện đó!

Cầu thủ âm thầm tranh đấu, loại trừ nhau quá nhiều, huấn luyện viên thì mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần đừng quá mức phô trương là được. Trước mặt truyền thông, tất cả mọi người đều là anh em tốt, tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, đi chung một đôi tất, ngủ chung một người phụ nữ.

Thôi, nói hơi xa rồi, hành động của Carlos lần trước quả thực hơi quá, thẳng thừng giơ ngón giữa trên sân bóng, đó không khác gì xé rách mặt mũi đối phương, hơn nữa phía trên cũng kín đáo phê bình cái bệnh này của cậu. Thời điểm đó Reixach bị xoay vòng giữa muôn vạn ý kiến, chỉ có thể tạm thời điều Carlos xuống rèn luyện.

Tuy nhiên, nhóm Garcia cũng chẳng dễ chịu hơn là mấy, huấn luyện viên trách mắng, cộng thêm phải chạy mấy vòng khiến bọn họ mệt đến nỗi nằm la liệt vài ngày, ngày nào cũng phải chứng kiến gương mặt đen thui của Bernar Jess.

Dù sao bọn họ đều là những thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, chẳng phải chỉ giơ ngón giữa thôi sao? Chuyện này đâu lớn lắm đâu. Carlos chủ động xin lỗi họ thì mọi việc coi như xong.

Đó là những gì Carlos giải thích với Tô Thanh Gia, Garcia cũng không có mặt mũi nói với Carlos hãy một đánh mueri với bọn họ một trận.

Sau đó kết quả thế nào ư?

Kết quả chính là mười người thua một, đội trưởng đổi thành Carlos.

Carlos cảm thấy nắm đấm mới là đạo lý, nhưng cậu muốn biểu hiện cho Tô Thanh Gia thấy rằng, cậu chính là cậu bé biết nghe lời.

Biết việc này, Garcia chỉ thầm nghĩ: Cậu đúng là một tên nhóc tâm cơ nguy hiểm!

Sau trận đấu đối kháng vào ngày 27 tháng 8, Garcia hoàn toàn nể phục Carlos, cú chuyển bóng tuyệt vời, đầy kỹ thuật kia đã khiến Carlos trở thành trung tâm của cả đội vàng.

Tháng chín cũng là lúc mùa tựu trường đến. Nhiệt độ và độ ẩm trên bán đảo Iberian bắt đầu giảm xuống, cây ngô đồng bên đường đã bị nước mưa tắm quá nhiều lần rồi.

Để chúc mừng việc Tô Thanh Gia lên lớp, Tô Tình Khang đã tặng cho cô một chiếc túi bằng da màu trắng, được may thủ công vô cùng tinh tế, trừ cái nơ bướm nhỏ bằng kim loại ra thì không còn trang trí gì trên đó, rất đơn giản nhưng sang trọng. Ánh mắt của Tô Tình Khang thực sự không tói chút nào.

Hôm nay là ngày khai giảng, ăn xong Minh Linh còn cố tình chiên trứng gà rồi cắt thành hình trái tim bỏ vào hộp cùng với ít thịt xông khói, sau đó đặt trong túi xách trên lưng Tô Thanh Gia trước khi cô lên xe.

Mấy đứa nhỏ Lãnh sự quán đều ở gần đây nên các gia đình đã thống nhất dùng một chiếc Suv đưa đón lũ trẻ đi học.

Lưu Mộng Nhã vui vẻ nhào tới, trải qua nhiều ngày ở chung, cô bé nhỏ ngượng ngùng lúc trước nay đã từ bỏ tính cách hoạt bát, tuy rằng trong lòng Tô Thanh Gia luôn lên án sở thích chơi búp bê barbie của bé, nhưng không thể phủ nhận cô bé thẳng tính này thực sự rất đáng yêu.

Cô đặc biệt thích xoa và nheo gương mặt bị đồ ăn ngon ở Barcelona làm cho mồm mím của cô bé.

Thiên nga trắng Tiêu Vận ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ sự mất kiên nhẫn, hai bé trai bên cạnh vẫn đang tranh chấp, xem hôm nay ai sẽ đưa Tiêu Vận đến lớp học.

Tô Thanh Gia xem một cách hứng thú, mấy chuyện này ngày nào cũng diễn ra mà cô cảm thấy không hề phiền chán, trong lòng bà di quái dị chỉ cảm thấy cậu nhóc kia sao quen thể không biết.

Cậu bé mặt tròn tên Hạ Nhạn Minh, còn cậu bé mặt chữ điền là Chu Sách, cả hai lớn lên đều không tói, Tô Thanh Gia suy nghĩ thật lâu, cảm thấy điều khiến Tiêu Vận ghét nhất chắc là chiều cao của chúng.

Cả hai đứa chỉ cao tói tai của thiên nga trắng.

Còn nữa, thiên nga trắng học lớp 6, Hạ Nhạn Minh và Chu Sách vừa mới lên lớp 5, con trai thường phát triển chậm hơn một chút so với con gái o_o

Tô Thanh Gia thầm nghĩ, nếu là cô thì cô cũng không muốn bị một đứa con trai thấp hơn mình đưa đến lớp học.

Trường học này là nơi tập trung toàn tỉnh anh, nhận rất nhiều học sinh quốc tế, lúc tập hợp cứ như là mở hội nghị Liên Hiệp Quốc. Tô Thanh Gia tự xưng là tiểu thiên tài ngôn ngữ cũng không thể không thừa nhận, rõ ràng chỉ một từ đơn, tại sao lại có nhiều cách phát âm kỳ quái đến vậy?

Ở trước khu dành cho cấp hai, Lưu Mộng Nhã kéo tay Tô Thanh Gia không cho cô đi, thiên nga trắng hừ một tiếng rồi lập tức bỏ đi, hai cậu bé đằng sau cũng đi theo.

"Cậu phải hứa sẽ đến chơi với mình!" Lưu Mộng Nhã ngửa mặt bánh bao lên, lông mi tinh tế khẽ chớp dưới những tia sáng mặt trời.

Tô Thanh Gia giờ 4 ngón tay phải: "Mình bảo đảm, mình hứa, được chứ?"

Lưu Mộng Nhã nhìn mấy ngón tay kia, lại nhìn mặt Tô Thanh Gia, thấy vẻ mặt trịnh trọng của bạn tốt, cô nhóc mới áp úng nói: "Ồ, việc này cậu tự nói nha, không cho đối ý, nếu đối ý, mũi sẽ dài như Trư Bát Giới."

Tô Thanh Gia đẩy đẩy chóp mũi, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo bị cô làm thành dáng mũi heo: "Trông mũi mình đã giống mũi heo chưa, hả?"

Bánh bao nhỏ bị chọc cười, rút tay đang kéo Tô Thanh Gia lại: "Vậy thì quyết định rồi nha, giữa trưa cậu phải tới tìm mình ăn cơm, không được đi với Tiêu Vận, nếu không mình sẽ không để ý tới cậu. Còn nữa, buổi chiều cậu phải tới đây chờ mình, chúng ta cùng nắm tay ra về."

"Yes sir, sếp, như vậy được chưa." Tô Thanh Gia chào một cách long trọng.

Lưu Mộng Nhã suy nghĩ một chút, tháo móc khóa trên cặp sách barbie hồng nhạt của mình xuống: "Cho cậu cái này, đây chính là thứ mình thích nhất."

Tô Thanh Gia nhìn chằm chằm móc khóa búp bê barbie mini kia, nhất thời không dám đưa tay ra nhận.

"Cho cậu, không cần quá cảm động đâu, mau treo lên đi, không thì mình sẽ hối hận đấy."

"....."

Cô bé, tói thật sự không cảm động, chỉ đơn giản là tói không muốn treo thôi mà.

Sau khi Tô Thanh Gia cúi đầu cho cô bé đeo vào balo rồi từ biệt Lưu Mộng Nhã, cô mới bắt đầu đi quay đầu lại nhìn móc khóa đang lay động kia, cảm thấy hơi đau đầu.

Chiếc móc treo đặt trên nền balo phong cách trông không liên quan đến nhau xúi nào.

Nhưng chờ tới sau khi đi vào phòng học, Tô Thanh Gia mới phát hiện thế giới của mình lại sụp đổ...

Sao không ai nói cho cô biết thiên nga trắng cũng học lớp này!

Trời ơi tổng cộng có hai mươi mấy người, muốn xem nhẹ cũng không được, huống hồ, toàn bộ lớp chỉ có cô và thiên nga trắng là người châu Á, thật là.....

Thật là nghiệt duyên mà.

Bởi vì ít tuổi, đáng người bé nhỏ, thầy giáo cố ý sắp xếp cho cô ngồi bàn đầu, chống lại ánh mắt ngạo mạn của thiên nga trắng. Tô Thanh Gia giới thiệu bản thân với các bạn cùng lớp một cách tự nhiên, sau đó yên lặng trở về chỗ ngồi.

Một năm trường học đổi lớp một lần, cho nên ban cán bộ phải chọn lại hết.

Tiêu Vận vừa chuyển đến liền gây chấn động vì muốn ứng tuyển vị trí lớp trưởng, cô nhóc ngang cổ, cầm hất cao, ánh mắt liếc một cái khiến cả lớp đều bị hù dọa, nhất là những ai đang có ý định tranh cử.

Bài tranh cử của cô bé cũng khá khí phách, con nhà quan ngoại giao ăn nói không tồi chút nào.

"Chào mọi người, mình là Cicely, đến từ Trung Quốc, một quốc gia xinh đẹp với nhiều điều bí ẩn, mình rất muốn giao lưu kết bạn với mọi người, cũng muốn giúp đỡ mọi người, học kỳ 1 thành tích tất cả các môn của mình là 9, trước kia luôn đảm nhiệm vị trí lớp trưởng, nếu mọi người bầu cho mình, mình sẽ cố gắng cống hiến cho tập thể, nỗ lực xây dựng lớp ngày càng tốt... Cảm ơn ạ!"

Sau đó mọi người đều liên tiếp lên tranh cử, nhưng không ai dám nói mình muốn tranh cử chức lớp trưởng, chắc hẳn đã bị thiên nga trắng dọa sợ, trẻ con phương Tây tương đối hướng ngoại, vui vẻ thể hiện mình, thể chế giáo dục bao dung với những quy định không quá gượng ép khiến cho bọn họ thích làm điều mình thích hơn, cũng làm cho mỗi cá nhân có thể phát triển toàn diện.

Blablabla..... Thầy giáo gọi người duy nhất không đi tranh cử là Tô Thanh Gia đứng lên đọc kết quả phiếu bầu.

Tuy rằng Tô Thanh Gia không thực sự thích Tiêu Vận, nhưng lúc bầu chọn vẫn cho cô nhóc một phiếu.

o(￣へ￣)o Haiz, ai bảo họ cùng quê chứ!

Lúc công bố ban cán sự lớp, không ngoài dự đoán, Tiêu Vận có tên trong danh sách. Thiên nga trắng lại lên phát biểu tuyên ngôn trúng cử một lần nữa, cho thấy thái độ quyết tâm của mình, lập tức được tất cả mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

Tô Thanh Gia cũng thấy vui mừng thay cô nhóc, cô bé đã thể hiện được khí chất của con gái nhà ngoại giao, của con dân của Trung Hoa. Nhưng nếu lúc đi ngang qua cô, thiên nga trắng không hừ một tiếng thì càng tốt.

À mà, câu thiên nga trắng nói với cô nhiều nhất hình như là "hừ".

Tô Thanh Gia càng nghĩ càng thấy ớn lạnh.

Quái dị, suy nghĩ cặn kẽ cả nửa ngày cũng không tìm ra được rốt cuộc nguyên nhân là gì mà có thể khiến thiên nga trắng sinh ra sự thù địch với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phần Không Tên 23

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây

Học kì một lớp 6 trôi qua với đủ cảm xúc từ lo sợ đến vui mừng. Lễ Phục Sinh [*] đã đến gần, trường học cho học sinh nghỉ Tết âm lịch.

[*] Lễ Phục Sinh thường được xem là một trong những ngày lễ quan trọng nhất trong năm của người theo Kitô giáo. Thường diễn ra vào tháng 3 hoặc tháng 4 mỗi năm để tưởng niệm sự kiện chết và phục sinh của chúa Giê-su từ cõi chết sau khi bị đóng đinh trên thập tự giá.

- Theo Wikipedia -

Nói Carlos học chương trình tiểu học cách La Masia không xa, sau khi vào lò đào tạo trẻ, được sự đồng ý từ phía cậu, ban huấn luyện đã giúp cậu chọn lựa trường học này, đám tiểu tướng kia đa số đều học ở đây.

Thành tích của Carlos khá tốt, không làm nhóm huấn luyện viên lo lắng, nhưng cũng không quá xuất sắc. Thực tế, cậu học môn toán và môn khoa học khá tốt, nhưng cậu thiên về các môn học tự nhiên, những môn còn lại cậu chỉ đạt điểm tiêu chuẩn.

Vì điều này, Tô Thanh Gia - một người gốc Trung Quốc phải giúp cậu bé mang huyết thống Tây Ban Nha thuần chủng kia học bổ túc văn học vào mỗi cuối tuần.

Nhưng thực sự Carlos không hề có chút thiên phú văn học nào, rầu ông nọ cảm cảm bà kia là chuyện thường xuyên xảy ra, một câu thơ ngắn mà cậu có thể trộn ba bài thơ khác nhau lại. Hơn thế, điều làm Tô Thanh Gia bất lực chính là... Học kỳ này phải học tổng cộng 4 bài thơ!!!

Tô Thanh Gia sử dụng đủ mọi biện pháp, nhưng đều không ích gì, cậu vẫn làm theo ý mình, sắp cuối kỳ rồi mà tên tác giả cậu cũng viết sai.

Lúc xem bảng điểm của Carlos, Tô Thanh Gia thấy một hàng toàn điểm 5 (5 điểm là đạt điểm chuẩn), cô cảm nhận được một cách sâu sắc rằng thầy cô giáo đang nhìn mặt chấm điểm.

Carlos vẫn cứng cổ không chịu nhận, cậu chỉ vào tập toán học, khoa học, ngoại ngữ thứ hai: "Tất cả đều 10 điểm, 10 điểm đó nhé! Toàn khối, không, cả trường, chỉ có mình anh đạt điểm tối đa thôi đó!"

Tô Thanh Gia:...

Cô đang nuôi một cậu con trai sao?

Mặc dù môn văn Carlos học không tốt, nhưng ngoài dự kiến, Carlos lại có khả năng thiên bẩm với ngôn ngữ, tuy không thể so sánh với tiểu thiên tài ngôn ngữ là Tô Thanh Gia và cậu mới học tiếng Anh vài năm, mà nói không kém chút nào, có thể diễn đạt lưu loát như đối thoại hằng ngày, đôi lúc Oleguer đi ngang qua trước mặt họ, Carlos sẽ chuyển sang nói chuyện với Tô Thanh Gia bằng tiếng Anh.

Oleguer chỉ có thể phẫn nộ bỏ đi, không còn biện pháp nào khác, ai bảo cậu dốt tiếng Anh chứ. Căn bản là cậu nghe không hiểu, được chưa?

Muốn bắt nạt cậu sao, hừ, chờ... chờ đó... chờ cậu.....

Chờ cậu học xong rồi tính.....

Ở tuổi mười hai, Carlos phát triển rất nhanh, so với đám trẻ mười bốn tuổi thì không hề kém cạnh, mái tóc vàng chói cùng đôi mắt xám xanh của cậu khiến nhiều nữ sinh mới biết yêu theo đuổi, càng miễn bàn khí chất khác biệt trên người cậu, vào ngày Saint George [*], bàn học của cậu là nơi có nhiều chocolate và thư tình nhất.

[*] Ngày Saint George (ngày 23/4) là một ngày hội tôn giáo, hay gọi là một lễ hội đều được, nhưng nói chung, đây là ngày lãng mạn nhất của năm tại Barcelona và Catalunya. Nó còn được gọi là ngày của hoa hồng, và có thể xem đây là một phiên bản của ngày lễ tình yêu.

Nhưng cậu chưa từng tặng hoa hồng cho nữ sinh, cũng không nhận bất kỳ lá thư nào mà các cô gái đưa.

Cho nên, đến giờ, rất nhiều nữ sinh vẫn luôn ảo tưởng có thể nhận được một nhánh hoa hồng mang theo sương sớm trong suốt chiều dài từ cậu bé lạnh lùng này, vào ngày Saint George, các cô bé sẽ tới đường lớn La Rambla chọn lựa quyển sách đặc biệt nhất để tặng cậu.

Sinh nhật của Tô Thanh Gia đến gần, cậu rối rắm rất lâu, cũng không biết nên tặng quà gì.

Công tử đào hoa Oleguer ở bên cạnh thuận miệng nói: "Em không cần tặng gì đâu, hôn cô bé một cái là được", hoặc là: "Tặng chính mình đi!", còn có: "Đưa Thanh Gia đi ngắm sao ngắm trăng, nói từ cảm kỳ thư họa tới nhân sinh triết học" blablabla.....

Cậu nói một hồi không ngừng nghỉ, một lúc lâu sau, Carlos mới quyết định lựa chọn một trong những điều đã kể trên, cậu chọn một đóa hoa hồng đỏ không có gai, nụ hoa hé nở kiêu diễm ngượng ngùng, đây chính là thành quả mà cậu chạy khắp các cửa hàng hoa trên toàn thành phố, mãi mới chọn được một đóa đẹp nhất, trên cánh hoa còn đọng lại những giọt sương sớm trong suốt lớp ánh, dịu dàng như mưa, cậu hy vọng đóa hoa này có thể tô điểm cuộc sống của Tô Thanh Gia, bất kể là đặt trong phòng cô hay cứ lẳng lặng nằm trong hộp.

Carlos cảm thấy, Bella tựa như đóa hoa hồng đang hé nở này, không ngừng sưởi ấm tâm hồn cậu.

Làm bạn với cậu, cùng cậu vượt qua những năm tháng lạnh lẽo.

Cậu thầm hy vọng, sau này, cậu có thể nhìn thấy đóa hoa hồng này nở rộ.

Sinh nhật năm nay của Tô Thanh Gia, Carlos vui vẻ đến nhà cô, cậu và người nhà, bạn bè cô chia nhau bánh kem vị dâu tây, khi ánh đèn vụt tắt, cậu lặng lẽ nhìn Bella đang ước nguyện, gò má được ánh nến chiếu lên tỏa ra sự nhu hòa, tinh tế như ngọc thạch, rất giống đóa hoa hồng nằm trong hộp, mềm mại mà tươi đẹp.

Carlos cũng hy vọng, trong nguyện ước mà cô ước có cậu, dù chỉ là thuận tiện nhắc tới cũng tốt.

Hiện giờ, càng ngày cậu càng thích câu nói kia của sơ Rosa, là người phải biết chờ đợi, có chờ đợi mới có thể mong mọi hạnh phúc.

Yên tĩnh ăn bánh kem, Carlos nhớ tới thầy dạy tôn giáo học kì 1, rồi cậu lại nhớ tới câu nói kia thêm lần nữa.

"Nếu như mất phải của bạn là có cho bạn sa ngã, vậy thì hãy khoét ra rồi đem vứt bỏ. Thà rằng mất đi một phần thân thể mà được vào cõi sống, còn hơn toàn thân mà bị ném vào lửa địa ngục.."

Carlos hiểu được đạo lí này, chúng ta phải dùng ý chí và nghị lực mạnh mẽ nhất để cắt đứt những tội ác trong cuộc sống, không cho bóng tối ăn mòn tâm hồn.

Carlos nghĩ rằng, chỉ cần Bella luôn ở bên, thì nhất định cậu sẽ không rơi vào vực sâu, cậu sẽ không để linh hồn bị vấy bẩn.

Bởi vì trong giấc mơ của cậu, khi lớn lên Bella sẽ mặc áo cưới trắng tinh khôi, bước từng bước một về phía cậu.

Một thiên sứ thánh khiết và tốt đẹp biết bao.

Về đóa hoa hồng kia, khụ khụ, tha thứ cho Tô Thanh Gia vì cô không nghĩ nhiều như vậy, cô nhẹ ngửi hương hoa, sau đó tìm một chiếc bình thủy tinh thật đẹp cắm rồi đặt ở trên bàn trang điểm.

Tô Tĩnh Khang yêu con gái như mạng cũng không phát hiện đóa hoa hồng này có điểm gì đáng ngờ để Minh Linh đặt ở đó.

Một tuần sau, hoa hồng đã nở rộ hoàn toàn được Tô Thanh Gia hái cánh hoa xuống, dùng làm nguyên liệu dưỡng da.

Lễ Phục Sinh đến, Tô Thanh Gia muốn đi thăm một bậc thầy dương cầm ở chung cư Bartlow gần đó, danh tiếng người thầy này rất tốt, được đón chào nhiệt tình trong giới dương cầm quốc tế, ở Tây Ban Nha thì khỏi nói, ông chính là thiên tài kiệt xuất hàng đầu.

Louis đã từng khiêu vũ với bà ngoại của Tô Thanh Gia - Sonia.

Trong những năm tháng loạn lạc ấy, Sonia đã mang lại ký ức màu hồng cho biết bao nhiêu người, hình ảnh bà vén làn váy và điệu múa tuyệt đẹp đã khiến trái tim biết bao trang tuổi nổi lên cơn sóng.

Đương nhiên Louis không quý gồi dưới làn váy thạch lưu của Sonia, bởi vì ông có thể được xem là anh họ của Sonia.

Lúc trước, Minh Linh cũng đã từng được ông chỉ dẫn.

Càng lớn, ngón tay Tô Thanh Gia càng dài ra, chiều ngang cũng to hơn, kỹ xảo diễn tấu bắt đầu trở nên phong phú, đã có thể khống chế nhạc khúc cấp 10 một cách trọn vẹn, điều làm Minh Linh kinh ngạc chính là, bà nghe thấy trong tiếng nhạc của con gái đầy ấp tình cảm.

Đối với một người chơi nhạc mà nói, diễn tấu thuần thực vẫn chưa đủ, không có khả năng lay động lòng người thì âm nhạc chỉ là những giai điệu đơn giản, không thể bắt hủ và thấm sâu vào tâm hồn người nghe.

Nhiều người học dương cầm như vậy, nhưng rất ít người thành công, không phải vì không khống chế được những kỹ xảo đó, mà bởi vì, bị tình cảm kìm hãm. Minh Linh cũng nằm trong số đó.

Nhưng khi Tô Thanh Gia trình diễn, bà thấy được ánh hào quang sáng như kim cương tỏa ra.

Là một người mẹ, bà không muốn thiên phú của con gái bị mai một, không tồn tại tâm lý "vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng" [*], Minh Linh chỉ đơn thuần hy vọng con gái có thể tỏa sáng như những ngôi sao trong lĩnh vực mình hướng đến.

[*] Vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng (Mong con trai giống rồng, con gái giống phượng). Ý chỉ sự phú quý, thành công hơn người.

Tô Thanh Gia hơi hoang mang, cô không biết cô có muốn phát triển trên con đường dương cầm này hay không, nhưng điều duy nhất có thể tin được là: Cô không ghét dương cầm, đôi khi, cô còn rất thích nó.

Sau khi nhận được sự đồng ý của con gái, Tô Tĩnh Khang và Minh Linh dẫn theo con gái đến phòng bậc thầy âm nhạc để tiến hành "phòng vấn".

Trên đường đến chung cư Bartlow, vì là Lễ Phục Sinh nên có rất nhiều du khách.

Tô Thanh Gia tựa vào cửa sổ xe nhìn chung cư Bartlow trước mắt, cô đã đi đến đây vài lần, đôi lần cùng người nhà, cũng từng đến đây với Carlos vào cuối tuần.

Chung cư Bartlow xinh đẹp, khắp nơi khắc hình "đồ long" trong truyền thuyết, cả chung cư đều như thần thoại, giá chữ thập hình ống khói đại diện cho anh hùng, vậy nóc nhà là sông lung rồng, ban công là máu rồng hóa thành hoa hồng.

Đó là tác phẩm nghệ thuật của nhà kiến trúc thiên tài - Gaudi, tòa chung cư này đã biến những chuyện tình yêu mạo hiểm ngày xưa trở nên sống động như thật.

Còn đang cảm thán Bartlow thật xinh đẹp thì xe đã chạy đến nơi.

Tô Thanh Gia sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi mới xuống xe.

Nhân viên dẫn họ đến phòng đàn, Louis đang đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh.

Tô Thanh Gia nhìn thấy bức màn khắc hoa chạm rồng màu vàng cam bị thổi bay, Louis xoay người lại sau khi phát hiện ra tiếng động.

Ông đã già rồi, trên mặt xuất hiện những nếp nhăn, tất cả mọi người đều không thể chạy thoát khỏi sự ăn mòn của năm tháng, cho dù là Sonia xinh đẹp, Minh Úc thần bí, hay nhà dương cầm trước mắt.

Nhưng khí chất trên người ông lắng đọng theo năm tháng, lại trở nên thuần hậu dịu dàng, áo khoác dài bọc lấy thân người cao ngất khiến người nghệ sĩ anh tuấn này tràn ngập mị lực.

Đúng lúc đó, Tô Tĩnh Khang ho một tiếng, làm Minh Linh đang hồn bay phách lạc định thần lại.

"Mọi người khỏe chứ, công chúa Anna đáng yêu và người nhà của con vẫn khỏe chứ." Louis chủ động chào hỏi, trên người ông không có sự thanh cao của người chơi loại nhạc cổ điển này, ấn tượng đầu tiên của Tô Thanh Gia đối với ông rất tốt.

"Chào ngài." Tô Tĩnh Khang bắt tay với ông: "Xin lỗi vì đã mạo muội quấy rầy, tôi là Vincent, chồng của Anna, đây là con gái chúng tôi, Bella."

Hình như Louis rất thích Tô Thanh Gia, ông cúi người hôn trên má Tô Thanh Gia một cái.

"Con là cô bé xinh đẹp nhất mà ta từng thấy, không gì có thể sánh nổi. Ta chắc chắn khi con trưởng thành còn xinh đẹp hơn bà ngoại của con."

Tô Thanh Gia nheo mắt, ngọt ngào đáp lại: "Cảm ơn ngài đã khích lệ, ngài cũng là nhà dương cầm anh tuấn nhất con từng thấy, không gì có thể sánh nổi, tuy rằng con mới chỉ gặp một nhà dương cầm thôi."

Louis bị cô chọc đến cười to, không khí trở nên vui vẻ, ông nói: "Tin ta, cho dù con gặp qua nhiều nhà dương cầm, ta sẽ vẫn là nhà dương cầm anh tuấn nhất, đàn hay nhất."

Tô Thanh Gia chu chu miệng, đáng yêu nói: "Chờ con trưởng thành, nhà dương cầm đẹp nhất không phải là con sao?"

Tất cả mọi người đều bị Tô Thanh Gia chọc cười, Louis đành cười trừ: "Được được, con là nhà dương cầm có đáng đáp tốt nhất."

Ấn tượng tốt của Louis đối với Tô Thanh Gia lại tăng lên, ở phòng nghỉ nghỉ một lúc, hai bên bắt đầu nói chuyện với nhau về chủ đề chính.

Louis đã chỉ dẫn rất nhiều người, ông là một nhà dương cầm rất thẳng tính, không chèn ép người trẻ tuổi có thiên phú, ngược lại còn giúp đỡ bọn họ, trong đó có Minh Linh.

Hồi còn trẻ, Louis anh tuấn phong lưu, ông và rất nhiều mỹ nhân hôn nhau trên chiếc dương cầm, ngón tay dài thon mảnh bỏ đi từng lớp áo đẹp.

Một người đàn ông phong lưu khắp nơi đến bây giờ vẫn độc thân, ông nói ông thích hưởng thụ cảm giác tự do này, những người phụ nữ xinh đẹp đó mang đến cho ông cảm giác vui sướng và cảm hứng sáng tác.

Cho tới bây giờ, ngọn lửa này cũng chưa từng tắt.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây

Lễ Phục Sinh tới, phố lớn ngõ nhỏ đều trở nên nhộn nhịp. Họ được mặc những bộ trang phục chú hề, cầm vô số đạo cụ với đủ màu sắc trên tay. Để chào mừng ngày tái sinh của chúa Jesu và hàng nghìn sinh mệnh khác, người ta thường nhuộm trứng gà thành nhiều màu tặng cho bạn bè và người thân, gió nhẹ khẽ thổi mùi thịt dê nướng vào hàng ngàn hộ gia đình.

Louis không phải người theo đạo Kitô, nhưng điều đó không cản trở việc ông tận hưởng ngày hội hấp dẫn này.

Ông cầm ly rượu vang đỏ trên tay, hương thơm, màu sắc điểm lệt như đang nổi lên từng giọt sóng dài.

Sau lời chào hỏi đơn giản, Louis vươn tay bắt tay Tô Thanh Gia, nhẹ nhàng cầm lên đánh giá. Tô Thanh Gia còn nhỏ, vừa mới đón sinh nhật mười tuổi, tay cô rất mềm, giống như một loại rễ hành mà trong sách thường nhắc đến, dài mỏng, khi ánh đèn chiếu xuống còn có thể thấy rõ gân mạch màu xanh chảy xuôi theo dòng máu.

“Bàn tay này thật đẹp.” Louis nói, “Chiều dài thì rất tuyệt, nhưng lực thì có vẻ không đủ.”

Dương cầm được coi là vua của các loại nhạc cụ, tuy rằng đánh một phím đàn không tốn nhiều lực, nhưng nếu diễn tấu một khúc thơ văn hoa mỹ, nghệ sĩ phải huy động toàn bộ sức mạnh trên cơ thể, đem toàn lực dồn về cô tay. Mỗi một lần ấn phím đều phải không chế chuẩn xác, mạnh nhẹ phù hợp, như vậy mới có thể chơi tốt.

"Piano Concerto No. 3" của Rachmaninov được coi là bản nhạc khó tấu nhất trên thế giới, và việc tấu nó đã trở thành một thử thách lớn đối với rất nhiều người. Nhưng vì sao người làm được đã ít lại càng thêm ít?

Thứ nhất, họ không tái hiện được ý chí sắt đá muốn thể hiện trong bản nhạc. Nếu không có kinh nghiệm, không dồi dào cảm xúc, không có sức mạnh của siêu nhân thì sẽ không thể hiểu nổi ý nghĩa ẩn ý trong đó.

Thứ hai là họ không có đủ thể lực và sức mạnh.

Đúng vậy, chính xác là họ không có đủ thể lực và sức mạnh để không chế, làm chủ cả bản nhạc. Về phương diện này, có lẽ đàn ông mạnh hơn phụ nữ.

Cho nên, nguyên nhân những nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới thường là đàn ông là do vậy.

Tay của Tô Thanh Gia thật sự rất đẹp, chiều ngang vừa đủ, nhưng Louis nhận ra rằng, khả năng của Tô Thanh Gia sẽ bị hạn chế bởi thể lực.

Louis buông tay Tô Thanh Gia ra, tay người đàn ông ở tuổi 60 này khá nhẵn mịn, gần như không có nếp nhăn, chứ đừng nói đến chuyện da có đốm đồi mồi, lúc vừa nắm tay, cô cảm nhận được sức lực tiềm tàng ở tay ông.

“Bella, hãy đàn cho ta nghe một bài, bài mà cháu muốn chơi nhất.” Louis dẫn bọn họ tới phòng dương cầm.

Dưới ánh mắt cổ vũ của ba mẹ, cô ngồi trước cây đàn, khẽ nâng tay lên ấn thử một phím, âm thanh êm dịu và sắc bén của Steinway vang lên trong căn phòng, đem tới từng hồi rung động.

Cô mỉm cười nhìn về phía Louis, lộ ra đường cong tuyệt đẹp ở cổ.

Tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên, một âm cất lên kéo theo một âm khác, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, sau đó nhanh chóng chuyển sang đoạn điệp khúc với tiết tấu nhỏ khác.

Những ngón tay linh hoạt lướt trên những phím đàn đen trắng, tốc độ rất nhanh, ngón tay trắng mềm mại hết như chú bướm vỗ cánh, vật lộn với cơn bão.

Tác phẩm này tên "La Campanella", ba người ngồi xem rất kinh ngạc, không ai có thể nghĩ rằng Tô Thanh Gia sẽ lấy bản nhạc rắc rối, khó chơi nhất thế giới để thể hiện tài năng của mình.

"La Campanella" của Liszt [*] tuy không dài, nhưng lại đặt ra yêu cầu rất cao về kỹ xảo đối với những người hiểu biết về âm nhạc, được biết đến là một trong những khúc tấu khó chơi nhất thế giới, mặc dù xếp hạng không cao, nhưng cũng đủ để nói lên sự gian nan khi chơi nó.

[*] Liszt: Là một nghệ sĩ piano và nhà soạn nhạc người Hungary. Ông là người biểu diễn có danh tiếng ở khắp châu Âu vào thế kỉ 19, ông có kỹ thuật điêu luyện trên bàn phím. Ngày nay ông vẫn được xem như là một trong những nghệ sĩ Piano lớn nhất từ trước đến nay.

< Wikipedia >

(Link bản nhạc: [http://youtu.be/](http://youtu.be/MGp6Hs6Yro0)

MGp6Hs6Yro0)

Louis mới chỉ cẩn thận quan sát tay của Tô Thanh Gia, so với những cô bé cùng tuổi khác thì tay cô không lớn, nhưng ngón tay rất dài. Do độ tuổi nên bàn tay vẫn chưa đạt tới kích cỡ quảng tám [*], trong lúc trò chuyện, ông biết cô bé này mới học dương cầm 6 năm, chính thức học tập mới được 2 năm ngắn ngủn mà thôi, Louis rất lo lắng.

[*] Quảng tám: Trong âm nhạc, một quãng tám hay bát độ là một quãng âm hay khoảng cách về thời gian giữa một nốt nhạc với một nốt khác có tần số gấp nửa hoặc gấp đôi nó.

Ý ở đây là tay Tô Thanh Gia chưa thể chơi được quãng tám

Nhưng khi ngón tay Tô Thanh Gia chạy xuôi theo tiếng nhạc thì họ đã hiểu ra điều lo lắng đó chỉ là dư thừa, cô nắm bắt âm tiết khá tốt, đàn dương cầm

giống như là một đứa trẻ nghe lời, theo quy luật từ tay cô mà phát ra âm thanh.

Năm phút rất nhanh trôi qua, khúc nhạc sắp chấm dứt, âm cuối vang lên có chút lưu luyến lưu lại dư âm mãnh liệt. Tô Thanh Gia rút tay lại, sau đó quay về phía ba người cúi người làm lễ chào khi bế mạc.

Tuy không mặc váy, nhưng sự ưu nhã toát ra từ người cô vẫn được khắc họa một cách rõ nét qua động tác này, áo len trắng khề động khiến Louis không khỏi tưởng tượng tới một vị nữ hoàng nhỏ tuổi.

Không ai nhắc cô làm như vậy, nhưng Tô Thanh Gia vẫn rất tự nhiên chào, cô biến cả gian phòng này thành sân khấu của mình, Louis và ba mẹ cô chính là khán giả.

“Ba ba ba.” gương mặt anh tuấn của Louis toát ra ý cười, ba người đều vỗ tay, người đầu tiên vỗ chính là ông.

Tô Thanh Gia lại chào thêm lần nữa.

“Fantastic, thật tuyệt vời!” Louis nói với cô “Tài năng của cháu khiến ta phải kinh ngạc. Nếu bật kín đôi mắt lại, ta sẽ nghĩ người ngồi tấu nhạc trước mắt là một nghệ sĩ thành thực.”

“Thưa ngài, cháu mong ngài sẽ thích nó.” Tô Thanh Gia đi tới.

Louis vỗ nhẹ trán, nhìn Tô Tĩnh Khang rồi nói với bọn họ: “Oh, không biết ta có vinh hạnh được trở thành thầy dạy dương cầm của tiểu nữ hoàng này hay không?”

Lúc đầu, Minh Linh bị choáng váng vì con gái không báo trước mà tấu khúc "La Campanella", về sau lại tỉnh lại khi nghe thấy tin tức siêu tốt này, trời ạ, quả thực bà rất muốn ngất xỉu.

Thượng đế, Amen, Phật tử, ai tới nói cho bà tất cả đều là sự thật đi!!!

Vẫn là Tô Tĩnh Khang bình tĩnh nhất, ông nhìn con gái rồi trả lời:

“Tiên sinh, điều này còn phải xem ý của Bella, chúng tôi đều ủng hộ một cách vô điều kiện quan điểm của con gái mình.”

Ánh mắt màu xám của Louis lộ ra sự cơ trí, ông gật đầu nói:

"Vậy thì, tiểu nữ vương, cháu có đồng ý làm học trò của ta không? Ta sẽ dạy cháu những tri thức phong phú về dương cầm, hãy tin ta."

Tô Thanh Gia mỉm cười ngọt ngào, không có chút kiêu ngạo nào, “Tất nhiên rồi ạ, tiên sinh, cháu rất vui khi nhận được sự tán thành của ngài.”

Tô Thanh Gia nhẹ nhàng đặt cổ tay vào trong áo rộng, ngón tay đau đớn khiến cô không dám cử động.

Đương nhiên Louis cũng đã nhìn ra, chiều ngang tay cô còn chưa đủ, cho nên chỉ có thể dùng tốc độ nhanh hơn mới có thể giành phần thắng, ngón tay sẽ vì vậy mà đau đớn như bị xé rách, Louis kinh ngạc không chỉ bởi kỹ xảo diễn tấu, mà nhất là khả năng chịu đựng của cô.

Một học sinh có thiên phú, lại có nghị lực, ai lại muốn để vuột mất chứ?

Louis an ủi cô vài câu, đề nghị dẫn cô tới phòng y tế, nơi đó sẽ có chuyên viên xoa bóp chuyên nghiệp giúp cô xử lý vấn đề về ngón tay.

Tô Tĩnh Khang và Minh Linh ở bên trong nói chuyện với Louis về vấn đề thầy dạy dương cầm. Vừa ra khỏi phòng, Tô Thanh Gia liền thở phào một hơi.

Nói cô không khần trương thì là gạt người, có trời mới biết cô ngây người ngồi trước dương cầm một hồi lâu mà không biết nên đàn gì, Louis không phải lão hồ già chỉ biết dọa người, ông mà thẳng thừng chỉ ra những thiếu sót thì cô sẽ không thể thể hiện được thiên phú. Đối với người chỉ thu một học trò mà nói, chắc chắn sẽ không nhận cô làm "đệ tử".

Đạo lý này áp dụng với bất kỳ địa điểm, nghề nghiệp nào.

Cho nên những khúc tấu mà cô bắt đầu chuẩn bị đều phải bỏ đi. Lúc ngây người, trong đầu Tô Thanh Gia hiện lên hình ảnh mái tóc vàng lộng lẫy của Carlos, với những giọt mồ hôi rơi trên sân, uyển chuyển đưa bóng vào vòng cảm địa.

Khi đó cô bỗng hiểu ra, sở dĩ cô thích đứa nhỏ Carlos này, không phải vì cậu tốt, mà bởi vì, cậu có quyết tâm và niềm tin rằng “Dù phải đổi mặt với hàng vạn người, tôi cũng sẽ đứng cảm bước tới”.

Tuy rằng cậu sinh sống ở tầng chót của xã hội, nhưng lại không bao giờ từ bỏ việc theo đuổi ước mơ. Hình ảnh cậu hết lần này đến lần khác cột bao cát chạy qua chạy lại chính là ẩn tượng đầu của cô về cậu.

Tuy rằng cậu chỉ có một mình, nhưng không hề che giấu tham vọng đối với bóng đá, Tô Thanh Gia biết việc cậu thức dậy sớm nhất, tập luyện gian khổ nhất.

Dù gặp phải trở ngại, cũng kiên quyết không buông tay, cho dù bị trào phúng hay bị tạm dừng huấn luyện, nhưng Tô Thanh Gia biết, một ngày nào đó

cậu sẽ lại trở về sân bóng, bởi vì cậu yêu thích nó.

Sở dĩ lúc ở cô nhi viện cô liên chú ý tới cậu bé này, ngoại trừ đau lòng, nhiều hơn là thấy được những điều mình còn thiếu từ trên người cậu. Cậu có ước mơ muốn theo đuổi, có quyết tâm, có sự kiên trì.

Cậu tựa như một quả cầu lửa, khiến cô không kiềm chế được mà lao tới như như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Khi nhấc tay lên, Tô Thanh Gia nghĩ, có lẽ điều cô mong ước là được đứng trên sân khấu, tuy nhiên cô lại chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thực hiện ước mơ như thế nào.

Cuộc sống an nhàn khiến cô có chút buông thả.

Lúc hạ tay xuống, Tô Thanh Gia quyết định thay đổi bản tấu, lần này cô không muốn cơ hội vụt qua, cô muốn giống như Calos khi cậu thể hiện trước mặt Reixach, đem hết khả năng của mình trình diễn cho Louis xem.

Cô là đứa bé có thiên phú, hơn nữa còn sống lại một đời, so với người khác cô có thêm nhiều hiểu biết và kinh nghiệm.

Chỉ là cô bé mười tuổi nhưng cô đủ khiến mọi người phải kinh ngạc.

Trước mặt nhân viên mát xa, Tô Thanh Gia thả lỏng hơn hẳn, ngón tay trở nên vô lực.

Khúc tấu này cô đã từng luyện qua ở đời trước, thật sự lúc ấy chỉ là chơi cho vui, nhưng cũng học tập chăm chỉ, ước chừng tập luyện hơn một năm, rất cuộc mới đàn tốt, lúc rảnh, cô cũng thường xuyên luyện lại.

Cô liên tục luyện chơi các phím chủ chốt, dùng ngón tay khiến âm chuẩn hơn, độ cao cánh tay duy trì trong phạm vi vừa phải.

Thật ra cô có thể lựa chọn bài "Dream of love" của Liszt, bài này không quá khó, nhưng cảm xúc lại phải dồi dào hơn, đây chính là sở trường của cô.

Tuy nhiên, Tô Thanh Gia vẫn lựa chọn "La Campanella", dường như cô khá giống Carlos, có người nghi ngờ về tinh thần đoàn kết của anh đối với đội bóng, anh sẽ dùng một đường chuyền để củng cố vị trí cốt lõi của mình.

Hiện giờ, Tô Thanh Gia bị nghi ngờ về phương diện lực độ, cô sẽ chứng minh cho Louis thấy, cô có năng lực và tiềm lực để trở thành học sinh của ông.

Tuy tay cô không đủ dài, nhưng cô có thể di chuyển bàn tay của mình nhanh chóng trước khi xử lý khúc nhạc, làm cho thời gian đầu ngón tay di chuyển từ âm này tới âm tiếp theo được rút ngắn. Điều này là do cô đọc được từ người khác khi đạo các diễn đàn ở đời trước, cô cảm thấy vô cùng may mắn vì trước kia bản thân đã cảm thấy thú vị mà thử nghiệm qua vài lần.

Cơ hội luôn đến đối với những người có chuẩn bị trước.

Tô Thanh Gia giật giật tay phải, đã không còn đau như lúc nãy, nhân viên mát xa bôi một lớp thuốc mỡ cho cô, nóng nóng, chậm rãi thấm thấu vào làn da.

“Tiểu thư, hiện tại không thể cử động.” Nhân viên mát xa nhẹ giọng khuyên nhủ.

Tô Thanh Gia gật gật đầu, "Dạ vâng, đã làm phiền cô rồi."

Nhìn lắc tay trần châu trên cổ tay trái, Tô Thanh Gia thờ dãi, ở La Masia, Carlos không ngừng nỗ lực, không ngừng tiến bộ, cô không nên bị tụt lại phía sau.

Nhìn đôi tay của bản thân, sau này, có lẽ cô sẽ trở thành một nghệ sĩ dương cầm, cô cũng có ước mơ đang thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đều Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây

Kỳ nghỉ Lễ Phục sinh kết thúc, những cơn gió hạ nóng bức khô ráo đã xua tan những làn gió ôn hòa mùa đông, lại một lần nữa nó khổng chế mảnh đất

này trong tay, hoa tươi xuất phát từ vịnh, sau đó trải rộng khắp bán đảo Iberia.

Học kỳ thứ 3 cũng theo đó mà đến, Carlos không vui một chút nào.

Bởi vì búp bê Tây Dương của cậu có thêm nhiệm vụ hàng đầu, không thể ở bên cậu vào cuối tuần được, điều này khiến cậu thực khó chịu. ☹️

Cậu thấy lúc chơi đàn dương cầm Bella rất xinh đẹp, dù không biết thưởng thức, nhưng ít ra cậu cũng biết tiếng đàn kia tuyệt vời đến nhường nào, bóng dáng cô ngồi trước dương cầm lay động cổ tay quả thật không khác gì những cô công chúa trong truyện cổ tích.

Nhưng cậu sẽ không cười ngửa, ít nhất hiện tại sẽ không, trong truyện cổ tích nói vương tử và kỹ sĩ đều biết cười ngửa.

Cậu có chút buồn bực.

Carlos chống cằm ngồi trong phòng làm bài kiểm tra văn học, hồn vía đã sớm bay xa, cậu tự hỏi phải làm sao mới có thể khiến Bella ở bên cậu nhiều hơn, cho dù phải học bổ túc môn văn - thứ mà cậu ghét nhất cũng được.

"Carlos, xin hãy chú ý rằng đây là kỳ thi trung khảo của em đấy." Giám thị khẽ nói bên tai cậu, cậu bị giật mình, đương nhiên, trên mặt cậu vẫn không lộ ra biểu cảm gì, dáng vẻ vẫn thật bình tĩnh.

Một lần nữa cậu lại cầm bút lên, bắt đầu viết vào bài thi.

Câu thơ này tác giả là?

Ừ, Carlos cảm thấy, cậu không cần thiết phải viết đúng đáp án.

Học kỳ này kết thúc, kiếp sống tiểu học của Tô Thanh Gia và Carlos sẽ kết thúc, bọn họ sẽ lên trung học.

Hệ thống giáo dục sơ trung ở Tây Ban Nha mất bốn năm, nội dung giáo dục so với tiểu học về cơ bản là giống nhau, tuy nhiên thời gian đi học sẽ nhiều hơn một giờ so với tiểu học.

Đối với việc nhanh chóng phải nói lời tạm biệt với tiểu học, Tô Thanh Gia vô cùng vui vẻ, điều này có nghĩa cô cách tự do gần thêm một bước. Thành tích của cô vô cùng xuất sắc, vì thế cho nên thiên nga trắng càng ngày càng chán ghét cô, hiện tại cô đã hiểu rõ, cho dù là phụ nữ bao nhiêu tuổi, thì lòng ghen tỵ cũng luôn vô cùng mãnh liệt.

Tuy rằng tình trạng học lệch môn của Carlos vô cùng nghiêm trọng, nhưng may mắn là, Carlos vẫn có thể đạt được điểm tiêu chuẩn.

Điểm này làm bà dị quái dị khá yên tâm.

Nhưng chỉ một tuần sau đó, Carlos cầm bài thi văn học được 3 điểm đến trước mặt cô, cậu cúi thấp đầu đưa cho người đối diện, khi đó Tô Thanh Gia rất muốn nổ tung.

Thiếu niên này, mạch não cậu bị đứt sao? o_o

Đây..... Đây toàn là đáp án quỷ quái gì vậy!

Tô Thanh Gia nhìn bài thi toàn dấu gạch chéo, lại nhìn sang phía Carlos đang ra sức quạt tai phải, thật sự hận rèn sắt không thành thép.

"Hiện giờ em chỉ muốn yên lặng, anh đừng hỏi em là ai nên yên lặng." Tô Thanh Gia trầm giọng nói.

Carlos: "....."

Vậy nên ai là người phải yên lặng?

Carlos nhìn sự xúc động muốn cào tóc xuống, ánh mắt quá đổi vô tội.

Nếu như bình thường, có lẽ Tô Thanh Gia sẽ để Carlos ngồi xổm xuống một chút, sờ sờ mái tóc vàng được gội sạch mỗi ngày của cậu, cảm giác rất tốt, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Nhưng hôm nay, Tô Thanh Gia có cảm giác như cậu con trai nghịch ngợm mà mình nuôi bao lâu lấy thành tích kém tới gặp người lớn vậy, trong lòng thấy dục tốc bất đạt [*].

[*] Dục tốc bất đạt: vội vàng sẽ không đạt được mục tiêu.

Cô rất muốn nghiêm túc phê bình Carlos một chút, nhưng thấy cậu khản trương tới mức ra sức quạt lỗ tai, khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt ẩm ướt, Tô Thanh Gia lại không nhẫn tâm nổi.

Suy đi nghĩ lại, cô vẫn nói: "Như vậy đi, về sau cuối tuần em sẽ tới kèm anh học bổ túc văn, anh nhất định phải học cho tốt, nếu không thì sẽ bị lưu ban đấy!"

Tuy giáo viên Tây Ban Nha đối xử với học sinh không nghiêm khắc như Trung Quốc, bọn họ coi như được nuôi thả tự do, nhưng nếu không đạt tiêu chuẩn, trường học sẽ bắt buộc cậu phải học lại những nội dung cũ, đó cũng chính là lưu ban.

Trong lòng Tô Thanh Gia âm thầm nói lời xin lỗi với Louis, o(╯╰╣)o, thầy Louis đẹp trai, xem ra buổi tối ngài chỉ có thể ở một mình, bởi vì người nào đó phải dành thời gian để ở bên cậu bé nhỏ kia, gương mặt có chút tàn nhang của vị thiếu nữ nhỏ trở nên trầm lặng, bí ai.

Đối với quyết định này, tất nhiên Carlos rất vui vẻ, nhưng cậu không cười, chỉ thành thật trả lời: "Được, tốt quá, anh sẽ cố gắng."

Chỉ có trời biết lỗi tai cậu giật giật hoàn toàn không phải do khấn trương, mà là chột dạ, những đáp án đó đều là do cậu cố ý điền sai, hừ, ai bảo Bella không thể ở bên cậu cơ chứ.

Khi Bella xem bài thi, cậu rất sợ bị phát hiện ra đáp án chính xác trên bài thi có dấu gạch bỏ.

Tuy nhiên rất tốt, kế hoạch này hết thấy đều thuận lợi.

Những giờ phút học bù mỗi tuần là thời gian Carlos vui sướng nhất, giọng Tô Thanh Gia trầm bổng, khiến cho Carlos cảm thấy cậu như đang nghe dạ oanh hát vậy.

Hơn nữa, cái tên Oleguer to lớn cuồng lái nhãi kia gần đây mới quen một cô bạn gái mới, tóc quăn, ngực lớn, làm tên gia hỏa Oleguer vốn kén chọn kia tính lực trở nên tràn đầy, Oleguer bị câu hồn đến mỗi tối đều vụng trộm ra ngoài tìm cô gái kia, vậy nên miễn bàn đến việc cuối tuần cậu có nhà hay không.

Tháng sáu, Tô Thanh Gia, Carlos và tất cả học sinh lớp 6 khác kết thúc chương trình học tiểu học, học trung học ở Tây Ban Nha không có kỳ thi lên cấp, chỉ cần thành tích tổng thể được đánh giá đủ tiêu chuẩn, là có thể thuận lợi nhập học.

Kỳ nghỉ hè này không phải chịu gánh nặng bài tập, nhưng Tô Thanh Gia nghĩ, hình như cô cũng chưa từng làm bài tập hè, hai năm đầu cấp không có bài tập, sau đó lên thẳng lớp 6, nhảy vọt qua vài giai đoạn.

Trải qua một tháng nhàn nhã cùng Carlos, Tô Thanh Gia muốn nói lời tạm biệt với cậu.

Cô phải quay về Trung Quốc hai tháng, Tô Tĩnh Khang được phê chuẩn nghỉ phép, nhận được sự đồng ý cho phép về nước thăm người thân, cả nhà đều rất hào hứng, Tô Thanh Gia cũng muốn ở bên cạnh ông bà nội - những người mà hơn hai năm qua cô không gặp.

Carlos đến sân bay Ann Platt tiễn họ, trước khi đi, cậu thiếu niên tóc vàng đã vượt qua rào chắn ôm Tô Thanh Gia một cái thật lâu.

Cái ôm của cậu dùng sức thật sự, lúc này Tô Thanh Gia mới phát hiện, cậu thiếu niên gầy gò từng thấp hơn cô nay đã lớn và cao hơn, lồng ngực cậu mang theo hương cỏ xanh tươi mát, Tô Thanh Gia dán mặt lên trái tim cậu, nghe thấy rõ từng nhịp đập.

Tô Thanh Gia kéo vali hành lý, xoay người vẫy tay, Carlos cũng vẫy tay lại với cô.

Mãi đến khi loa phát thanh nhắc chuyến bay đi Trung Quốc đã cất cánh, Carlos mới ra ngoài sân bay, cậu ngẩng đầu, bầu trời thật xanh, thậm chí cậu còn có thể nhìn thấy rõ số hiệu máy bay.

Carlos có chút mất mát, mặc dù chỉ phải chia xa trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng cậu lại cảm thấy dài đằng đẵng.

Điều đó thật giống với một câu ngạn ngữ Trung Quốc mà Tô Thanh Gia đã từng nói với cậu, hình như là... "Một ngày không thấy, như cách ba thu."

Ở Tây Ban Nha gần như bạn sẽ không cảm thụ được sự tồn tại của mùa thu, chỉ có hai mùa đông hạ rõ rệt, Carlos cảm thấy, câu này có thể đổi thành, "Một ngày không thấy, như cách ba đông".

Năm nay sinh nhật Carlos, Tô Thanh Gia không thể ở bên cậu.

Carlos quyết định tự tặng mình một phần quà sinh nhật đặc biệt, cậu tìm một gia sư dạy kèm tiếng Trung, nhưng cũng không gọi là gia sư, đó là một thanh niên người Trung Quốc, có màu tóc đen thuần khiết giống Bella, cũng đến từ quốc gia bí ẩn đó, cậu ấy mười sáu tuổi, tên Thẩm Kha, theo người nhà di dân đến Barcelona, tiếng Tây Ban Nha của cậu không tốt lắm, vậy nên Carlos đã trao đổi cùng cậu.

Thẩm Kha dạy cậu tiếng Trung, Carlos dạy cậu ấy tiếng Tây Ban Nha. Coi như là giúp đỡ nhau, cùng nhau tiến bộ.

Carlos hy vọng, có thể thông qua phương pháp này, khoảng cách giữa Bella với cậu gần thêm một chút, lại gần thêm một chút nữa.

Quốc gia kia đã nuôi dưỡng Bella trở nên vô cùng tốt đẹp, khiến tâm trí Carlos hướng về.

Đầu tiên Tô Thanh Gia bay từ Barcelona đến Bắc Kinh, sau đó lại từ Bắc Kinh bay về quê nhà là Hàng Châu, trải qua nhiều đợt xóc nảy, cuối cùng cũng về đến nhà.

Hành lý quá nặng, cộng thêm còn phải thanh toán nhiều chi phí phát sinh, nên Tô Thanh Gia cảm thấy có chút đau lòng.

Ông nội Tô là một người đàn ông phương bắc, sớm đã ra nước ngoài du học, sinh ra trong gia đình có truyền thống lâu đời, cưới con gái một gia đình thế gia danh môn ở Hàng Châu, bà nội Tô là nữ nhân truyền thống, cho tới bây giờ bà vẫn vì người nhà mà khâu vá cẩn thận từng đường kim mũi chỉ, dù đã uống qua mực Tây nhưng ông nội Tô vẫn rất vui lòng tiếp nhận cuộc hôn nhân này, bi kịch của Từ Chí Ma và Trương Âu Nghi [*] không xảy ra trong cuộc đời họ.

[*] Từ Chí Ma và Trương Âu Nghi: là 2 nhân vật có thật ở Trung Quốc. Cuộc hôn nhân của họ không xuất phát từ tình yêu dễ rồi từ đó dẫn đến mồ chôn dài bi kịch.

Link đọc: <https://news.zing.vn/tu-chi-ma-lang-tu-da-doan-cua-thi-ca-trung-quoc-post696914.html>

Trải qua 60 năm với nhiều mưa gió, hai người cứ giúp đỡ nhau như vậy.

Năm nay chính là sinh nhật bảy mươi của ông cụ. Tô Tĩnh Khang phải mất rất nhiều công sức mới có thể về nước.

Sau khi Tô Tĩnh Khang xuất ngoại, ông cụ liền dẫn theo vợ con dọn tới sống ở một ngõ nhỏ đã có từ rất xưa, hàng ngày cùng vài người bạn tốt chơi cờ, thi thoảng thì nghe chút Bình thư, khoe chim cảnh, bà nội Tô thì cùng mấy bà già khác thêu hoa, vẽ tranh, cuộc sống tịch mịch cứ thế trôi qua.

Tô Tĩnh Khang là người con trai nhỏ nhất, cũng là con trai duy nhất của ông Tô.

Nhớ lại ngày trước, con trai lớn chết thay ông cụ một mạng, lúc ấy ông nội Tô rơi xuống và bị nhốt trong một hầm trú ẩn, những giọt nước mắt mà cả đời chưa rơi đã lăn dài trên khòm mi ông. Con thứ hai chết trên chiến trường Triều Tiên, hài cốt cũng không còn, nó rải rác ở đâu đó trên đất nước kia, một nơi cách Trung Quốc rất gần.

Ông Tô bước từ sở ngoại giao ra, hoá táng quần áo của con thứ hai tại nhà, dẫn theo vợ già đến biên giới, đem tro bụi rải ở cột mốc biên giới.

Tuy là như thế, nhưng ông Tô vẫn tiếp tục để cho Tô Tĩnh Khang đi, đi đến quốc gia Tây Ban Nha xinh đẹp.

Tô Thanh Gia rất bội phục hai người già này, suốt bao năm tháng, đi qua biết bao phong sương vũ tuyết, trải qua nhiều chua xót khổ sở như thế, vậy mà vẫn có thể tiếp tục yêu đất nước này, tình yêu đó sẽ còn kéo dài tới đời sau, đời sau nữa.

Đời trước, hai ông bà đều khoẻ mạnh, tuy rằng đôi khi sẽ mắc chút bệnh nhẹ, nhưng cũng không có chuyện gì lớn, sau đó Tô Thanh Gia trở về nước, tuy rằng không ở cùng một chỗ với họ, nhưng lại ở cùng một cái thành phố, bình thường lúc rảnh rỗi cũng có thể tụ họp.

Về đến nhà, bà nội sớm đã cùng đi giúp việc chuẩn bị tốt một bàn thức ăn chính gốc Hàng Châu, được đoàn tụ với người thân là một điều thật tốt đẹp, đặc biệt, ông cụ còn được cho phép có thể uống mấy hớp rượu, nâng chén rượu, ông mừng rỡ không thôi, chỉ có một ngụm rượu nhưng lại hận không thể phân ra làm ba mà nuốt xuống.

Tô Thanh Gia cố gắng ăn hết chén này tới chén khác, cuối cùng ăn tới không thể ăn nổi nữa, vuốt bụng nhỏ thì thấy căng phồng đến lợi hại. Việc đó khiến cho người trong nhà phải bật cười ha ha.

Buổi tối, bà nội dắt Tô Thanh Gia đến căn phòng nhỏ trước kia Tô Thanh Gia ở, giường lớn trạm trổ hoa văn cổ kính chính là của hồi môn của bà cụ, bà đã sớm chuẩn bị hết tất cả cho cô cháu gái này, bà còn vài hộp của hồi môn, cái nào cũng là bảo bối hiếm gặp, bà nói, bà muốn tận mắt nhìn thấy cháu gái duy nhất lấy chồng, vào ngày xuất giá sẽ đem của hồi môn áp đầy hòm cho cô, tuyệt đối không thể để nhà chồng khinh thường.

"Thanh Gia, nhìn quần áo mà bà làm cho con này, có thích không hả?" Bà cụ thêu rất sinh động, hiện giờ thị lực cũng giảm sút đi, thế gia ngày xưa nuôi dưỡng ra các tiểu thư khuê các, dạy nữ công gia chánh, tất cả đều là cực phẩm.

Những bộ sườn xám cách tân được treo một cách chỉnh tề trong tủ, đa dạng màu sắc, từ nhỏ đến lớn, từ mỏng đến dày, đủ loại kiểu dáng khác nhau.

Những bộ nhỏ chính là đồ cô mặc hồi còn nhỏ, hốc mắt Tô Thanh Gia hơi cay cay.

"Bà nội cũng không biết con có thể mặc vừa hay không, đây đều dựa vào kích cỡ mà ba mẹ con nói qua điện thoại rồi làm, nếu không hợp, bà sẽ sửa cho con, mau thay cho bà nhìn đi." Bà nội Tô cầm một bộ màu hồng sen thêu hình hoa đào, đưa cho Tô Thanh Gia thay.

Tô Thanh Gia nhận bộ quần áo, rút cuộc cũng không nịn được, ôm bà nội khóc lên.

Thì ra bất tri bất giác, tóc bà đã bạc nhiều như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây □

Carlos đang gặp phải một vấn đề khá khó khăn, cậu cảm thấy ngay cả văn học, thơ ca Tây Ban Nha cũng đơn giản hơn thứ này.

Đó chính là tiếng Trung khó nhằn.

Chữ Hán đúng là thứ có thể khiến tinh thần con người ta trở nên suy nhược. Về một nét ngang rồi lại thêm nét phẩy, lại còn có cách phát âm khác nhau, cậu đột nhiên phát hiện tiếng Tây Ban Nha thật sự rất đáng yêu.

Cậu cầm bút, nỗ lực viết viết, vẽ vẽ, đúng là siêu phức tạp mà. Carlos nhìn tên tiếng Trung của Bella mà Thẩm Kha viết cho cậu: “Tô Thanh Gia” mà cảm thấy thật khó, nhiều nét như vậy thật không thể nhớ nổi.

Cậu nhắm lại trong đầu từng chữ một, viết xuống cũng thuận tay hơn.

Lúc trước phát âm được chút ít mà nghe còn không rõ, nhưng đến giờ cậu có thể phát âm hoàn chỉnh “suechingzha”. Thẩm Kha phát hiện người này đặc biệt cố chấp, sai thì sửa, sửa xong lại sai, cứ thế tiếp tục không hề từ bỏ. Nhưng giờ Thẩm Kha cảm thấy, cậu giống như người đang chấp chững, nói một hồi rồi lại dừng lại nghĩ không biết mình nói có đúng không.

Carlos xụ mặt, trong lòng thầm mắng tiếng Trung, Thẩm Kha không hề thấy tiếng Tây Ban Nha khó học, tiếng Anh của anh khá tốt, lúc trước hai người nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh.

Đầu Carlos đã bị vò thành tổ quạ, mà cậu vẫn không chịu dừng lại, cứ tiếp tục yên lặng vò đầu, đột nhiên Thẩm Kha phát hiện tổ tiên của mình trí tuệ tràn đầy quá mà.

Từ trận đấu lần trước tới nay, tất cả mọi người đều cảm thấy Carlos là người hướng ngoại, tuy cậu bé tóc vàng luôn mang bộ mặt không cảm xúc, nhưng cậu đã dần dần không còn bài xích việc nói chuyện với mọi người, lúc các đồng đội nói chuyện phiếm thính thoảng cậu cũng sẽ chêm vào vài câu. Khi vạch ra chiến lược, cậu sẽ đưa ra một vài phương án chỉ đạo, nêu rõ quan điểm của mình.

Nội tâm như cánh đồng hoang vu của cậu, đột nhiên nghênh đón từng làn gió xuân tươi mát, vẽ ra trước mắt thảm cỏ xanh tươi, đem từng góc họa lên màu sắc tươi đẹp.

Oleguer cũng vì sự thay đổi của cậu bé tóc vàng đáng yêu ấy mà cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù Carlos luôn châm chọc chê kẹo que cậu đưa không ngon, nhưng anh vẫn kiên trì đưa kẹo que cầu vòng cho Carlos vào những ngày đặc biệt, đây là thứ mà cậu thích ăn nhất, ở nhà anh lúc nào cũng có hai hộp chứa đầy kẹo que, dự tính có thể ăn trong một năm lận.

Năm nay Oleguer sẽ lên năm 3 trung học, cậu sẽ phải đối mặt với hai lựa chọn: một là học tiếp để lấy bằng đại học, hai là sẽ tạm dừng học tập để tập trung vào việc huấn luyện cầu thủ chuyên nghiệp. Đây chính là nỗi băn khoăn duy nhất của chàng trai đẹp trai tóc nâu lúc này, anh luôn lải nhải không biết phải làm sao.

Thành tích của Oleguer ở các lần huấn luyện không tệ, tuy rằng thỉnh thoảng có lén trốn tập, nhưng thành tích vẫn không bị sụt giảm. Mặc dù trong phương diện tốc độ, anh còn khá yếu, nhưng tố chất cơ thể lại rất mạnh. Mới 19 tuổi, anh đã có vóc người hoàn mỹ, Tô Thanh Gia nhà Carlos luôn âm thầm trêu chọc Oleguer, không cần tìm mỹ nhân ngực lớn, tự sò chính mình là đủ rồi.

Lúc nghe xong lời này cả khuôn mặt Carlos đều đỏ, nhưng may là đang chạy vạng nên không ai nhìn thấy. Cậu còn nhận lúc Tô Thanh Gia không để ý, lén lút nhìn ngực mình.

Nếu quyết định lựa chọn trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, Oleguer nhất định phải nỗ lực huấn luyện chăm chỉ, nếu không cả đời chưa chắc có thể tham gia được giải chuyên nghiệp, nhưng nếu từ bỏ con đường học thuật, Oleguer lại cảm thấy luyến tiếc cô gái người Mỹ gốc Tây Ban Nha tóc vàng mắt xanh kia.

“Cô gái học muội ở trường Barcelona trước kia của anh bây giờ ở đâu rồi?” Carlos hỏi, cậu vẫn đang cầm bút luyện viết chữ.

Oleguer khoanh chân ngồi dưới tán cây nói: “Em nói học muội nào?”

Carlos nhú mày: “Là người giống người thành phố, tóc xoăn, dài khoảng tầm này. Đợt trước còn tới đây cổ vũ cho anh.” Carlos so vai miêu tả lại cho Oleguer.

Oleguer xoay xoay trái bóng, không để ý nói: “À, người đó hả, sớm chia tay rồi.” Anh cười mờ ám chạy tới thì thầm vào tai Carlos: “Cô bé mới tốt hơn nhiều, trên giường cứ phải gọi là nóng bỏng.”

Carlos dùng đầu bút đẩy đầu anh ra, tặng một ánh mắt khinh bỉ, rồi lại vùi đầu viết tiếp: “Cho nên anh luyện tiếc cô ta, muốn cùng học đại học với cô ta?”

“Điều này cũng không phải, anh nghe bên đội B kia nói, học đại học gái càng nhiều, kỹ thuật cũng tốt hơn.” Tâm tình Oleguer có chút nhộn nhạo, chột chột Carlos, đôi lông mày khẽ nhíu nói: “Em cũng biết đấy.”

Carlos: “...”

Thấy Carlos không đáp lại, Oleguer có chút uể oải, anh nhìn giấy của Carlos nửa ngày cũng không nhìn ra hình thù gì, buồn bực nói: “Ai, anh nói này, viết viết vẽ vẽ cái gì mà mỗi lần giải lao liền viết viết không thấy phiền à?”

Cậu xoay trang giấy rồi nghiên cứu một lượt: “ Là đặt như thế này, hay như thế này?”

Carlos tức giận rút giấy về: “ Là như thế này. Giấy còn không biết đặt đúng chỗ, còn vọng tưởng vào đại học tán gái, miễn đi.”

Oleguer bĩu môi, thối vài sợi tóc trên trán, khoanh tay nói: “Nhóc không hiểu đâu, anh đây tán gái dựa vào kỹ thuật và năng lực! Cứ chờ đấy, anh sẽ bộc lộ tài năng cho em thấy.”

Oleguer cầm một tờ giấy trắng lên, bắt đầu hạ bút, nhanh chóng hình dáng cô gái nhỏ dần hiện lên trang giấy, rất sinh động, đặc biệt là bộ ngực cùng bờ hông, Oleguer vẽ rất mượt mà.

Oleguer đem trang giấy đưa đến trước mặt Carlos, dùng bút gỗ nhẹ lên mặt giấy mỏng, vẽ mặt đặc ý: “Thế nào! Không tồi đi, so với cậu suốt ngày vẽ như vẽ bùa thi của anh tốt hơn nhiều, anh biết đá bóng, lại còn biết vẽ tranh, các cô gái chả nhẽ lại không chạy hết theo anh được sao.”

Carlos đúng là không biết khả năng này của Oleguer, tuy có chút giật mình, nhưng trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, cậu quan sát bức vẽ rồi nói: “Mỗi lần anh đều vẽ cô nhỏ để tặng các cô gái đấy à?”

“Nói đùa, anh đây học vẽ hơn mười năm, đương nhiên còn biết vẽ nhiều thứ khác nữa rồi.” Oleguer trừng mắt ngắc đầu nói: “Cô nào thích gì anh liền vẽ cho cái đó, nếu các cô gái nguyện ý, anh sẽ vẽ một chút về cơ thể. Hắc hắc.”

Carlos trực tiếp làm lơ tiếng cười đáng khinh của Oleguer, đưa giấy về cho anh nói: “Như vậy đi, em sẽ giúp anh trong nửa tháng, để buổi tối anh có thể ra ngoài, nhưng với một điều kiện anh sẽ dạy em vẽ tranh, ok không?”

“Ái chà, cậu bé tóc vàng muốn học vẽ tranh? Muốn vẽ cho bạn gái à.” Oleguer cười trộm, nói: “Ok, là nhóc nhờ anh đấy nhé.”

Carlos cũng không phản bác, trực tiếp gật đầu, nói: “Huấn luyện viên hỏi em hai ngày nay buổi tối anh đi đâu. Em nói buổi chiều sẽ trả lời sau.”

Oleguer nóng nảy, nhớ lại dáng vẻ của mỹ nhân tóc vàng, lại nhớ đến tính tình không tốt của ông chú già huấn luyện viên, đem bút đưa cho Carlos, nói: “OK, cứ như vậy đi. Nhớ rõ, HLV đến thì nhóc phải trả lời cho thật tốt.”

Carlos cầm cây bút, không thêm để ý biểu tình giống như tráng sĩ hy sinh của Oleguer, đem giấy bút cất vào trong túi, nói: “Được, giờ tập hợp thôi.” Đứng lên lại khom lưng nói với Oleguer: “Đúng rồi, thực ra thì HLV không có hỏi tôi.”

Oleguer: “...”

“Đồ lừa đảo, cậu quay lại cho anh.” Oleguer tuy to con nhưng chạy không kịp với đệ nhất tốc độ Carlos, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức giận.

Carlos không để ý đến anh, Oleguer ồn ào không phải chỉ có ngày một ngày hai, các cầu thủ trong nhóm đều biết nhưng cũng không có ý kiến gì.

Nghỉ hè đến, nhóm cầu thủ U14 đã sớm kéo nhau về nhà, tuy vậy Carlos vẫn ở lại tập luyện với đội bóng cấp cao. Hiện tại cậu đã cao lên nhiều, lần kiểm tra sức khỏe gần đây nhất cậu đã cao 1m67, đứng cùng các đàn anh cũng không có gì quá khác biệt, HLV bắt đầu cho cậu tiếp thu chiến thuật huấn luyện, đứng ngoài theo dõi các trận đấu cũng trở thành nội dung huấn luyện của cậu.

Yên lặng bất động, Carlos có chút phân tâm, cậu suy nghĩ về cô bé búp bê tóc đen Tây Dương luôn mỉm cười cổ vũ cậu, cô dường như cách cậu rất xa nhưng cũng rất gần.

Cậu ở thư viện lật xem bản đồ thế giới, trong sách nói, Trung Quốc là một đất nước ở rất xa, ngồi máy bay phải rất lâu mới tới.

Cậu chạm nhẹ vào đường biên giới, như thể thấy được cảnh sắc của quốc gia này trước mắt vậy, mặc dù Bella nói với cậu, nơi đó có những ngôi nhà ngói trắng men xanh, nhưng trong đầu cậu tất cả các màu sắc đen trắng ấy đều biến thành một mảnh xuân hoa tuyết nguyệt, đầy tươi đẹp và sáng lạn.

Carlos nhìn về phía chân trời, nơi đó có những dãy nhà chạy dài san sát, lướt qua từng toà cao ốc sắt thép, toà thánh đường Sagrada Familia vẫn đang tiếp tục xây dựng, ánh sáng mờ ảo của buổi chiều tà như màn lụa mỏng mềm mại vậy.

Quốc gia phương Đông xa xôi kia lại không giống như vậy. Qua lời kể của Bella, nơi đó có hồ nước dịu dàng, tựa như má lúm đồng tiền của Bella, một hình ảnh làm lay động lòng người, nơi đó có khu vườn tình xảo, tựa như khuôn mặt xinh đẹp của Bella, nơi đó có câu chuyện xưa kéo dài, tựa như nụ cười của Bella, xinh đẹp hồn nhiên.

Tại sao ở vùng đất đó có thể sinh ra một cô bé xinh đẹp như vậy? Phải chăng đây là món quà của thiên đường mà thượng đế đã đưa đến bên cậu?

Carlos tung bóng lên cao, sau đó lợi dụng lực của cơ thể, trực tiếp sút bóng

Rất chính xác, vào lưới.

Carlos chạy qua nhặt bóng, cậu nghĩ, bất kể là ai đã đưa Bella đến bên cậu, cậu đều sẽ cảm tạ, mà việc giờ cậu phải làm, chính là giữ chặt thiên sứ bên cạnh mình, không cho cô có cơ hội bay đi, cậu sẽ đối xử với cô tốt gấp bội, khiến cho cô từ từ, từ từ....

Từ từ... thích cậu.

Thích cậu.

Cũng giống như cậu thích cô vậy.

Cô là bông hoa duy nhất trong vùng đất đầy ảm đạm của cậu, cậu bằng lòng dùng tất cả sức lực để chăm sóc, bảo hộ đoá hoa ấy.

Đem tất cả ánh sáng và lòng nhiệt thành làm chất dinh dưỡng, khiến điều không thể cũng sẽ vì cô mà trở thành có thể.

Tập luyện một hồi lâu đến khi mặt trời lặn xuống núi, một ngày lặng lẽ trôi qua. Sau khi cơm nước xong xuôi, Carlos liền ra ngoài tìm Thẩm Kha để học tiếng Trung, tuy cậu không tiến bộ nhiều, khó khăn lắm mới học được mấy chữ, nhưng cậu vẫn sẽ tiếp tục nỗ lực, quan trọng nhất chính là, cậu sẽ viết tên của Bella thật đẹp.

Ban đêm, không khí thành thị bao quanh Barcelona, Carlos trốn ra ngoài ký túc xá, dựng cầu thang cho Oleguer leo vào.

“Tóc vàng, không tòi đấy, trở về anh sẽ cho nhóc một cây kẹo que.” Trên mặt Oleguer có vết thương nhỏ, có vẻ như anh không phát hiện ra, chắc còn đang mải đắm chìm trong bộ dạng ngọt ngào của cục cưng tóc vàng mắt xanh người Mỹ khiến toàn bộ tâm trí đều sung sướng.

Carlos đem cầu thang đẩy về bên phía anh ta, nói: “Kẹo que cứ tạm để đấy, nhớ rõ từ ngày mai phải bắt đầu dạy em vẽ tranh là được.”

Oleguer cắt kỹ thang, sáng khoái nói: “Ok, Oleguer anh luôn là người giữ lời hứa. Tin anh đi.”

Cậu bày ra bộ dạng anh em tốt, quàng vai Carlos: “Nói cho em biết, anh tuyệt đối sẽ dạy hết cho em, không hề giữ nghề. Đảm bảo sẽ khiến bạn gái nhỏ của em mê điên đảo. Ha ha, thế nào?”

Carlos ghét bỏ phui phui vai, nói: “Thôi đi, anh vẫn nên nghĩ lý do xem ngày mai giải thích thế nào với HLV đi.”

Oleguer: “...”

Đứng ngây như phỗng nửa ngày, Oleguer lao tới chỗ Carlos: “Người anh em, cầu cao kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây □

Từ khí hậu Địa Trung Hải nóng ẩm bao phủ bán đảo Iberia đến khí hậu nhiệt đới gió mùa vùng tam giác Trường Giang, sự khác biệt lớn về nhiệt độ và độ ẩm đã hình thành nên sự khác nhau về thiên nhiên lẫn con người.

Gia đình họ Tô vốn sinh sống trong một trang viên nhỏ, sau đó mới chuyển đến ngôi nhà gạch xanh ngói đen hiện tại, nó nằm trong một con hẻm nhỏ, mọi thứ trong thành phố này dường như vẫn được lưu giữ lại, từ những con đường lát đá xanh đến những ngôi nhà có kiến trúc hoài cổ, từ đó càng khiến cảnh sắc của thành phố bé nhỏ này trở nên khác biệt.

Mùa mưa vừa mới qua không lâu, giờ đang là mùa mơ Giang Nam, Tô Thanh Gia vốn là một cô bé yêu cái vị chua chua ngọt ngọt của những trái mơ, bắt nguồn từ màu sắc đỏ tươi e ấp lẫn mình dưới những tán lá xanh, tô điểm vào đó là những giọt sương sớm mai còn đọng trên từng phiến lá, cắn một ngụm, nước mơ đỏ tươi len lỏi qua kẽ răng thấm sâu vào tận đầu lưỡi, ta lập tức cảm nhận được vị chua chua của nó.

Ngoài việc ăn ngay, người ta thường sử dụng mơ để làm đồ uống, đó chính là thứ đồ uống giải nhiệt cho những ngày hè nóng nực, đó là nước ô mai, không cần nói nhiều thêm, bởi vị ô mai ngọt mát hoà quyện với cái lạnh lạnh của nước đá trở thành một thức uống giải khát thú vị ngay hè.

Bà nội Tô làm nước ô mai rất ngon, khi mùa mơ đến, bà sẽ lựa những trái mơ to tròn căng mọng để ăn, những quả xấu hơn chút thì sẽ làm nước ô mai, còn những quả nhỏ thì được ướp lên để ủ thành một chum rượu mơ.

Tuy bác sĩ đã dặn rất kỹ là phải uống ít rượu nhưng bà nội Tô cũng không nỡ cướp đi niềm vui nhỏ bé của ông nội Tô, ngày thường bà sẽ quản rất chặt nhưng gặp chuyện vui cũng sẽ cho người bạn già uống một hai ly để đỡ buồn.

Sau khi về nước, tất cả mọi thứ đối với Tô Thanh Gia đều rất mới mẻ, vì đã mười mấy năm cô không được nhìn thấy khung cảnh này. Đoàn Kiều [*] ngày nay thu hút không ít khách du lịch đến thăm thú nhưng đi cùng với đó là không ít rác thải do chính những vị khách đó mang lại, tuy nhiên hai bên bờ những cây liễu rủ vẫn sinh trưởng khỏe mạnh.

Có vẻ như thời gian không chỉ mang đến cho thành phố này sự phát triển, mà đi cùng với đó là sự chôn vùi.

[*]: Hay còn gọi là Cầu Đoạn là một trong 10 cảnh đẹp của Tây Hồ. Cầu Đoạn (theo tiếng Hán chữ “đoạn” ở đây có nghĩa là đứt, gãy; đoạn trong từ đoạn trường) vốn có tên là cầu Bảo Hựu, lại có tên khác là cầu Đoàn Gia (gia đình đoàn tụ) hay cầu Đoản (cầu ngắn). Cây cầu này gắn với một câu chuyện dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc là “Truyện Bạch Xà” mà tại Việt Nam chúng ta quen gọi là “Thanh Xà - Bạch Xà”.

Bà nội Tô học được cách làm dù của ông Tô từ trong con hẻm nhỏ này, không biết trải qua bao nhiêu năm tay nghề mà đã trở nên lão làng, từ nhỏ đã bắt đầu học nghề, tự gây dựng cho mình một cửa hàng nho nhỏ, ngày tháng cứ bình yên trôi qua.

Giấy dầu làm mặt dù, trúc tương phi [*] làm cán dù, lại kết hợp với bút pháp thần kỳ của ông Tô, vẩy mực múa bút, trên tán dù là tạo hình những hoa văn tinh tế, mỗi chiếc dù được tạo ra như một tác phẩm nghệ thuật.

[*] Trúc tương phi là loại trúc hoa nổi tiếng, thuộc nhóm thực vật Trúc Á, mọc ở vùng ở Hồ Nam, Hà Nam, Giang Tây, Chiết Giang. Thân trúc màu nâu và có đốm hoa ban màu tím.

Mặc dù Tô Thanh Gia chưa thể thích ứng ngay với những cơn mưa hè đột ngột ở Hàng Châu nhưng cô vẫn thích những chiếc dù giấy dầu này. Trên con đường nhỏ trải những phiến đá xanh, tình cờ có thể bắt gặp được những cô gái mang theo u buồn và phiền muộn đi dạo trên đó.

Hôm nay rảnh rỗi, bà nội Tô dẫn Tô Thanh Gia đến trường học trước kia cô theo học đi dạo một vòng, trường không quá lớn, mấy toà nhà thấp trước kia đã được thay bằng toà nhà mới khang trang, đây thường xuyên leo kín mặt tường, Tô Thanh Gia chạy tới ngắt một nhánh thừng xuân, lá to cỡ một tờ tiền nhỏ, bên cạnh có chút phiếm hồng.

“Trước kia, việc con thích nhất chính là đến đây hái lá, giờ trở về vẫn thích quay lại đây nhỉ.” Bà nội Tô sờ đầu cháu gái: “Phải nói may mắn là con sớm ra nước ngoài, nếu không là cây ở đây chắc cũng sẽ bị con vặt trụi hết.”

Lời này mang nhiều ngụ ý, cuộc sống vốn dĩ đã quá nhiều cực khổ, bà Tô sớm đã học được cách nói ẩn dụ, tự khai sáng chỉ lối cho chính mình, đồng thời cũng khuyên bảo người khác.

Tô Thanh Gia chu cái miệng nhỏ, bộ dáng giống như không vui, dịu dàng nói: “Bà nội, sao bà lại nói con như vậy, sao con có thể hái hết lá cây ở đây được?”

Bà Tô trả lời: “Được, được, là bà nội nói sai, bà nội nói không đúng chút nào, là do bà nhớ con thôi.”

Bà nội Tô vốn là người Hàng Châu chính gốc, nên chất giọng mềm mại nhẹ nhàng không hề thay đổi, dù đi theo ông lão người Đông Bắc nhưng cũng không hề quên chất giọng quê hương.

Tô Thanh Gia nghe bà nói nhớ mình, trong lòng cảm thấy chua xót, không biết phải đáp thế nào.

Thấy cháu gái nhỏ ngoan ngoãn không nói lời nào, cứ lặng im đứng đó, không biết đang nghĩ gì, bà Tô kéo tay Tô Thanh Gia tiếp tục đi về phía trước: “Ông nội và bà nội tất nhiên đều luyến tiếc cháu gái ngoan của chúng ta rồi, nhưng Thanh Gia này, bà hi vọng con có thể đi xa hơn, chỉ cần con luôn sống tốt, nhớ kỹ, mỗi ngày đều phải vui cười, không cần suy nghĩ quá nhiều, lo nghĩ phức tạp.” Bà nội Tô chuyển đề tài: “Thanh Gia, bà nghe mẹ con nói bây giờ con đang học dương cầm rất tốt, có phải hay không?”

Tô Thanh Gia dùng sức chớp chớp mắt, ép nước mắt lui vào trong, vui mừng khôn xiết nói: “Đúng vậy, bà nội, giờ con đang học dương cầm với thầy Louis. Mọi thứ đều rất tốt ạ.”

“Thanh Gia nhà chúng ta thật lợi hại, về nhà bà nội sẽ làm đồ ăn ngon cho con, coi như là khen thưởng nhé.” Bà nội Tô cười nói.

“Bà nội, chờ con học thành tài con sẽ biểu diễn cho nội xem.”

“Được được, bà chờ con.”

Tô Thanh Gia nhảy chân sáo tiến về phía trước, sau đó lại nói: “Sau này con muốn đến □□ [*] để biểu diễn, con muốn mời bà ngồi hàng ghế VIP ạ.”

[*] Minh đã tìm tất cả bản Raw nhưng không tìm ra địa điểm được nhắc đến. Mong mọi người thông cảm.

“Bà không biết □□ là nơi nào, nhưng nếu có thể nhìn thấy con trên Xuân Văn [*], bà đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn, so với Phí Tường đều giống nhau thôi.”

[*] Xuân Văn: là chương trình diễn ra trong dịp Tết âm lịch hằng năm của Trung Quốc. Được phát sóng trên kênh truyền hình CCTV, chương trình bao gồm nhiều màn trình diễn đặc sắc của các nghệ sĩ Trung Quốc và nhiều nhóm nghệ sĩ đến từ nhiều quốc gia trên thế giới. Kể từ năm 1983, việc theo dõi gala cùng với các thành viên trong gia đình đã trở thành một truyền thống của người dân Trung Quốc.

Bà nội Tô thích nhất ca sĩ Phí Tường, vì vậy có nhiều lúc ông nội Tô cảm thấy không vui, bởi vì bạn già đem poster dán đầy phòng, lại còn treo song song với ảnh cưới của họ. Ông nội Tô nhiều khi phải rời nhà ra đi để tỏ lòng kiên quyết, nếu ngày nào bà Tô còn chưa gỡ poster thì ông sẽ không quay về.

Đương nhiên, cuối cùng ông lão bướng bỉnh cũng không thể kiên định được mấy ngày, chưa gì đã bị một bàn rượu ngon với hương vị hấp dẫn trong nhà lôi kéo quay trở về, không thể rời đi được, ông lại làm bộ mặt lạnh khuôn đồ trở về.

Bà nội Tô đã sớm biết ông Tô ở nhờ nhà người bạn chiến hữu ở phía nam, căn bản không hề đi xa, nên bà cũng không nóng nảy đi tìm, cân nhắc mấy ngày mới chuẩn bị đồ ăn, mở bình rượu mơ ủ lâu ngày, nếu không, bạn già của bà sẽ không quay trở về mất.

Chẳng qua cuối cùng poster của Phí Tường vẫn phải tháo xuống, nhưng bà Tô vẫn rất yêu thích. Lần này ông nội Tô quyết tâm rời nhà đi xa, bởi vì bà nội Tô mua rất nhiều băng đĩa của Phí Tường, ngày nào cũng mở xem, tuy không nhìn thấy nhưng nghe thôi cũng thấy âm ách trong lòng, nhưng nào ngờ nghe nhiều ông lại cảm thấy bùi tai, không biết từ khi nào cũng “lọt hố”, trở thành fan của Phí Tường.

Thi thoảng ông nội Tô cũng ngượng ngùng nói chuyện về người ta. Từ trường học trở về, Tô Thanh Gia vào thư phòng luyện chữ, đây là yêu cầu của của ông nội, đòi trước đã luyện hơn hai mươi năm, trọng sinh trở về cũng không hề bỏ thói quen này, bút lực nhẹ, nhưng Tô Tĩnh Khang đánh giá có vài phần cảm xúc được gửi gắm trong đó.

Luyện một lúc, Tô Thanh Gia đột nhiên nhớ tới hồi tháng tư Carlos từng nói với cô, hy vọng cô sẽ nghĩ cho cậu một cái tên tiếng Trung. Tuy rằng lúc đó có chút buồn bực, nhưng Tô Thanh Gia vẫn đáp ứng, nay đột nhiên nhớ lại, nhất thời nghĩ không ra.

Chọn thật nhiều chữ nhưng tất cả đều khiến cô không hài lòng, hơn nữa cô cũng không biết Carlos họ gì.

Cậu bé tóc vàng này đặt ra cho bản thân cô một khó khăn không nhỏ đây.

Tô Thanh Gia nhìn ba chữ tiếng trung Tap Lạc Tư được cô viết trên giấy Tuyên Thành mà có chút ngẩn người. Không biết mấy ngày qua, Carlos thế nào, có phải vẫn vui vẻ hay không, có phải lại cao thêm rồi không?

Bất tri bất giác, thiếu niên này đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của cô, có thể nói đây cũng là duyên phận, vượt qua biên giới muôn trùng cách trở, vượt qua sự khác biệt màu da, vượt qua cả chướng ngại về ngôn ngữ, bọn họ lại có thể gặp được nhau. Tô Thanh Gia thầm nghĩ, trên con đường trọng sinh này gặp một chút chuyện ngoài ý muốn như vậy thì không biết sẽ mang đến điều gì cho tương lai sau này của mình, nhưng cô phát hiện ra trước mắt không phải đang rất tốt đó sao.

Ít nhất Carlos đang phát triển rất tốt, còn cô cũng học được từ cậu thiếu niên này cách theo đuổi ước mơ.

Thật tốt mà.

Thời gian trôi qua rất nhanh, kỳ nghỉ của Tô Tĩnh Khang đã đến lúc kết thúc, ông phải lập tức quay về Tây Ban Nha.

Lần này quay về Tô Thanh Gia mang theo rất nhiều hành lý so với lần trước, bởi vì bà nội Tô đã chuẩn bị cho cô rất nhiều bộ sườn xám mang đến Tây Ban Nha, có cả loại dành cho mùa hè lẫn mùa đông, mỗi mùa hai bộ.

Lúc rời đi, Tô Thanh Gia mặc bộ sườn xám màu hồng phấn, đường viền tinh tế và kỹ thuật thêu tinh xảo, tất cả đều chứa đựng tình yêu thương của bà nội, trong những tháng ngày xa cách, may quần áo đã trở thành niềm hi vọng của bà, từng đường kim mũi chỉ, mỗi cây kim mỗi sợi chỉ, mấy bộ trang phục mang theo năm tháng, đọng đầy nước mắt của bà.

“Mẹ hiền, sợi chỉ trong tay,

May áo con mặc những ngày đó đây.

Sắp đi, may mũi dày dày,

Sợ con chậm chậm, trễ ngày về thôi.

Bảo lòng tắc cổ, than ôi!

Nắng ba xuân dễ đèn bồi được chăng?

“[*]

[*] bản dịch của Anh Nguyên

Nguyên tác: Từ mẫu thủ trung tuyển

Du tử thân thương y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khùng trì trì quy

Thùy ngôn thôn thảo tâm

Bảo đắc tam xuân huy.

(Du tử ngâm – Mạnh Giao)

Tô Thanh Gia hạ cửa sổ xe xuống rồi tạm biệt ông bà nội, những lời muốn nói đều hoá thành hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Chờ khi xe đi xa, Tô Thanh Gia vẫn cố gắng vẫy tay theo, ông bà tuổi cao sớm đã không còn nhìn thấy.

Có lẽ mỗi lần ly biệt đều có hàng vạn nguyên nhân, nhưng đường về nhà luôn vĩnh viễn chỉ có một.

Trải qua một chuyến đi đường dài, Tô Thanh Gia không còn tâm trạng đau lòng vì phải tốn thêm khoản phí do hành lý quá tải, sức lực nhỏ bé của cô bé mới mười mấy tuổi đã sớm hao tổn vì khóc quá nhiều, vừa lên máy bay liền ngủ vùi.

Khi máy bay hạ cánh, mở mắt ra đã về tới sân bay El Prat. [*]

[*] Sân bay Barcelona, nằm ở phía Tây nam Barcelona, Đây là sân bay lớn thứ hai ở Tây Ban Nha sau Sân bay Barajas Madrid và lớn nhất ở Catalonia. (Wiki)

Tháng chín, bầu trời Barcelona vẫn mang màu xanh thiên thanh như trải dài đến vô tận, hài hoà với màu sắc Địa Trung Hải.

Tô Thanh Gia hít một hơi thật sâu, một lần nữa cảm nhận không khí nơi này, hương mơ thoang thoảng đã sớm bỏ lại ở vùng đất xa xôi bên kia địa cầu.

Đẩy hành lý về phía cửa ra vào, xa xa Tô Thanh Gia đã thấy mái tóc vàng của Carlos, chủ yếu là vì màu tóc của cậu quá chói mắt, anh chàng hôm nay còn ăn mặc rất chín chu.

Đến gần mới nhận thấy, Carlos mặc một bộ tây trang lịch sự tao nhã, được cắt may một cách vừa vặn, làm nổi bật lên đôi chân dài miên man, kết hợp với màu đen càng làm tăng thêm khí chất trầm ổn của cậu.

Carlos đi lên nói lời chào hỏi với Minh Linh và Tô Tình Khang trước, sau đó vô cùng tự nhiên giúp Tô Thanh Gia đẩy hành lý.

Tô Thanh Gia vui vẻ vô cùng, thánh thót nói: “Sao anh lại đến đón em? Hôm nay không phải huấn luyện sao?”

“Anh biết hôm nay em quay lại, cho nên liền tới, yên tâm, anh đã xin phép HLV nghỉ rồi.” Carlos nói lỏng nút buộc cổ áo, có vẻ như cổ áo hơi chật nên khiến yếu hầu cậu thiếu niên đang thời kỳ phát triển hơi khó chịu, nhưng nhớ tới lời Oleguer nói, cậu lập tức thành thật cải lại. Carlos thừa dịp Tô Thanh Gia không để ý, nhìn vào mục thông báo có inox phản quang ngấm chính đầu tóc. Toàn thể vẫn ổn, tuy phải đợi cả buổi sáng nhưng vẫn không bị rối loạn, không uống công cậu kiểm chế không vô đầu.

Lại nhìn một thân tây trang, xem như không phụ lời Oleguer nói, đúng thật là đẹp trai ngất ngây luôn.

Carlos lấy hết can đảm nói với Tô Thanh Gia: “Tô Thanh Gia, anh nhớ em.”

Tô Thanh Gia có chút mơ hồ.

Ôi mẹ ơi, cô vẫn còn đang mơ ngủ sao? Sao có thể nghe thấy Carlos nói tiếng Trung với cô nhỉ? Hơn thế lại còn nói một câu ngập tràn yêu thương nữa?

Đột nhiên cô rất muốn được yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đèn Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Editor: Vy Ngôn

Beta: Dâu Tây ☐

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

Đột nhiên Calos nói như vậy khiến Tô Thanh Gia cảm thấy choáng váng, ai tới nói cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra vậy, là tiếng Trung, Carlos - cậu ấy đang nói tiếng Trung phải không?

Tô Thanh Gia mất nửa ngày để bình ổn lại tâm trạng, sau đó linh hồn bé nhỏ của cô mới trở về mặt đất, cô nhìn soái ca tóc vàng một lượt từ đầu tới chân, đánh giá một hồi mới đưa ra kết luận.

"Anh bị hack mất não à?"

Câu này cô dùng tiếng Trung để nói, Carlos nghe không hiểu, cậu chớp chớp đôi mắt xám xanh, lộ ra vẻ nghi hoặc cùng vô tội, tiếp tục nói: "Tô Thanh Gia, anh nhớ em."

Nhìn xem, Carlos trông như một chú cún con Labrador, gương mặt đỏ bừng, hai tai run rẩy. Tô Thanh Gia khẳng định Carlo không hề thay đổi.

Về vấn đề tiếng Trung, cô cực rằng cậu chỉ biết nói mỗi câu kia.

Từ trong mơ hồ cuối cùng cô cũng tìm được manh mối, Tô Thanh Gia ngẩng đầu lên, dùng tiếng Tây Ban Nha nói: "Sao anh lại ăn mặc như thế này?"

Carlos ngưng ngưng cười, miệng hơi mím lại, đôi mắt chom chớp, lông mi nhè nhẹ run, mặt như được phủ bởi một rặng mây đỏ, vui tươi rạo rực nói: "Anh, anh không nói cho em đâu."

Tô Thanh Gia: "...".

Tuy đang nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ mẹ đẻ của cậu, nhưng, giọng điệu này là thế nào vậy?

Nhìn cậu bé tóc vàng cười ngây ngô đứng một bên, Tô Thanh Gia thờ dãi nói: "Carlos, anh như vậy không phù hợp cho lắm, em không thích."

Khoé miệng Carlos bỗng cứng đờ, còn có xu thế hạ xuống, cậu nhìn chiếc váy màu hồng phấn của cô, ngừng việc đẩy hành lý, cứ ngơ ngác đứng nhìn, lông mi không ngừng rung rung, giọng nói nhỏ nhỏ mang theo vài phần oán trách và hờn dỗi: "Nhưng, anh nghe Oleguer nói, em sẽ thích, anh ấy nói con gái đều thích những lời đó, anh, anh đều vì... em, tại sao em lại không thích?"

Tô Thanh Gia lấy hành lý từ trong tay cậu rồi tự đẩy đi.

"Nào, đi nhanh thôi, ba mẹ em đang chờ kia." Tô Thanh Gia quay đầu mỉm cười với Carlos, dưới ánh mặt trời rực rỡ cô giống như một thiên sứ vậy.

Carlos nghe thấy thiên sứ nói với cậu: "Em lừa anh đó, hôm nay anh rất đẹp trai, em rất thích."

Tất cả bùng tỏa, trong lòng cậu vui và rạo rực như hoa nở.

Rất cuộc Carlos vẫn không nhận được mà vô đầu cười ngây ngô, chờ Tô Thanh Gia đi xa, cậu mới kịp phản ứng, chuẩn bị chạy tới, lại nghĩ nghĩ, vẫn nên vuốt lại đầu tóc cho chìn chu.

Không đến một phút, Carlos lập tức đuổi theo. Tô Thanh Gia nhìn cậu bé tóc vàng đang giúp cô đẩy hành lý mà thờ dãi, thức ăn ở La Masia nhiều dinh dưỡng quá.

Nhìn cậu bé nhỏ con ngày nào giờ đã trở thành thiếu niên anh tuấn, Tô Thanh Gia có cảm giác như một người mẹ vui mừng vì con mình ngày càng trưởng thành.

Hai ngày nay Tô Thanh Gia không muốn đến La Masia, thầy Louis cũng không muốn cô tập đàn ngay, lấy lý do là do cô chưa điều chỉnh được tâm trạng, nên hiện giờ điều cần thiết nhất là phải nghỉ ngơi đầy đủ.

Tô Tĩnh Khang và Minh Linh đều nghĩ rằng con gái vẫn còn buồn vì phải rời xa ông bà nên cả hai đều không dám đá động gì đến hai người bên kia bán

cầu, ngày qua ngày chỉ hận không thể khiến con gái nở nụ cười.

Hiện giờ Tô Thanh Gia khá buồn, cô chán chường đến nỗi, khi Minh Linh chuẩn bị bữa nhẹ cô cũng ăn không vào, tập dương cầm thì lộn xộn, không ra đầu vào đầu, đầu óc cô như sợi bông gòn xoắn xít lại với nhau, bế tắc, làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Từ lúc trọng sinh đến nay, Tô Thanh Gia chưa bao giờ gặp phải vấn đề nan giải đến vậy, ngay cả khi tiếp nhận khảo nghiệm của Louis, cô cũng thấy không quá khó. Nhưng vấn đề này chẳng những khó giải quyết, mà còn đầy rắc rối.

Đó là vấn đề gì?

Đương nhiên không phải lý do nhớ quê nhà như mọi người vẫn nghĩ, tốt xấu gì Tô Thanh Gia cũng mang trong mình tâm lý của người trưởng thành đã ba mươi tuổi, khoảnh khắc rời xa tuy buồn như vẫn sẽ gặp lại.

Đối với việc này suy nghĩ của Tô Thanh Gia rất thoáng.

Điều khiến cô bận lòng là tấm thiệp trên bàn.

Màu hồng, không có gì đặc biệt, rất sạch sẽ, không một nếp gấp, trên bề mặt là hàng chữ nổi, không biết được làm từ chất liệu thế nào.

Tô Thanh Gia vì nó mà suy nghĩ rất lâu, đến nỗi cô không có thời gian làm cao đường da luôn.

Tấm thiệp chỉ có vắn vắn hai câu, được viết bằng chữ Hán, nét bút màu đen lưu loát, không chứa chút ngập ngừng nào, dường như trong đó còn bỏ thêm cảm xúc.

"Tô Thanh Gia, anh nhớ em.

Carlos"

Giống y như khi Carlos nói tiếng Trung, câu kia khiến cô phải suy nghĩ thật lâu.

Tâm trạng cô trở nên hỗn loạn kể từ lúc nhận được tấm thiệp từ tay Carlos.

Điều duy nhất có thể giải nguy cho cô lúc này là xiên que cay, nhưng ở Tây Ban Nha làm gì có thứ này.

Tô Thanh Gia yên lặng làm động tác gặm ngón tay.

Ngày đó khi quay trở lại Tây Ban Nha, Carlos nói với cô những lời này, cô đã cảm thấy không thích hợp, nhưng lúc ấy không hề nghĩ nhiều, cứ lặng lẽ bỏ qua, coi đó như một khúc nhạc đệm.

Nhưng lúc Carlos vừa đỏ mặt vừa bình tĩnh đưa tấm thiệp này, sau đó bỏ chạy nhanh như tia chớp, cô liền biết, không ổn, tình huống này có gì đó sai sai.

Đây rõ ràng là Carlos đang thổ lộ mà.

Cậu bé tóc vàng, giống như, có khả năng, có lẽ là như cô đoán....

Tình yêu mẹ con ư???

Được rồi, Tô Thanh Gia tự phủ định ý nghĩ này, nhưng....

Thật không có khoa học!!!!!!

Cảm giác này giống như, bạn nuôi một con gấu, mỗi ngày đều cẩn thận quan tâm chăm sóc, cùng nó vui chơi, dạy nó học bò túc, sợ nó chạy loạn. Nhưng một ngày nào đó con trai bỗng nhiên nói với bạn rằng: Mẹ, con yêu mẹ, mẹ làm bạn gái con nhé?

Tô Thanh Gia không biết phải làm thế nào vào lúc này, chẳng lẽ nói với Carlos, chuyện kia, em vẫn luôn coi anh là con trai, thực sự em không thể tiếp nhận nổi chuyện này.

Nhưng như vậy sợ rằng Carlos sẽ không chịu nổi đã thích, vất vả lắm cậu bé tóc vàng mới trở nên tốt đẹp, cô hy vọng sẽ không chuyện gì ảnh hưởng đến cậu.

Thật vất vả mới có thể đưa Carlos ra khỏi hòn đảo hoang. Giúp cậu nhìn thấy bầu trời mới, cô không muốn những viễn cảnh tươi đẹp trước mắt trở thành ảo ảnh.

Nhưng, Tô Thanh Gia cô phải đáp lại như thế nào đây? Chẳng lẽ cô cứ ngậm ngậm tiếp nhận? Hay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Rõ ràng là không thể được.

Tô Thanh Gia không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này chỉ cần nhắm mắt, cô sẽ nhớ ngay tới hình ảnh Carlos với má lúm đồng tiền bên trái, ánh mắt dịu dàng ôn nhu, điều đó khiến tâm trạng cô không ngừng dao động.

Không cần nghĩ, Tô Thanh Gia cũng biết, để một người Tây Ban Nha học được tiếng Trung khó khăn thế nào, càng không nói đến chuyện phát âm rõ ràng, hơn nữa tuy nét bút của Carlos không đẹp, nhưng chữ lại vuông và gọn gàng tinh tế, cô có thể cảm nhận được cậu đã đặt cả trái tim nồng cháy của mình vào đó.

Cô dùng tay vuốt ve những đường nét màu đen, Carlos đã viết đầy nỗ lực, có thể cảm nhận được vết lằn trên đó. Đọc theo nét bút, Tô Thanh Gia miêu tả mấy con chữ ngắn ngủi kia nhiều lần, mực đen sớm đã thấm vào giấy, chà lau không mất.

Tựa như khuôn mặt mỉm cười của thiếu niên, sớm đã dung nhập vào cuộc sống của cô, không thể tách rời.

Gió mùa đông từ phương bắc xa xôi lặng lẽ di chuyển đến thành phố Tây Ban Nha, mùa mưa đã đến, chưa nhận được lời hồi đáp từ Tô Thanh Gia nên trong lòng Carlos cảm thấy bế tắc.

Giống như hạt mưa rơi tí tách ngoài kia, trong lòng cậu là một mảnh âm u, không được mặt trời chiếu rọi.

Cậu biết lý do vì sao Bella vẫn chưa hồi âm, cậu cũng biết bản thân làm như vậy là khá xúc động.

Cậu tự an ủi mình một lần rồi lại một lần, tự nói với bản thân, hiện giờ Bella vẫn còn nhỏ, cô chỉ là cô bé mười một tuổi, cô còn không biết cái gì gọi là thích.

Nhưng đối với cô cậu rất thích.

Suy nghĩ của Carlos giống một người thành thực, nội tâm cậu bởi vì phải trải qua quá nhiều gian truân và khổ cực nên đã sớm trưởng thành, cậu hiểu rõ mục tiêu của mình, cậu biết thế nào là theo đuổi ước mơ, cậu cũng hiểu được cái gì gọi là thích.

Ngày đó từ sân bay trở về, trong đầu cậu ngập tràn lời khen mà Bella dành cho cậu, cô nói cậu đẹp trai, nói cậu rất tuyệt, với cậu mà nói, trên đời này không gì có thể sánh với lời khen ngợi của Bella. Rõ ràng vẫn đang là tháng chín, nhưng cậu cảm thấy như có làn gió ấm áp vờn nhẹ quanh người, bao bọc lấy cậu, thổi qua những bông hoa trên thảm cỏ.

Bị Oleguer giấu cọt, HLV chế nhạo cậu đều xem nhẹ rồi bỏ ngoài tai.

Đêm đó, hình ảnh Bella quay đầu mỉm cười với cậu xuất hiện trong giấc mơ, cậu mơ thấy cô gái nhỏ mang theo nụ cười đi tới, sau đó vươn bàn tay trắng muốt, dùng ngón tay phấn nộn, chậm rãi cời bỏ từng nút trên váy, một nút, hai nút, ba nút,...

Sau đó chiếc váy mỹ lệ rơi xuống bên chân cô, giống như một đoá hoa vậy.

Cô duyên dáng nhấc chân ra khỏi đồng váy áo, một bước, hai bước, ba bước,...

Rồi đặt tay lên cổ áo của cậu...

Ngày hôm sau, Carlos dậy sớm như thường lệ. Cậu yên lặng ném ga trải giường bị ướt vào thùng rác, sau đó tắm bằng nước lạnh, rồi xuống lầu tập luyện. Có lẽ đây là ngày mà cậu vui nhất trong mấy tháng nay.

Hình dáng yêu kiều trong mơ, nụ cười ngọt ngào, giọng nói nhẹ nhàng thăm thẳm thì bên tai, còn có rất nhiều điều tốt đẹp mà cậu từng tưởng tượng.

Lúc tập bóng cậu đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng quyết định sẽ lấy hết can đảm thổ lộ với Bella.

Đúng vậy, chính là thổ lộ.

Cậu thích cô búp bê Tây Dương với mái tóc đen, thích từ rất lâu, chỉ là cậu không dám nói.

Đối với cậu mà nói thế giới trắng đen không hề thú vị, nhưng khi cô lặng lẽ bước vào trái tim cậu, những phong cảnh tốt đẹp và những câu chuyện xưa khiến cuộc sống của cậu lần đầu có thêm màu sắc, sắc thái, tình cảm, cảm nhận được sự ấm áp kẻ bên.

Giống như niềm khao khát với sân cỏ, cậu khao khát cô gái này, thậm chí còn nhiều hơn thế.

Sau khi viết một mớ giấy lộn, Carlos đã dùng hết can đảm để đưa tấm thiệp màu hồng nhạt cho Bella.

Cậu còn nhớ rõ hôm đó vào một ngày cuối tuần trước kì khai giảng. Vẫn là một ngày nắng, xen lẫn chút gió lạnh lạnh thổi qua, mái tóc Bella đang đưa vương vấn trước ngực.

Khuôn mặt cậu đỏ bừng, trán bắt đầu đổ mồ hôi. Khi Bella nhận lấy, cậu sợ mình sẽ không nhận được mà sờ tóc cô, bằng tốc độ vốn tự hào, cậu lập tức

chạy đi.

Cậu vẫn luôn chờ đợi một ngày, hai ngày, chờ đến vài tuần sau, Bella cũng không tới La Masia, chứ đừng nói tới việc tìm cậu.

Lòng Carlos lạnh dần từng chút, từng chút.

Nhưng cậu biết, đây mới chỉ là bắt đầu, cậu sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trên con đường theo đuổi ước mơ, điều cậu hy vọng là được cô gái nhỏ kia ở bên động viên cổ vũ.

Nếu không có cô, như vậy tất cả đều trở nên vô giá trị.

Cô gái phương Đông của cậu vẫn còn nhỏ, cậu có thể chờ, chờ đến khi cô gặt đầu, chờ đến khi cô đủ lớn.

Nhưng trước đó, cậu phải để cho cô biết rằng có một người yêu cô và sẽ luôn mãi yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lần Chạm Bóng Đầu Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.